Cicerone Sbanțu

PATRULA SPAȚIALĂ

Copertă și desene de LOUISE SBANȚU

Redactor : VICENȚIU DONOSE
Tehnoredactor : MIHAI BUJDEI

Apărut 1989. Format 70×100/32. Coli tipo 9,75
Bun de tipar la 09.X.1989
Editura „JUNIMEA", str. Cuza Vodă nr. 39

IAȘI — ROMÂNIA
Tipărit sub comanda nr. 202,
la Întreprinderea Poligrafică Iași,
Str. 7 Noiembrie nr. 49

ISBN 973-37-0064-9

CICERONE SBANȚU

PATRULA SPAȚIALĂ

ROMAN

JUNIMEA — 1989

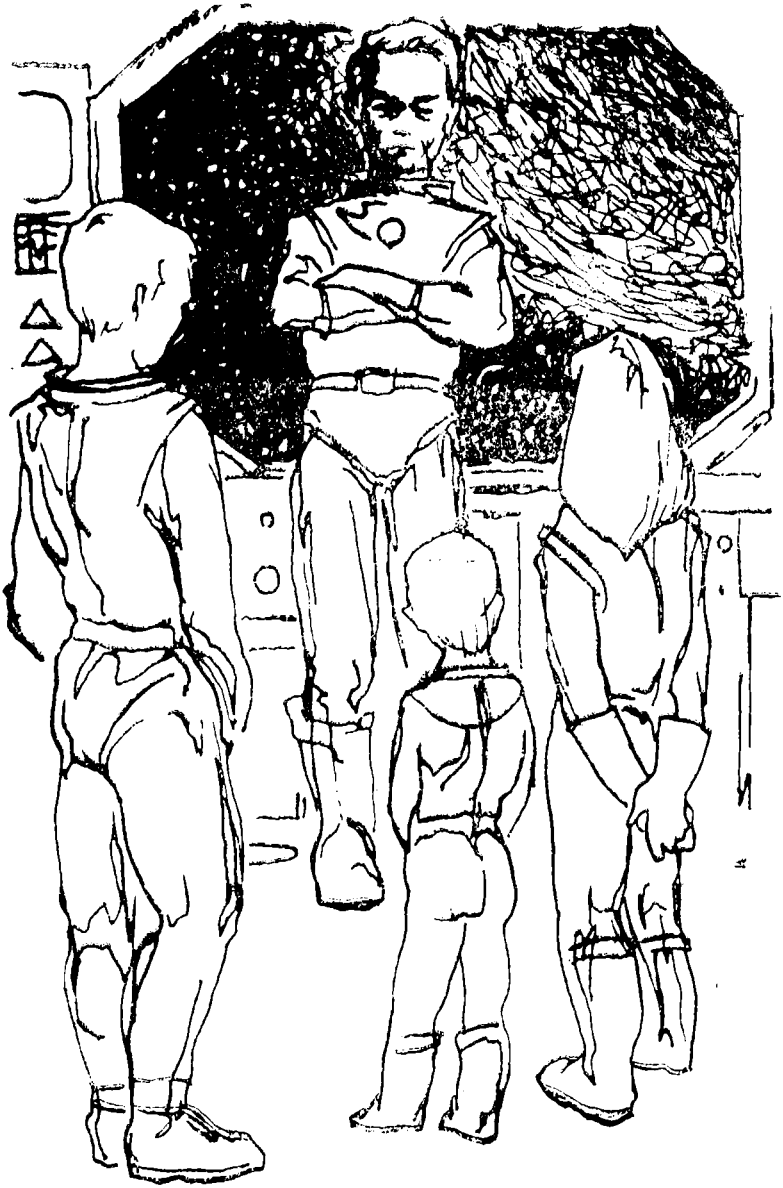

CAMELEONUL

Musafiri nepoftiți

— Drepți ! Și tu ! Apropie călcîiele !
— Nu poate, că e prea gras.
— Taci ! Drepți ! Ce căutați aici ?
— Ușa era deschisă...
— Nu vorbi neîntrebat !
— Am fost curioși...
— Accesul pe rachetodrom este interzis !
— Ați lăsat nava nesupravegheată...
— Hei, piticule, ăsta-i șantaj !
— Nu sînt pitic !

Aparatura de bord indica stare normală de zbor. Pilotul s-a întors cu spatele spre cei trei copii, stăpînindu-și cu greu un zîmbet. „Ce mă fac cu ei ? Dacă află cei de la *bază*, adio concediu, adio voiaj de nuntă, adio Maria !“ Își compuse o mască aspră și se întoarse încruntat spre nepoftiții săi musafiri.

— Cred, spuse el, că o să vă lansez în spațiu. Tot nu știe nimeni că sînteți aici.

— Știe Gelu !

— Cine-i Gelu, piticule ?

— Mă cheamă Andrei ! Gelu e prietenul meu. A venit cu noi, dar nu a vrut să urce în *patrulă*.

— De ce nu i-ați urmat exemplul ? Știți în ce încurcătură m-ați băgat ?

— Să ne întoarcem.

— Ce vorbești ? Dacă cer permisiunea de aterizare, mă vor întreba de ce. Să le spun că am pasageri clandestini la bord ? Voi, ăștia doi, nu aveți nimic de zis ? Sînteți muți ?

Traian, un vlăjgan cu părul negru și creț, balansă de pe un picior pe celălalt și dădu încurcat din umeri.

Ana, îmbrăcată într-o sălopetă argintie, sustrasă fără remușcări de la sora mai mare, stewardesă pe o navă intergalactică, aruncă părul într-o parte, cu o mișcare scurtă a capului.

— Dacă vă cerem iertare, rezolvăm ceva?

— Nu cred, domnișoară. Ați intrat fraudulos pe această navă, ați așteptat să decolez și acum, poftim, ne cerem iertare ! Știți cum se pedepsește o asemenea faptă ?

— Urmez cursurile de pilotaj...

— Ei, și ? !

— Eu am fost cu ideea, sări Andrei.

— Deci, tu ești capul răutăților.

— Accept orice pedeapsă.

— Auzi, acceptă ! Drepți ! La stînga ! Înainte marș ! Un-doi, un-doi !

Trapa reveni în locașul ei și cei trei copii s-au pomenit închiși în celula blindată a navei.

— Uite în ce încurcătură ne-ai băgat, deșteptule ! răbufni Traian.

— Păi ce, te-am tras de mînecă să vii ? Ai vrut să o convingi pe Ana că ești nemaipomenit. Crezi că nu știu ?

— Băieți, vă rog, tocmai acum v-ați găsit să vă certați ? Mai bine să găsim o soluție. Cum să-l împăcăm pe pilot ? Nu pare un om rău.

Pilotul răsuci zîmbind comutatorul interfonului, corectă traiectoria navei, apoi raportă *bazei* că totul este normal în zona sa de patrulare. Despre copii nu pomeni nimic. În fond, la întoarcere, o să vadă cum o să descurce povestea, în funcție de împrejurări. La vîrsta lor, și el visa să zboare. Dacă nu s-a încumetat să se furișeze într-o navă, e numai vina lui ; nu stătea prea bine la capitolul curaj. Eh, altă generație. Oare ce pun la cale ?

— Dacă ne ține închiși pînă la întoarcere, se cheamă că în zadar ne-am urcat în *patrulă*, răbufni Andrei. Nu vom vedea nimic. Eu încep să țip.

— Dăi drumul, spuse, morocănos, Traian. Nu te aude nimeni.

— În acest caz, grasule, pune-ți mintea la contribuție.

— Să nu-mi mai zici „grasule" !

— Da' tu de ce-mi zici „țîncule" ?

— Iar ? se supără Ana.

— Țîncul ăsta este grozav de nesuferit ! decretă îmbufnat Traian și se ghemui într-un colț al celulei.

Îngîndurată, fata se apucă să măsoare, cu pași mici, celula.

— Ana, strigă pe neașteptate Andrei, nu cumva ți-e rău ?

— Ce-ți veni ?

— Precis nu te simți bine ! E normal ca, după atîtea emoții, unei fete să i se facă rău. Pilotul

trebuie să țină cont de așa ceva. Nu o să poată el să te îngrijească și atunci noi vom fi ...liberi.

— Ha-ha-ha, silabisi Traian.

— Ai tu altă idee mai bună ?

— Să încercăm, propuse fata.

— Dacă nu reușim, ce-o să ne facă ? O să ne închidă din nou aici.

— Ar fi mai bine să tăci, mormăi Traian.

— Liniște, strigă Ana, lipindu-și urechea de peretele celulei. Nu simțiți nimic ?

Nava începuse să vibreze, de parcă motoarele se străduiau să învingă o forță ce li se împotrivea cu înverșunare. Apoi vibrația s-a amplificat, iar lumina din tavan a început să clipească repede, îngrijorător.

Andrei s-a repezit la ușa ferecată a celulei și a început să bată cu furie.

Cu zgomot asurzitor, celula s-a înclinat, apoi a început să „danseze", aruncîndu-i dintr-o parte în alta pe cei trei copii, care încercau cu disperare să se agațe de ceva.

Cu chiu cu vai, Traian a reușit să-i prindă, întîi pe Andrei, apoi pe Ana și, adunîndu-i la pieptul lui, încerca să-i apere de contactul cu pereții celulei.

Cînd lumina s-a stins, Andrei s-a pornit să țipe ca din gură de șarpe.

La fel de brusc cum a început, „tangajul" s-a oprit, iar în locul huruitului îngrozitor s-a lăsat o liniște „să-ți plesnească urechile, nu alta", cum avea să spună mai tîrziu Andrei.

Apoi a revenit lumina.

— E un criminal ! se porni să țipe cel mai mic dintre prizonieri, frecîndu-și fruntea pe care se profila un cucui de toată frumusețea. Frumosul

pilot e un criminal! Habar nu are să piloteze o *patrulă*! Uite ce ne-a făcut!

— Taci, măi deșteptule! îl apostrofă Traian, ridicîndu-se cu greu. Te-ai lovit, Ana?

— Bineînțeles că s-a lovit. Doar nu-i de gumă!

— Șterge-te la nas, spuse fata. Curge sînge.

— Cum să nu curgă?! Grasule, n-ai o batistă?

— Am. Ana, ai grijă de eroul ăsta.

— Ești grozav de spiritual, mormăi, „eroul", dar lăsă supus capul, în mîinile fetei.

— Ce s-o fi întîmplat? S-au încălzit pereții.

— După ce ne-a „bătut" bine, poate vrea să ne și „coacă".

— Îți închipui că ești plin de umor, țîncule?

— Poate vrei și tu un cucui, grasule! se burzului rănitul, smulgîndu-se din brațele fetei.

— M-am săturat de voi, se supără Ana, aruncînd furioasă batista. Chiar nu înțelegeți că s-a întîmplat ceva? Ascultați! Motoarele nu mai funcționează! Șocul prin care a trecut nava a fost provocat, fără îndoială, de o aterizare forțată!

— Crezi? făcu Andrei, oprit în mijlocul celulei.

— Urmez cursurile de pilotaj și mai știu cîte ceva. Iar voi, în loc să vă certați...

— Da, motoarele nu se mai aud, fu de acord Traian, după ce a ascultat încordat pereții, cînd cu o ureche, cînd cu cealaltă.

— Am bănuit. O să ne vîndă, suspină Andrei.

— Altă prostie!

— Am văzut la cinematon. În galaxia Cleo, pe planeta...

— Ar fi bine să ne scutești, acum, de povești!

— Nu sînt povești, grasule!

— Ana, spune-i să tacă!

— Temperatura crește, constată înfiorată, Ana. Si e o liniște atît de ciudată.

— Să ne dea drumul de aici ! țipă Andrei.

— Și dacă pilotul a pățit ceva ?

Întrebarea pusă în șoaptă de față a răsunat ca o lovitură de tun în liniștea celulei. După un timp, Andrei a găsit puterea să întrebe :

— Și cu noi ce-o să se întîmple ? Nu ne va mai găsi nimeni niciodată.

— Să încercăm să spargem ușa, propuse Traian.

— Nici dacă am dispune de un laser, nu am reuși, spuse Ana. E o celulă specială, pentru prizonieri... periculoși. Din cîte știu, există și o trapă pentru caz de avarie, dar...

— Să o căutăm, se repezi Andrei, cu o licărire de speranță în ochi.

Centimetru cu centimetru, podeaua și pereții au fost cercetați cu mare atenție, în timp ce temperatura se ridica încet, aerul devenind tot mai greu de respirat. Cercetarea s-a dovedit zadarnică. Metalul era perfect neted, fără nici o îmbinare, fără nici o fisură.

— Se pare că am încurcat-o, decretă Traian, ștergîndu-și fața transpirată.

— Îmi place optimismul tău, mîrîi Andrei. Mai bine încearcă să-ți folosești mușchii.

— Cînd ieșim de aici, tot îți trag o mamă de bătaie !

— De acord. Numai să ieșim.

— Băieți, de-am putea ajunge la tavan...

— Acolo e trapa ? ! sări Andrei.

— Nu, dar în cazul unui scurtcircuit, toate ușile *patrulei* se deblochează automat. Dacă reușim să producem un scurtcircuit la lampa din plafon, poate...

— Poate rămînem pe întuneric ! Ar fi nemaipomenit !

— Țîncule, nu contează dacă ne vom „coace"

pe lumină sau pe întuneric. Urcă-te pe umerii mei ! Executarea !

— Nici gînd. Ameţesc. Şi, oricum, nu vom ajunge pînă la plafon.

— Îmi trebuie fularul tău şi un obiect din metal, ceru Ana, smulgînd de la gîtul lui Andrei fularul. Hai, caută-te prin buzunare. Ştiu că porţi tot felul de chestii la tine. Grăbeşte-te, că am început să simt căldura prin tălpile cizmelor.

— Asta e bun ? se interesă micul prizonier, scoţînd la iveală un briceag frumos încrustat. E de la străbunicul...

— Ana, încerci tu ? întrebă Traian, privindu-l de sus pe Andrei.

— De ce te uiţi aşa la mine, nesuferitule ?! strigă acesta. Nu înţelegi că nu ajung acolo, sus ?

Fata se căţără pe umerii lui Traian. Băiatul o prinse bine de picioare şi se ridică încet. Cu mîna înfăşurată în fular, Ana sparse masca lămpii din plafon.

— O să se stingă lumina, anunţă ea. Fără panică.

Cu ajutorul lamei cutitului a unit două fire.

O flamă puternică, orbitoare.

Întuneric.

Linişte.

— Nu se aude nimic, se auzi vocea tremurîndă a lui Andrei.

— Ana, ţine-te bine, aşa, acum poţi să cobori.

— Îmi pare rău, spuse fata. Am fost sigură că scurtcircuitul...

— Ce să facem cu părerile tale de rău ? suspină Andrei.

— Ideea cu urcatul în *patrulă* îţi aparţine, îl apostrofă Traian. Mă întreb cum am putut noi, eu şi Ana, să ne luăm după un ţînc de nici zece ani ?!

— Eşti doar cu şase ani mai mare ca mine,

grasule ! Îți dai atîta importanță ! Mai bine fă ceva, să ieșim de aici ! Faceți ceva ! Podeaua frige ! Nu mai pot să respir ! Ajutoor !

— Andrei, se auzi chemarea blîndă a fetei, liniștește-te. Unde ești ? Vino lîngă mine. Te rog...

Un zgomot sec, metalic, opri respirația celor trei prizonieri. Apoi, ușa lunecă în perete, lăsînd să pătrundă în celulă o rază de lumină și o undă de aer răcoros.

— Băieți, am reușit ! Repede, afară !

Au năvălit în cabina de comandă.

Pilotul nu era acolo.

La bord, un bec roșu clipea cu o frecvență halucinantă.

— Alarmă de gradul zero ! strigă fata. Din cauza temperaturii pereților.

— Poți să faci ceva ?

— Să încerc...

După cîteva clipe de ezitare, Ana a început un ciudat dans cu degetele tremurînde pe claviatura bordului. Cifre și litere se rostogoleau, se combinau, alunecau în toate direcțiile pe ecranele de control, apoi, becul a revenit la lumina normală, albă și liniștitoare.

— Uff ! Am reușit. Privește, robotul a remediat avaria... Ciudat... Vedeți ? Rezervoarele de energie sînt complet goale... Funcționează doar sistemul auxiliar... Am aterizat undeva... Ce s-o fi întîmplat ?... Andrei... Andrei, unde ești ?

— Andrei ! se porni să strige și Traian, absorbit pînă atunci de explicațiile fetei. Unde ești ? Hei ! Răspunde !

În afara cabinei de comandă și a celulei, nava dispunea de un mic dormitor, un automat pentru pregătirea alimentelor și a băuturilor cuplat la o magazie de concentrate, un depozit de piese de

schimb și diferite mărunțișuri necesare la bord și, bineînțeles, compartimentele destinate motoarelor și rezervoarelor de energie.

Pe Andrei l-au găsit după o alergătură zdravănă. Stătea rezemat de trapa de acces în navă.

— Pilotul nu e nicăieri, spuse el încet, întîmpinîndu-și prietenii cu un zîmbet pierdut. L-am căutat peste tot. Nu e nicăieri.

— Ne-ai speriat ! îi reproșă fata.

— Să nu mai repeți figura asta ! amenință Traian.

— Nava staționează, murmură vinovatul, de parcă nu ar fi auzit cuvintele celor doi. Am aterizat. Cel mai nimerit lucru ar fi să ieșim, să vedem ce s-a întîmplat.

— Nici vorbă ! sări Ana. Nu știm ce-i afară, nu știm unde ne aflăm.

— Crezi că o să vină cineva să ne spună ?

— Stai în banca ta, țîncule ! mîrîi Traian. Ana are dreptate. Hai în cabina de comandă.

— Ce să fac acolo ? Nu mă pricep la aparatele acelea. Mai bine cercetez nava.

— Nu-mi inspiri încredere.

— Îmi pare rău.

— Lasă-l în pace, intervenii fata. Sper că a înțeles că ceea ce s-a întîmplat nu e o glumă. Deocamdată nu ieșim din navă.

Andrei a privit lung în urma lor, a oftat, apoi s-a pornit să cerceteze, cu cea mai mare atenție, nava.

În cabina de comandă, Ana a reușit să pună în funcțiune radiofarul și, după alte cîteva reglaje, ecranul s-a luminat brusc.

O întindere dezolantă, acoperită ici și colo de bolovani ciudați, de un albastru strălucitor, se întindea pînă la orizont. Fantastice liane roșii, aidoma

unor șerpi, ieșeau din sol și îmbrățișau cîte un bolovan. Vîntul mătura în vîrtejuri scurte praful albăstrui.

— O planetă ?

— Așa se pare... Ce lumină ciudată, uniformă, care vine de pretutindeni și de nicăieri... Curios, nu provoacă umbre...

— Privește acolo !

O mogîldeață se plimba cu mîinile la spate printre liane.

— Nu se poate ! strigă Ana, punînd în funcțiune transfocatorul. Andrei a ieșit din navă ? !

— Nici vorbă ! se auzi glasul băiatului, oprit în ușa cabinei. Ce v-a apucat ? Cum să ies din navă ? Am găsit un pistol... Ei ? De ce mă priviți așa ? !

— Ce-ai căutat afară ? strecură printre dinți, Traian.

— Nu am fost „afară" ! Clar ? ! Ce, vrei să-ți dau cuvîntul de onoare ? Mai lasă-mă în pace, grasule !

— Te-am văzut pe ecran. Erai acolo, printre bolovani, cu mîinile la spate, preciză Ana, după ce se convinse că în imaginea fixată de transfocator nu se mai afla nici urmă de Andrei.

— Ei bine, pe cuvîntul meu că nu am părăsit *patrula*, spuse supărat acesta.

— Și la brîu ce ai ? se răți Traian, privindu-l cu suspiciune.

— Nu ți-am spus ? Un pistol. L-am găsit la un loc cu echipamentul pilotului. A fost atît de grăbit, încît a uitat să se echipeze. Înțelegeți ? A ieșit din navă fără costumul de protecție. Înseamnă că atmosfera...

— Fă bine și predă pistolul ! decretă Traian.

— Eu l-am găsit și, deci, îmi aparține ! se împo-

trivi Andrei, făcînd un pas înapoi. Tu şi aşa eşti mare şi plin de muşchi.

— Băieţi, ca să nu fie discuţie, deocamdată iau eu arma, interveni Ana.

— Nu-i frumos să vă purtaţi aşa cu mine, mormăi băiatul, desfăcînd cu părere de rău centura pistolului. N-o să vă mai arăt nimic din ceea ce o să găsesc.

— Nu o să mai ai posibilitatea să găseşti, pentru că din această clipă nu mai ai voie să faci un singur pas de lîngă noi. Avem cu totul alte probleme.

— Tot nu crezi, grasule, că nu am fost afară ? Nu ştiu ce aţi văzut voi acolo, pe ecran, dar eu...

— Linişte !

Priveliştea era acum alta. Bolovanii albaştri se transformaseră în cuburi perfect transparente. Lianele, avînd de această dată culoarea galbenă, se mişcau într-un straniu dans. În interiorul celui mai apropiat cub, pilotul blond părea să lupte cu nişte duşmani invizibili. Brusc, toate cuburile şi lianele au dispărut, fiind înlocuite de un deşert acoperit de dune de nisip, mutate de ici colo de un vînt năprasnic.

— Ce-a fost asta ? întrebă, uimit, Traian.

— Nu ştiu, recunoscu Ana.

— Pilotul are nevoie de ajutor ! strigă Andrei. Asta e foarte clar !

— Şi pe tine te-am văzut afară, deşi nu ai părăsit nava.

— Dacă îmi restituiţi pistolul, mă duc să-l salvez. Chiar şi pentru simplul motiv că, fără el, aici ne vor putrezi oasele. Daţi-mi pistolul !

— Ana, ăsta are o idee fixă !

— Tu ai idei fixe, nesuferitule ! ţipă Andrei şi se repezi cu ochii în lacrimi, afară din cabina de comandă.

Cînd l-au ajuns, trapa de acces în *patrulă* era larg deschisă și micul prizonier tocmai se pregătea să păşească pe ciudata planetă care, acum, avea solul întocmai unei pardoseli din plăci lustruite, colorate, aşezate într-un mozaic de o frumuseţe ireală. Pe uşa deschisă năvălea un aer curat, ozonat, răcoros.

Invitaţii Cameleonului

În cadrul şedinţei fulger, prezidată de Ana, Andrei a fost aspru criticat şi în unanimitate de voturi s-a hotărît încarcerarea lui, sentinţa urmînd a fi executată la următoarea abatere. Apoi, s-a făcut o severă evaluare a resurselor de hrană, apă şi energie de care dispuneau, constatîndu-se că timp de douăzeci şi cinci de zile terestre puteau fi liniştiţi din acest punct de vedere. S-au inventariat şi armele. *Patrula* era bine echipată cu dispozitive de apărare şi atac, toate fiind însă fixe. În afara navei se puteau bizui doar pe pistolul găsit, pistol pe care, de fapt, nici unul dintre ei nu ştia cum să-l folosească.

Cam aceasta era situaţia cînd Ana a hotărît că, deocamdată, cel mai cuminte ar fi să nu se iasă din navă şi să se încerce obţinerea unei legături radio cu Pămîntul.

— Ha-ha-ha ! făcu Andrei. O să consumi toată rezerva de energie, fără să obţii legătura.

— Mi se pare cam stranie convingerea ta că nu vom obţine legătura.

— Ţie, grasule, mereu ţi se pare cîte ceva ! Cei ce ne-au făcut prizonieri au avut grijă să ne *izoleze*. Ne-au golit şi rezervoarele de combustibil. Sau, poate, e un simplu accident ? Poate nici nu am decolat de pe Pămînt ? Poate am trecut doar în alt timp ?

Sau, cine știe, poate pilotul ne joacă o farsă ? Nu l-a răpit nimeni, pe ecran ni se transmit tot felul de năzdrăvănii, iar noi tremurăm de frică ! Ei ? Ai vreo explicație ? Ce-i cu peisajul care se schimbă mereu, întocmai unui *cameleon* ? Unde-i pilotul ? Unde-i combustibilul? Unde ne aflăm ?

— Stop ! Ajunge !

— Nu am terminat ! Știi de ce am scăpat ? Datorită celulei în care am fost închiși. Este perfect izolată și agresorii nu ne-au simțit...

— Ai stat prea mult în fața cinematonului...

— Traiane, s-ar putea să aibă dreptate, interveni fata. Faptul că ne aflam închiși în celulă, poate fi o explicație.

— Fantezii ! nu se lăsă Traian. Acum, poftim, nu mai sîntem în celulă și totuși nu ne atacă nimeni.

— Cînd l-au răpit pe pilot, s-au folosit de elementul *surpriză*. Noi am apărut pe neașteptate. Ei nu știu de ce forță dispunem. Am putea să ripostăm

— Să ripostăm, țîncule ? ! Cu ce ? Cum ?

— Nu înțelegi, grasule, că ei habar nu au de ce sîntem în stare ? !

— Băieți, vă rog, încetați ! Încercăm sau nu să luăm legătura cu Pămîntul ?

— Categoric, nu ! țipă Andrei. Am văzut de atîtea ori la cinematon cîtă energie este necesară pentru o astfel de emisie. Mai bine să încercăm să-l găsim pe pilot. El o să știe mai bine ce este de făcut. Dacă îl mai găsim...

Brusc, nava prinse a tremura din toate încheieturile. Pe ecran, îngroziți, prizonierii au putut vedea milioane de liane, adevărați șerpi de foc, care încercau să cuprindă *patrula*.

— Ana, izolează ! strigă Traian.

— Încerc, răspunse fata.

Lianele aflate la o distanță mai mică de o sută de metri au încremenit, transformîndu-se în uriașe baghete de sticlă care de care mai răsucite, apoi s-au sfărîmat.

Dincolo de *bariera* sferei de protecție declanșată de Ana, pădurea deasă a lianelor s-a oprit, amenințătoare în neclintirea ei halucinantă.

Apoi, treptat, lianele s-au retras, îmbrățișînd bolovanii albaștri, iar solul a devenit transparent, lăsînd să se vadă cum undeva, în adîncuri, se zbate o gigantică sferă roșie.

— Am reușit ! oftă fata, tremurînd încă.

— De la bun început trebuia să izolezi nava, îi reproșă Andrei. Un viitor pilot trebuie să știe asta.

— Nu am avut timp...

— De rău tău, completă Traian.

Pe solul acum negru, adunate în mănunchiuri, lianele colorate de astă dată în alb-argintiu luaseră forma navei. Mii de „patrule", perfect aliniate, așteptau gata, parcă, să decoleze.

— Planeta Cameleon ! decretă Andrei, cu nasul lipit de ecran.

— Iar tu, eroule, mai să pornești în căutarea pilotului.

— N-am renunțat. Dați-mi pistolul !

— Să nu ne pripim.

— În magazie sînt cîteva costume, videoteleloane, unelte, alimente. Trebuie să încercăm ! Ce așteptăm ? Ana să rămînă la bord, că se pricepe la aparatele astea, iar noi doi pornim în căutarea pilotului.

— Să rămîn singură în *patrulă ?* se alarmă Ana.

— Cred că țîncul ăsta nesuferit are dreptate, mormăi Traian. În caz de primejdie, ne poți ajuta. Dacă pleoăm toți trei... Da, are dreptate.

După un prînz bogat în calorii, au început să se echipeze. Treaba s-a complicat cînd a fost vorba de adaptarea unui costum pentru cel mai mic dintre prizonieri. Au fost necesare cam trei ore, în care Ana, ajutată de Traian, a fost nevoită să pună în aplicare toate cunoștințele de croitorie și întreaga fantezie.

— O să bagi groaza printre locuitorii Cameleonului! hohoti Traian, învîrtindu-se în jurul lui Andrei, care părea foarte mîndru de echipamentul său.

— Nu pricep ce-ai găsit de ris? făcu acesta, bosumflat. Arăt chiar așa de caraghios?

Fata îl liniști, zîmbind fără veselie. Ar fi preferat ca băieții să nu părăsească nava. Însă pilotul trebuia găsit, cu orice preț.

— Traian, poftim pistolul, spuse ea, cînd totul fu gata.

— Eram sigur! se revoltă veșnicul nemulțumit. După ce că e un uriaș, tot el să aibă și arma. Nici măcar nu știe cum să o folosească.

— Tu știi?

— Da, de la cinematon.

— Perfect. O să-mi explici și mie.

— Dacă nu vreau?

Instructajul a durat cîteva minute și a avut drept rezultat dezintegrarea cizmelor lui Andrei, așezate pe podeaua celulei.

Au fost verificate din nou videotelefoanele, rezervele de oxigen comprimat, etanșeitatea costumelor.

— Băieți, spuse încet Ana, nu ar fi bine să mai așteptăm?

— Ce să așteptăm? se zburli Andrei. Sau ți-e frică?

— Da, mi-e frică. Mi-e grozav de frică. Dacă pățiți ceva ?

— Cine, noi ? ! Pe cuvîntul meu că nu vom păți nimic.

Au deschis trapa și Andrei a coborît primul, strecurîndu-se pe sub brațul lui Traian.

— Căștile astea nu au nici un rost, se auzi prin radio vocea lui. Aerul se poate respira.

— Privește sub tălpi ! strigă Traian, rămas pe ultima treaptă a scării ce cobora din *patrulă*.

Urmele celor cîțiva pași făcuți de băiat se coloraseră într-un galben portocaliu și se măreau întocmai cercurilor pe care le provoacă o piatră aruncată în apă. Dincolo de ecranul protector, cîteva liane se ridicaseră de pe bolovani și păreau că urmăresc atente tot ce se întîmplă.

— Cum e solul ? se auzi vocea fetei, instalată la pupitrul cabinei de comandă.

— Ca o pernă de puf !

Sub pașii lui Traian, coborît de pe scară la insistențele zgomotoase ale prietenului său, solul prinse a se undui, întocmai unor valuri mici și dese, făcînd înaintarea aproape imposibilă.

— Extraordinar ! La cinematon nu am văzut așa ceva.

Bolovanii albaștri dispăruseră, o dată cu lianele. Solul de dincolo de sfera de protecție se transformase într-un nesfîrșit patinoar, o oglindă fără cusur.

— Ne-ar trebui niște patine, grasule !

— Nu-i nevoie să țipi. Mi-ai spart timpanele.

— Să vorbesc în șoaptă ? Ana, ar cam fi cazul să faci o breșă în ecranul de protecție.

— Bine, o să încerc, dar să fiți cu băgare de seamă.

În ecranul invizibil ce înconjura nava, fata practică o mică deschizătură. Pe loc, porțiunea căpătă o culoare neagră și un vînt năprasnic se porni să sufle, ca printr-o ușă adevărată.

— Refă ecranul! ordonă Traian, abia ținîndu-se pe picioare.

Pata neagră „se culcă" pe patinoar și porni să se deruleze cu viteză, ca un covor, pînă ce un capăt se pierdu la orizont. Apoi, în depărtare, s-a zărit un punct alb ce se apropia. În curînd au putut să-și dea seama că punctul acela nu era altceva decît silueta pilotului. Cînd au reușit să-i distingă trăsăturile au constat că omul zîmbea fericit.

— Ana, lasă-l să intre, spuse Andrei, uimit peste măsură.

— Deschide, interveni și Traian.

Cîteva liane apărute pe neașteptate au încercat să bareze calea pilotului dar, cum treceau de marginea covorului negru, se transformau în baghete de sticlă și se spărgeau în mii de fragmente.

Pilotul se apropie vertiginos, alunecă prin ușa deschisă de Ana, ridică brațele să-și îmbrățișeze prietenii, apoi dispăru. Sub picioarele lui, solul se deschisese, lăsînd să se vadă un tunel ce cobora spre adîncuri.

— După mine! se avîntă Andrei, dar brațul vînjos al lui Traian îl opri. Era pilotul nostru! De ce m-ai oprit?

— Ca să nu te dai de-a dura. Și ca să te întreb dacă avem cumva vreun corp de iluminat. Și, în general, ca să te întreb dacă avem tot ce ne trebuie pentru a intra acolo.

— Nu m-am gîndit.

— Mi-am închipuit. Ana! Ecranul videotelefonului prins la încheietura mîinii drepte se aco-

perise de dungi colorate. Ana ! Ce s-a întîmplat ? răspunde !

Val-vîrtej, băieții s-au repezit în navă.

Andrei a ajuns primul și a găsit-o pe Ana prăbușită pe podea. O liană roșie s-a desprins de pe trupul ei și s-a ridicat dreaptă, ca o lumînare.

— Trage, grasule !

Jetul ieșit din pistolul lui Traian a transformat liana într-o baghetă de sticlă care s-a sfărîmat cu zgomot. Praful roșu format astfel s-a năpustit spre trapa navei și a dispărut în tunelul în care căzuse pilotul.

Au trebuit să treacă minute lungi pînă ce fata și-a revenit.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă ea, privindu-i buimăcită pe cei doi băieți.

— Tu să ne spui ce s-a întîmplat, glăsui cel mai mic.

— Amintește-ți, interveni Traian, după ce pilotul a căzut...

— Da, știu, am văzut. Apoi... Cred că m-a cuprins un somn cumplit.

— E clar. Liana care te-a atacat a pătruns o dată cu pilotul, prin breșa din ecranul de protecție.

— O fi intrat prin tunel, susură Andrei.

— Nu, prin tunel nu putea să intre. Prin sfera de protecție se poate ieși, dar nu se poate intra decît printr-o porțiune dezactivată, explică Ana, concentrată asupra ecranelor pupitrului de comandă. Priviți. Ce se întîmplă cu tunelul? O forță încearcă să-l închidă, în timp ce altă forță luptă să mențină intrarea liberă.

— Sună a invitație, aprecie Andrei. Să mergem !

— Nu avem nici o șansă, se împotrivi Traian. Dacă ieșim din sfera protectoare, lianele vor face cu noi ce vor dori.

— Atunci, ne închidem frumușel, în *patrulă*, consumăm rezervele în așteptarea a nu știu ce...

— Băieți, mi-a venit o idee, spuse Ana, făcîndu-le semn să tacă. Sfera de protecție... Lianele sînt nepătrunzătoare în fața ei.

— Am înțeles! izbucni fericit, Andrei. Ești nemaipomenită! Să avem fiecare cîte o mică sferă de protecție individuală!

— Și care, dacă se poate, să ne facă și invizibili, mormăi neîncrezător Traian.

— Băieți, să mă gîndesc.

Peste o oră, calculatorul stabili că proiectul este realizabil, prezentînd și detaliile de construcție. În magazie au găsit toate cele necesare și, peste alte două ore, de centuri au fost agățate generatoarele sferelor de protecție individuală. Testele efectuate cu maximă severitate au demonstrat că sînt invulnerabile.

— Atenție, avertiză Ana, generatoarele au energie doar pentru douăzeci și patru de ore terestre.

— De ce nu le-am făcut mai mari?

— Vrei să lăsăm *patrula* fără energie, istețule?

— Nu vreau, dar puteai să-mi explici, fără să țipi, se bosumflă Andrei. Eu cred că într-o oră rezolvăm problema. Echipați așa, îi venim de hac fără doar și poate Cameleonului. O să eliberăm pilotul...

— Întîi să o facem, apoi să ne lăudăm, îl opri Traian.

Trapa de acces în navă s-a închis în urma lor și cei doi băieți au pornit, unul după altul, spre ciudatul tunel.

— Cuplați generatoarele, se auzi glasul fetei.

— Executat, răspunse Andrei.

Au aprins lanternele, au făcut un semn de bun rămas spre *patrulă*, apoi au intrat în tunel, primul pas făcîndu-l Traian.

— În regulă, țîncule, se auzi în căști vocea lui. Solul se cam mișcă, dar pare destul de solid ca să ne țină. Curaj!

— Cine n-are curaj?

— Băieți, ce s-a întîmplat? strigă Ana.

— Nimic, ce să se întîmple? Coborîm.

— Priviți în urmă!

Pereții tunelului se uniseră, închizînd perfect intrarea.

Crematoriul

— Liniște! ordonă Traian. Nu are nici un rost să ne văicărim. Ana, tu ne vezi?

— Perfect.

— Tunelul s-a închis, dar treptele s-au luminat, invitîndu-ne să continuăm drumul.

— Nu-mi place să mă știu închis, scînci Andrei.

— Am observat...

— În jurul *patrulei* s-a stîrnit un uragan înspăimîntător, se auzi vocea fetei. Mai bine v-ați întoarce.

— Bună idee, fu imediat de acord, Andrei.

— Abia ai făcut cîțiva pași, țîncule, și nu a mai rămas nici urmă din vitejia pe care o afișai la adăpostul navei? Ești un fricos! decretă Traian, întorcîndu-i spatele.

— Stai! Merg cu tine. Cum o să te las singur?

— Dacă nu s-ar fi închis tunelul...

— Ce vrei să insinuiezi?!

Pereții cafenii ai tunelului fremătau ca un aluat moale pus la dospit, în timp ce treptele se luminau pe măsură ce erau atinse de picioarele băieților.

Păşeau cu grijă şi Andrei, din cînd în cînd, privea înapoi, oftînd disperat. Pereţii se uneau în urma lor, spulberînd orice speranţă de întoarcere.

— Ştii ce, şopti el la un moment dat, am impresia că toată planeta asta este, de fapt, o fiinţă... Îi auzi răsuflarea ? Ne închide în adîncurile ei şi...

— Lasă prostiile !

Treapta pe care se aflau a devenit sîngerie şi fierbinte şi în următoarea secundă s-a rupt. Abia a avut timp Andrei să se prindă de braţul vînjos al prietenului său şi s-au pomenit amîndoi rostogolindu-se vertiginos pe un tobogan aproape vertical.

— Ce se întîmplă acolo ? se auzi vocea Anei. Ce-i cu voi ? !

Rostogolirea nu permitea un răspuns.

S-au prăbuşit într-un imens lac verde care fierbea cu bulbuci mari. Lichidul i-a respins imediat, scoţîndu-i la suprafaţă. Strîns îmbrăţişaţi, au putut vedea că se află într-o grotă uriaşă. Tavanul abia se zărea prin pîcla verzuie.

— Nu te mai auzim, comunică Traian, privind pe ecran chipul fetei care continua să le spună ceva. Dacă ne recepţionezi, confirmă.

Ana a scris repede pe o coală de hîrtie un „da".

— Ei, tot e bine ! După cum vezi, plutim în acest ciudat lac ; pare că fierbe, dar are o temperatură de abia douăzeci şi şapte de grade. O să încercăm să ajungem la... mal.

— Nici nu-i nevoie să ştii să înoţi, completă Andrei. Sîntem *ţinuţi* la suprafaţă şi *transportaţi* încet spre dreapta. Ne-o fi purtînd cineva de grijă ?

— E un curent care ne transportă, ocolind cu grijă emanaţiile verzi. Poate că ţîncul are dreptate.

Pe minusculul ecran fata încercă un zîmbet.

— Privește ! strigă Andrei. Curentul ne duce în tunelul acela plin de fulgere !

Fulgerele colorate străpungeau ritmic întunericul tunelului care se deschidea în peretele grotei. În ciuda încercărilor disperate de a se împotrivi, băieții au fost tîriți în acel hău care absorbea lichidul verde. Săgețile de foc aruncate de pereții gelatinoși se loveau de sferele de protecție, și, întocmai lianelor de la suprafață, se transformau în baghete de sticlă care, după ce se frîngeau, dispăreau în adîncuri.

— Dacă am fi plecat fără sfere ? se întrebă Traian.

— Nici nu vreau să mă gîndesc, șopti Andrei, urmărind fascinat transformarea fiecărui jet de lumină. Ferește-te !

Traian a reușit să ocolească la timp o excrescență ce apăruse brusc din peretele tunelului ; o mînă uriașă care a încercat să-i apuce pe cei doi cutezători.

Pe măsură ce înaintau, zgomotele, neclare la început, semănau din ce în ce mai mult cu niște lovituri de tobă.

— O fi pe aici o moară de măcinat pămînteni, sugeră Andrei.

— Nu-i momentul să faci glume nesărate !

— Au !

Lichidul verde dispăruse brusc și cei doi s-au trezit izbiți de peretele gelatinos care înfunda tunelul. Fulgerele, mai dese și mai agresive, încercau să le străpungă sferele de protecție.

— Stinge lanterna, ordonă Traian, ascultînd încordat bubuitul clar al tobei.

— De ce ?

— Stinge-o, cînd îți spun ! Am impresia că pereții sînt transparenți.

Rămaşi pe întuneric, au constatat că, într-adevăr, pereţii erau transparenţi, ca o sticlă uşor matizată de un alb-lăptos. De jur-împrejur se distingeau zeci de alte tuneluri ce şerpuiau care încotro, împletindu-se unele cu altele, unindu-se şi iar despărţindu-se într-o ramificaţie greu de imaginat.

— Priveşte ecranul videotelefonului! strigă Andrei.

Ana scrisese pe o coală de hîrtie „Iluzie?!" şi făcea semne disperate spre uşa cabinei de comandă unde, zîmbitor şi nemişcat, se afla pilotul. Ochii lui de o imobilitate nefirească fixau cu stăruinţă ecranul.

— Nu poate fi adevărat, se bîlbîi Traian.

— Să nu se apropie! tună Andrei. Cred că a apărut o fisură în ecranul de protecţie.

— Inversează conexiunile cîmpului magnetic, o sfătui, fremătînd, Traian.

Fata a apăsat cîteva butoane de pe pupitrul cabinei şi pilotul a dispărut ca un fum. După alte cîteva teste, le-a arătat băieţilor o coală de hîrtie pe care stătea scris: „Fisură în locul unde a fost intrarea în tunel. Inexplicabil. Acum, totul este în regulă. Aveţi grijă de voi."

— Acum, încotro? Ai vreo propunere? se interesă Traian, pipăind pereţii.

— Să ne facem loc, folosind pistolul.

— Să folosim pistolul?!

— Exact.

— Poţi să-mi spui care va fi reacţia Cameleonului?

— Sîntem protejaţi de sfere.

— Poate să ne imobilizeze cu tot cu sfere? Poate. Apoi, nu are decît să aştepte liniştit pînă se termină energia din generatoare.

— Dă-mi pistolul ! Greşit a procedat Ana că ţi l-a dat ţie. Ce aşteptăm ? Dă-mi pistolul !

Un val uriaş de lichid verde a umplut într-o clipă tunelul, răsturnîndu-i pe cei doi băieţi. În zadar a încercat Traian să-l prindă pe micul său prieten. Cînd lichidul s-a retras nici urmă de Andrei. Se porni să-l strige, disperat.

— Îmi spargi timpanele, se auzi, în sfîrşit, în cască, vocea celui chemat.

— Unde eşti ?

— Habar nu am... Tot într-un tunel. Are pereţii roşii şi poţi să circuli prin el doar tîrîndu-te.

— Să nu te mişti de acolo !

Cîteva duzini de tuneluri erau colorate în roşu şi ar fi fost o aberaţie să încerce să afle în care dintre ele se afla prizonierul Cameleonului.

— Ana, dacă mă auzi, ajută-mă ! Mă auzi ?

De pe micul ecran, fata îl privea concentrată, apoi, după ce aşternu în grabă cîteva cuvinte, îi arătă foaia de hîrtie. „Vrei să-mi comunici ceva, dar nu te mai aud. Unde este Andrei ?".

— Aici ! se auzi vocea acestuia. Adică, pe aproape. Şi, culmea, te văd şi te aud ! S-a restabilit legătura.

— Cu mine; nu, comunică Traian. Să încerce să ne ajute cumva.

— Asta şi face. Taci puţin. Da... Aşa... Clar... Ascultă, grasule, Ana o să capteze imaginea mea şi o să ţi-o transmită ţie. Porneşti „la plimbare", avînd mereu grijă să nu mă pierzi de pe ecranul videotelefonului.

— Fă bine şi aprinde lanterna. Aşa, acum te văd bine. Am pornit.

După vreo sută de paşi, în peretele lateral al tunelului apăru o ramificaţie. Vrînd să intre, Traian a constatat că imaginea a dispărut de pe ecran.

Renunță, mormăind. O altă ramificație, apoi alta și alta, toate provocînd însă dispariția imaginei de pe micul ecran.

— Își bate joc de noi, strecură el printre dinți.

— Ai spus ceva ? se auzi glasul lui Andrei.

— Vorbeam de unul singur.

— Mai bine grăbește pasul, că timpul trece.

— Dacă nu taci, te uit acolo ! izbucni Traian și, probabil ar fi continuat, dacă nu ar fi simțit un jet de aer cald lovindu-i vîrful cizmelor.

Se aplecă cu grijă și descoperi o deschizătură extrem de îngustă. Constată că apropierea mîinii de micul tunel provoca o îmbunătățire considerabilă a imaginii videotelefonului.

— Hei, istețule, pe la tine „bate vîntul" ?

— Tare de tot. Noroc de tunelul ăsta, că e strîmt și mă pot ține de pereți.

— Nu te mai ține !

— Nu-i momentul să faci glume proaste !

— Nu glumesc.

— Dacă-mi dau drumul, mă ia „vîntul". Ai spus să nu mă mișc din locul ăsta.

— M-am răzgîndit. Hai,că timpul trece !

— Pe răspunderea ta !

Pe ecranul de la mîna lui Traian, Andrei prinse a se rostogoli cu viteză, oftînd și icnind. Apoi, întocmai unui dop, sări din tunelul cel strîmt, drept în pieptul prietenului său. S-au rostogolit amîndoi, de-a valma.

— Uite că ai început și tu să ai idei nemaipomenite, aprecie el fericit. Dacă nu ne-ar împiedica aceste căști, zău că te-aș săruta !

— Vă aud! Și vă văd foarte clar ! se auzi glasul fetei.

— În regulă, dar am pierdut o groază de timp, spuse Traian, întorcîndu-se spre Andrei. Ca să nu

mai avem surprize, poftim cîrligul ăsta. Agaţă-l de centură şi la drum !

— Am început să am îndoieli. Noi sîntem atît de bine echipaţi şi abia rezistăm. Crezi că îl vom mai găsi pe pilot ? Tu, Ana, ce părere ai ?

Fata le făcu un semn clar, care vroia să spună că din nou legătura audio se întrerupsese. Apoi, le arătă ceasul.

— Mai avem douăzeci şi trei de ore, ştim, traduse nervos cel mai mic membru al echipajului. Cum să-i venim de hac Cameleonului ? Încotro s-o luăm ? Dacă aş avea pistolul...

Lichidul verde s-a năpustit din nou, cu furie. De astă dată, graţie cîrligului, nu a reuşit să-i mai despartă. După cîteva secunde lungi în care s-au rostogolit cu o viteză uluitoare, s-au pomenit din nou în imensa grotă cu lacul ei forfotind.

— Cel puţin, pe aici cunoaştem peisajul, încercă Andrei să glumească. Ce contează că ne poartă de ici-colo, ca pe nişte păpuşi ?! E cazul să luăm atitudine !

— Uşurel, ţîncule, îl opri Traian, apărînd pistolul. Oare nu înţelegi că *cineva* ne poartă de grijă ?

— Unde-i, să-i mulţumesc ? !

— Eşti un caraghios !

La cîţiva zeci de metri depărtare se formase un vîrtej care trăgea cu putere lichidul verde spre adîncuri. Pentru o fracţiune de secundă, au avut impresia că l-au zărit pe pilot zbătîndu-se cu înverşunare să iasă la suprafaţă. Nu au avut timp să-şi comunice ceea ce au văzut, fiind atraşi la rîndul lor spre centrul uriaşei pîlnii absorbante, cu o forţă căreia nu avea nici un rost să i te împotriveşti. Apoi a urmat căderea, întreruptă într-un tîrziu de ochiurile unei plase, care i-a reţinut vizibil. Lichidul verde a trecut mai departe, urlînd.

— Urmează-mă ! a strigat Traian, tîrîndu-se.

— Nu am încotro, se bîlbîi Andrei, tras de centura care îi lega.

S-au oprit lîngă perete, la capătul plasei, răsuflînd din greu și cu inimile gata să străpungă coșul pieptului.

Plasa, o ciudată împletitură din fibre elastice, luminiscente și lipicioase, acoperea gura unui puț prin care se scurgea în continuare lichidul verde. De jur împrejur, pereți galbeni, străbătuți de nervuri negre. Din loc în loc, la diferite nivele, deschideri de toate formele și mărimile. Aici, bătaia tobei se auzea mult mai puternic. Cînd tavanul s-a închis, ascunzînd orice urmă a locului prin care se revărsase torentul, Andrei s-a pornit să strige, arătînd spre ochiurile plasei :

— Ana ! Acolo ! Ana !

Departe, în mijlocul împleticiturii, fata se zbătea, implorîndu-i cu ochii plini de lacrimi să o ajute.

— Stai locului ! se zburli Traian. E o iluzie. Privește ecranul.

Fără îndoială, fata se afla în cabina *patrulei,* încurajîndu-i prin semne care nu puteau ascunde îngrijorarea.

Un fulger enorm a străbătut plasa, pulverizînd imaginea fetei. Pe ecranul videotelefonului, Ana se zgribuli, de parcă ar fi fost acolo, în plasa din adîncurile planetei. Speriat peste măsură, Andrei se lipi de pieptul prietenului său.

— Ce-a fost așa ? îngăimă el, tremurînd.

— O demonstrație. Dacă rămîneam în plasă, lucrurile nu s-ar fi terminat tocmai plăcut. Cred că aici, Cameleonul tău filtrează și lichidează.... impuritățile.

— Cameleonul *meu ? !* Dacă pilotul a nimerit în plasă, nu a mai avut nici o șansă.

— Dacă a rămas una la un milion, merită să încercăm.

— Asta am vrut să spun și eu.

De-a buşilea, s-au retras spre peretele străbătut de firișoare negre și s-au lipit cu spatele de el, simțindu-se parcă în siguranță. Fosforescența ce plutea în jurul lor făcea ca lumina lanternelor să fie inutilă.

— Băieți, am reușit ! se auzi dintr-o dată, glasul bucuros al fetei. Mă auziți ?

— Cred că da, răspunse nesigur Andrei, de frica unei noi capcane.

— De data aceasta, legătura nu se va mai întrerupe.

— Crezi ?

— Lianele sînt grozav de avide după energie. explică Ana. Mi-am dat seama de acest lucru, trimițîndu-le un jet de energie luminoasă pe care l-au *înghițit* într-o clipă. Atunci m-am gîndit că poate nu disprețuiesc nici energia undelor radio. Am găsit frecvența care le place și iată, datorită lăcomiei lor, sunetul ajunge la voi, în ciuda *celui* care a vrut să ne izoleze.

— Ana, ești un geniu ! exclamă Andrei.

Cu un uruit asurzitor, tavanul s-a deschis din nou și un șuvoi puternic de lichid verde s-a revărsat peste plasă. După minutele de zgomot infernal cînd totul s-a liniștit și tavanul s-a închis, băieții au zărit în mijlocul plasei două făpturi care semănau izbitor cu ei. Apoi a căzut fulgerul și cele două trupuri au dispărut.

— Uf ! făcu Andrei. Ce-a mai fost și asta ?

— Cred că un avertisment. Sub nici un motiv nu trebuie să revenim în mijlocul plasei.

— Nici nu aveam de gînd. Chiar vroiam să-ți

propun să mă ajuți să ajung la tunelul de deasupra noastră. Să arunc numai o privire.

Urcat pe umerii prietenului său, Andrei a reușit să se înalțe suficient pentru a ajunge la gura tunelului, dar imediat s-a retras speriat.

— Ce s-a întîmplat ? Ce-ai văzut ?

— Cum să-ți explic ? De văzut, n-am văzut nimic, dar am simțit un fel de curent care voia cu orice preț să mă tragă înăuntru.

— Am început să ne obișnuim cu fel de fel de rostogoliri. Ridică-te din nou.

— Pe răspunderea ta, mai apucă să spună Andrei și fu absorbit ca un fulg.

Cureaua de legătură îl antrenă și pe Traian, care se pomeni zburînd prin tunel, pe urmele prietenului său. Traversarea a durat atît de puțin, încît nu au putut realiza ce se întîmplă și, bineînțeles, nu au putut reacționa în nici un fel. Au aterizat, unul peste celălalt, pe o movilă galbenă, fiebinte și sfărîmicioasă.

— V-ați lovit ? se auzi glasul fetei.

— Cine mai știe ? oftă Andrei, privind buimac în jur.

— Cred că sîntem la marginea unui... pustiu, aprecie Traian, ridicîndu-se.

Întinderea părea fără sfîrșit, linia orizontului pierzîndu-se în ceața galbenă, densă, care plutea peste tot. Tavanul, bănuit doar, era bine mascat de aceeași perdea galbenă. Căldura sufocantă se făcea simțită, cu toată protecția oferită de sferă și costum.

— Un deșert în toată legea, comentă Andrei. În loc de soare, o ceață galbenă care arde.

— Văd și eu, transmise fata. Temperatura este de șaptezeci de grade.

— Iar movila de sub noi este din nisip adevărat, completă Traian, scormonind cu vîrful cizmei.

De sub praful galben și fierbinte și-a făcut apariția o mănușă metalică. Uimit, Andrei se aplecă și descoperi mai bine articulațiile metalice ale degetelor.

— Asta... Asta înseamnă...

Traian și-a luat în brațe prietenul și a sărit de pe movilă, antrenînd un rîu de nisip care, odată pornit, a descoperit cu repeziciune un costum de astronaut.

— Un... om ?! se auzi strigătul fetei.

— Costume ca acesta am văzut la cinematon, șopti Andrei, privind cu teamă și respect. În urmă cu o mie de ani, cam așa arătau costumele pentru zborurile interplanetare... A fost un uriaș... Sărmanul... Vă dați seama ? Cameleonul pescuiește din spațiu tot ce conține energie, se hrănește, iar *resturile* le dirijează aici. Un fel de... crematoriu. Pe cuvîntul meu, cred că nu mă înșel.

O epavă numită „Liliput"

Vuind înspăimîntător, furtuna s-a declanșat cu o forță de nedescris. În cîteva secunde, trombe de nisip s-au ridicat la zeci de metri înălțime, aidoma unor șerpi uriași. Băieții s-au trezit îngropați sub un strat gros de praf galben, sferele de protecție reușind să-i apere de presiunea și temperatura care, altfel, i-ar fi strivit.

— Aprinde lanterna ! strigă Traian.

— Am pierdut legătura cu *patrula.*

— Sper că nu începi să plîngi.

— Tot nu m-ar vedea nimeni... Probabil că așa a pățit și astronautul.

— El nu a fost apărat de o sferă atît de rezis-

tentă. Apoi, echipamentul nostru este mult superior celui pe care îl avea astronautul tău.

— Al nostru, înțelegi, al nostru! A fost tot pămîntean! Oare cît de mare o fi mormîntul ăsta?

— Are vreo importanță?

— Are. Trebuie să săpăm un tunel în movila de deasupra noastră.

— Cu ce?

— Știu eu? Poate cu pistolul.

— Iar începi? Nu trebuie să fim noi primii care atacăm.

— Ești ridicol! Mai curînd aș spune că trebuie să ne apărăm. Generatoarele pot să mai funcționeze douăzeci și una de ore!

— Și cincisprezece minute.

— Scoate pistolul și trage!

— În cine, deșteptule?

— În nisipul de deasupra noastră. Trebuie să încercăm! Mă sufoc!

— Ți se pare.

— Grasule, nu există altă soluție. Te rog...

Traian a scos arma din tocul ei, a privit-o cîteva clipe, nehotărît, apoi a tras, brusc, la întîmplare. Nici un fir din praful galben nu s-a clintit. Andrei amuțise, privind pierdut în ochii prietenului său, care nu știa ce să facă; să pună pistolul la loc, sau să mai încerce o dată. Era de neconceput ca în fața jetului lansat din dezintegrator să poată rezista ceva, ființă sau obiect. Și totuși, nisipul...

Brusc, întreaga movilă s-a ridicat, atrasă parcă de un magnet uriaș. A rămas suspendată, ca un clopot, pentru ca apoi să se topească undeva, în înălțimi.

— Am reușit? șopti Andrei.

— Nu-mi dau seama ce s-a întîmplat. Inexplicabil.

— Nu-i timp să găsim explicații... Nici legătura cu Ana nu o mai avem... S-a descoperit chestia cu lianele... Să plecăm de aici, repede !

— Tunelul nu mai există. Încotro ?

Deșertul aștepta liniștit, cu lumina sa galbenă, cu temperatura sa infernală și cu dunele care ascundeau cine știe cîte victime.

Înaintau greu, fără o țintă anume, lăsînd în urmă două șiruri paralele de mici adînciturl. La un moment dat, Andrei i-a spus prietenului său cu un glas atît de tremurat, încît abia au putut fi înțelese cuvintele :

— Privește în urmă. O armată întreagă...

Fără să încetinească marșul, Traian întoarse încet capul. Urmele pașilor deveneau incandescente, începeau să crească și se transformau în copii fidele ale celor doi pămînteni.

— Ne *multiplică* ! Desigur, e doar o iluzie, ca și celelalte.

— Dacă eu dispar, cum o să mă găsești printre copiile care ne urmăresc ?

— Ești inconfundabil !

Picioarele se afundau acum în nisipul fierbinte pînă la glezne, iar urmăritorii, care se înmulțeau cu fiecare pas, deveneau înspăimîntători.

— Nu mai suport ! se zburli Andrei, oprindu-se brusc.

S-a oprit și Traian, s-au oprit și urmăritorii care, în mod bizar, au rămas perfect aliniați, fără să mai repete mișcările băieților.

— Au devenit independente, mîrîi Traian și fără să mai aștepte cererea lui Andrei, cerere care de altfel era strigată de ochii acestuia, a smuls pistolul de la centură și a apăsat lung pe declanșator.

Devenite statui de sticlă, copiile s-au prăbușit în zgomot de cioburi, apoi s-au retras în urmele de pași, dispărînd fără urmă.

— E cam neplăcut să tragi în tine însuți, comentă sec Andrei. Dar asta ce-o mai fi ? Privește acolo, sus !

Pîcla galbenă, dogoritoare, cobora încet, dar sigur, luminindu-se și întunecîndu-se. Cobora cu intenția clară de a-i prinde pe cei doi ca sub o presă uriașă.

— Să fugim !

— Unde ?

Pus alături de toc, pistolul alunecă în nisip.

Temperatura fantastică emanată de ceața galbenă se făcea simțită din ce în ce mai tare și fără costumele lor, băieții ar fi fost de mult transformați în scrum.

— Grasule, mă topesc. Pe cuvîntul meu. Nici sfera de protecție nu o să mai reziste mult. Probabil că temperatura și presiunea...

— Nu te agita. Respiră regulat și nu te agita.

Aplecat peste prietenul căzut în nisip, Traian încerca să-l apere, folosind drept pavăză spatele său uriaș.

— De ce stai așa ? se miră cel căzut, cu fața acoperită de broboane mari de transpirație. Nu ți-e sete ? Nu vezi că Ana bea citronadă rece ? De ce nu ne dă și nouă ? De ce rîde ?

— Uite, țîncule, o să pun mîna pe pistol și o să trag în ceața asta blestemată ! strigă Traian, încercînd să ajungă arma. Nu ne dăm bătuți, nu-i așa ?! Luptăm !

Andrei refuza să-i răspundă, pentru că leșinase, iar spatele său, cuprins parcă de flăcări, îl aruncă într-o lume întunecată, plină de fulgere și strigăte.

Cînd s-a declanșat cutremurul, Traian era deja prăbușit peste trupul micului său prieten. Ca prin vis a simțit cum nisipul începe să tremure, apoi a auzit bubuitul năpraznic produs de coloanele de foc, perfect cilindrice, care au țîșnit printre dune, izbind cu lumina lor orbitoare pîcla galbenă.

Traian a închis ochii, convins că totul este o închipuire și, astfel, nu a putut vedea acea luptă stranie în care ceața a fost învinsă și s-a retras, vuind, spre înălțimi.

Coloanele de foc roșu s-au retras în adînduri și pustiul a devenit liniștit, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat.

Traian a deschis încet ochii și a trebui să treacă o vreme pînă să înțeleagă că primejdia cumplită trecuse.

— Țîncule, șopti el, cu glas tremurat, am scăpat. Auzi ? Hai, respiră adînc ! Așa, încă un pic de oxigen... Te rog, respiră... Bravo... Ai prins iarăși culoare în obrajii tăi nesuferiți !

— Eu... Grasule... Am pățit ceva ?

— Ești întreg.

— Mi-am amintit ! Ceața galbenă... Ai învins ceața galbenă ?

— Nu eu.

— Atunci cine ?

— Hai, ridică-te. Ușurel... Așa... Cîteva mișcări și totul va fi în regulă.

— Te-am întrebat ceva, nu se lăsă Andrei, executînd mișcările cerute.

— Nu știu. Jeturi de foc au ieșit din nisip... Cam atît... O fi intervenit acel *cineva* care ne ajută. Nu așa bănuiești tu ? Ne ajută cineva...

Traian a cules pistolul, l-a agățat la centură, apoi a pornit cu pași mari, trăgîndu-l după el și pe Andrei.

— Cît o să alergăm așa ? se interesă acesta, după un timp, gîfîind.

— Dacă stăm pe loc, tot trece timpul. Dacă ne mișcăm, poate găsim un drum, o rezolvare. Te sfătuiesc să nu încerci să te oprești. A cam început să mă îngrijoreze tăcerea Anei.

Din loc în loc, din cauza cutremurului, dunele de nisip se fisuraseră, lăsînd să se vadă scheletele triste ale unor foste nave, victime ale Cameleonului.

— Pustiul ăsta nu are sfîrșit ! răbufni Andrei, încercînd să nu privească dezolantele epave. O clipă, să-mi trag răsuflarea, mai spuse el și lăsă să cadă cu spatele pe o dună de nisip.

— Fă bine și ridică-te !

— Nu mă mișc, pînă nu stabilim exact ce avem de făcut, pînă nu ne facem un plan, se împotrivi băiatul, bătînd furios cu pumnul în nisip.

Atunci s-a auzit lătratul ; un amestec de teamă și bucurie care i-a făcut pe cei doi să tresară.

Traian a scos pistolul.

Evident, lătratul se auzise de sub duna pe care stătea Andrei. Speriat, acesta sări cît colo, mai să-și răstoarne coechipierul de care era legat.

Lătratul s-a auzit din nou, de astă dată ca un strigăt de ajutor și, fără nici o îndoială, venea de sub duna de nisip.

— Logic vorbind, spuse Traian, putem presupune existența unui cîine adevărat în pustiul ăsta ?

— Logic, nu. Totuși, grasule, îmi spune mie inima că de data asta nu e vorba de vreo capcană a Cameleonului. Acolo este un cîine. Unul adevărat. Pe cuvîntul meu.

Au început să sape, folosindu-și palmele drept lopeți, încurajați de lătratul bucuros ce se auzea din ce în ce mai distinct.

În curînd au dat peste învelișul metalic al unei nave. Lătratul se transformase într-un scîncet prelung. Cînd au dezgropat un hublou, Andrei nu s-a putut abține să nu strige :

— Înăuntru e lumină ! Și-a lipit nasul de peticul de lumină, apoi s-a întors uimit spre Traian. Grasule, ăsta-i Tex !

— Tex ?

— Tex de pe *Liliput*. I-am văzut la cinematon, cînd au decolat. Dacă nu mă înșel, în urmă cu un an a fost anunțată dispariția navei.

— Liliput...

— O navă de cercetare. La bord se aflau doar Diana și cîinele ei, Tex. Nava a fost înghițită de acest Cameleon. Înțelegi ?

— Poate și *patrula* noastră zace pe aici, se înfioră Traian. De asta tace Ana !

— Exclus. *Patrula* a fost dotată cu cel mai modern sistem de apărare. Exclus... Mai bine ajută-mă să pătrund în navă.

Pentru a debloca trapa de acces, au fost nevoiți în cele din urmă, să se folosească de pistol.

Cînd, în sfîrșit, au sărit zăvoarele, s-au pomenit trîntiți pe jos de cîinele uriaș care nu știa cum să-și manifeste bucuria.

— Stai cuminte, Tex ! strigă Andrei, încercînd să se apere.

Auzindu-și numele, cîinele a ciulit urechile, s-a retras, s-a așezat pe labele dinapoi, iar lătratul său s-a transformat într-un geamăt continuu, ca un plîns.

— Ce-ai pățit ? îl alintă băiatul, mîngîindu-l pe bot. Unde-i Diana ? Sărmanii de voi...

— Hei, țîncule, cîinele respiră liber ! se miră Traian.

— Nici o noutate. Cînd am deschis ușa *patrulei* prima oară, nu eram echipat. Îți amintești ? Nici voi nu erați.

— Atunci eram deasupra.

— Și aici, dedesubt, e la fel. Se poate respira. O să ne prindă bine, dacă vom termina rezervele de oxigen. Acum, să intrăm în navă.

Mica navă, concepută pentru un program de cercetare, avea de fapt o singură cabină, care, pe lîngă sistemele de comandă, avea tot ce trebuie pentru un laborator, pentru o bucătărie, pentru un dormitor și, bineînțeles, îndeplinea și rolul de depozit.

Resturile de alimente concentrate împrăștiate peste tot explicau faptul că Tex reușise să reziste aproape un an.

Ca și în cazul *patrulei,* cineva golise rezervoarele de energie, lăsînd în funcțiune doar generatorul de avarie.

Ca și pilotul, cercetătoarea dispăruse în mare grabă, costumul ei de astronaut găsindu-se la locul său.

— Să încercăm să luăm legătura cu Ana, propuse Andrei.

Aparatura de pe „Liliput" funcționa normal, dar în zadar au schimbat frecvența de emisie și de recepție, în zadar au mărit sau au micșorat puterea emițătorului, nimeni nu le-a răspuns.

— Eu, unul, renunț să-l mai caut pe pilot, spuse încruntat Traian. Mă întorc la Ana.

— Cum ? Pe unde ? Cu Tex ce facem ?

— Îl închidem în „Liliput“ și, cînd o să putem, ne întoarcem.

— Grasule, chiar dacă ar trebui să rămîn aici pentru totdeauna, nu aș face așa ceva !

— Atunci, îl luăm cu noi. Dar, la primul atac al Cameleonului...

— Îi dau sfera mea !

— Și tu ? Nici vorbă. Tex o să ne aștepte aici.

— Hei, ce-ar fi să mă „primești“ în sfera ta ?

— Ai luat-o razna !

— Folosim un singur generator pentru două sfere de protecție.

— Și energia ? O să scadă la jumătate. În loc de șaptesprezece ore, cît ne-au mai rămas, o să dispunem doar de opt ore și jumătate. Dacă nu reușim să... Nu se poate !

— Ba se poate !

Mormăind, Traian a montat un generator și un emițător pe zgarda cîinelui, iar emițătorul care producea sfera de protecție a prietenului său, l-a cuplat la propriul său generator.

— Cel puțin o să fiu sigur că nu mai poți face nici un pas fără mine, precizează el, în final, drept răzbunare.

— Ana o să fie mîndră de tine, comentă Andrei, zîmbind ușor. Să mergem, Tex !

Mica navă a rămas în urmă, implorînd parcă ajutor prin hubloul luminat. În curînd, deșertul o va înghiți din nou, acoperind-o pentru totdeauna cu praful galben.

— În zona asta au dispărut multe nave, oftă Andrei, privind trist în urmă.

— Adică, toate dispariţiile sînt datorate Cameleonului ?

— Nu chiar toate... Presupun... Dacă pilotul nu ne-ar fi închis în celulă, am fi avut aceeaşi soartă. Cine ar mai fi declanşat sistemul de apărare al *patrulei ?*... Auzi *toba ?*... Cred că este inima acestui răpitor de nave.

— Ce-ar fi să taci ?

Tex se oprise, cu urechile ciulite, cu nasul în vînt, cu părul de pe ceafă zburlit.

Un stîlp de nisip, antrenat de un vîrtej năpraznic, se apropia cu o viteză nemaipomenită.

— Ţine cîinele ! apucă să strige Andrei.

Apăraţi de sferele de protecţie, cei trei au fost prinşi de vîrtejul ameţitor, aruncaţi de colo-colo, învîrtiţi, răsturnaţi şi urcaţi tot mai sus în interiorul stîlpului de nisip.

Apoi, brusc, stîlpul s-a frînt, lăsîndu-i suspendaţi la o înălţime ameţitoare.

Au început să coboare vertiginos spre solul galben din care apăruseră o puzderie de vîrfuri ascuţite şi roşii, ca focul.

— O să perforeze sferele ! gemu îngrozit Andrei, apoi leşină.

Traian îşi pierduse de mult conştiinţa, strîngînd la pieptul său uriaş trupul fierbinte al cîinelui.

Nu au văzut *covorul* negru, acelaşi *covor* ivit la suprafaţă, printre lianele furioase. A apărut şi de această dată, cînd mai aveau doar cîţiva metri pînă la impactul cu solul, le-a oprit căderea şi, întocmai unei benzi rulante, i-a depus pe un soclu arămiu. Apoi, s-a făcut nevăzut.

Primul a deschis ochii Traian, simţind răsuflarea lui Tex. Lătrînd fericit, cîinele s-a întors spre Andrei.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă acesta, buimac. Unde sîntem ?

— Singurul care ar putea să răspundă e Tex...

Pustiul se sfîrșea la temelia soclului pe care se aflau. O linie de demarcație precisă, parcă desenată, separa praful galben de o suprafață sticloasă, perfect netedă, sub care se zbătea o sferă de foc. Zgomotul tobei devenise insuportabil.

— Stai cuminte, Tex ! încercă Andrei să liniștească patrupedul care se zbătea de mama focului, încercînd să sară pe suprafața sticloasă. Ce vrei ?

— E cineva acolo, șopti Traian, arătînd un alt soclu, aflat la cîteva sute de metri. Parcă e un om care ne face semne... Bineînțeles, o altă iluzie blestemată !

— Cîinii nu sînt sensibili la iluzii, grasule. Eu cred...

Tex a sărit, mai înainte ca băieții să poată reacționa în vreun fel. A început să alerge în salturi mari pe suprafața sticloasă. Apoi, s-a împotmolit în masa transparentă a cărei suprafață s-a dovedit a fi întocmai unei gelatine. În interiorul sferei sale, cîinele se zbătea furios, înfundîndu-se din ce în ce mai tare. Fără să mai aștepte vreun îndemn, Traian a ridicat pistolul și a lansat un tir scurt. Masa transparentă care se pregătea să-l înghită pe Tex s-a retras, parcă topindu-se.

— Sărim și noi ! hotărî băiatul.

Folosind pistolul din care țîșneau rafale în serie, au reușit să ajungă lîngă cîine. L-au luat în brațe și s-au apropiat, luptîndu-se mereu cu masa transparentă, de soclul de unde li se făcea în continuare semne.

— Grasule, visez ! Poți să-mi spui cum vrei, dar acolo e chiar Ana !

Cît timp Ana a povestit, Tex a gemut încetișor, ghemuit la picioarele ei. Drumul fusese la fel de întortocheat și plin de întîmplări ca și al băieților.

— Nu trebuia să părăsești *patrula*, mormăi Traian.

— S-a întrerupt legătura și m-am gîndit că aveți nevoie de ajutor.

— Nu ți-a fost frică ? o interogă Andrei. Noi am fost doi și...

— Trebuia să vin.

— Acolo, în navă, erai în siguranță, nu se lăsă Traian. Apoi, s-ar putea ca pilotul să se întoarcă. Nu o să ne găsească.

— Am lăsat un mesaj la bord. Pilotul automat va menține sistemul de apărare. *Patrula* e în siguranță.

— Excelent ! exclamă Andrei. Acum sîntem o echipă în toată puterea cuvîntului.

Tex a sărit în picioare și a început să latre furios. *Sticla* devenise fluidă și agitată. Jeturi înalte de cîțiva metri țîșneau din loc în loc, rămîneau o clipă suspendate, apoi se prăbușeau cu zgomot.

O coloană roșie, izvorîtă din gigantica sferă ce se zbătea în adîncuri, a spart învelișul gros al sticlei fluide și a încercat să ajungă la soclul unde se aflau naufragiații. După o luptă scurtă și aprigă, coloana roșie a fost capturată de jeturile gelatinoase și trasă în abisuri.

Cîinele continua să latre, zgrepțănînd furios soclul arămiu.

— Pregătește pistolul, imploră Andrei, privind înspăimîntat în jur.

Traian nu a apucat să desprindă arma de la centură. Soclul a început să vibreze puternic și supra-

fața plană pe care se aflau s-a desprins brusc, pornind într-o coborîre vertiginoasă.

Îmbrățișați, naufragiații priveau cu ochii măriți de spaimă cum deschizătura pătrată de deasupra lor devenise din ce în ce mai mică. Tex, lipit de picioarele lui Andrei, gemea încet.

Brusc, platforma ciudatului ascensor i-a depus pe o movilă verde, iar cel mai mic dintre prizonieri a exclamat :

— Asta-i iarbă adevărată !

Într-adevăr, se rostogoliră pe covorul moale, de un verde strălucitor, al unui deal acoperit de o iarbă deasă și grasă. Jos, în vale, parcă se zăreau și cîteva case.

— Visăm ?!

— Parcă sîntem pe Pămînt, într-o zi obișnuită de vară, spuse Ana, ridicîndu-se.

— Pe pămînt, într-o zi obișnuită de vară, nu se aud bubuiturile astea nesuferite, mormăi Traian.

După ce adulmecă aerul, Tex se porni să latre din nou, alergînd în jurul copiilor. Parcă îi invita să coboare spre ciudata așezare ascunsă în bună parte de frunzișul bogat al unei păduri.

— Să-l ascultăm pe Tex, propuse Andrei, strecurînd timid cuvintele.

— Nu înainte de a ne lega toți trei, cu centurile de siguranță, aprobă, încruntat, Traian. Agață cîrligul ăsta de zgarda lui Tex !

— N-o să-i prea placă. E așa de frumos aici !

— Frumos, dar fals, îl temperă fata.

— Fals ? Iarba asta minunată e falsă ? Poftim, miroase, gustă, o îndeamnă Andrei, smulgînd un mănunchi.

— Hai, termină ! strigă Traian. Ai uitat pustiul și epavele care zac acolo ?

— Și pe pămînt sînt... cimitire.

— Ai luat-o razna !

— Băieți, vă rog, să coborîm.

Lătrînd vesel, cîinele a pornit în fața lor, trăgînd mereu de cureaua care îl lega de Traian.

Panta abruptă acoperită de iarbă s-a dovedit a fi o adevărată pîrtie de schi. Alunecau la fiecare pas și nu de puține ori au parcurs zeci de metri, rostogolindu-se.

S-au oprit în lăstărișul de la marginea pădurii.

Printre trunchiurile groase ale copacilor se vedeau acum, clar, casele vopsite strident, curțile împrejmuite de garduri din lemn și piatră, oamenii umblînd de colo-colo, aparent fără o treabă anume.

— Extraordinar ! exclamă fericit Andrei. Așa ceva am văzut doar la cinematon, în filmele documentare despre istoria Pămîntului. Grozav. De ce ne-am oprit ?

— Țîncule, nu cumva te-ai îmbolnăvit ?

— Ce ți-a venit, grasule ?

— Se pare că ai uitat unde ne aflăm !

— *Nu am uitat,* așa să știi ! Doar că nu înțeleg de ce vă este teamă ? Uitați-vă, ce frumusețe ! Nu am dreptate, Ana ?

— Da, e frumos, murmură fata, liniștindu-l cu un semn pe Traian. E *prea* frumos.

— Am știut că ești o fată *de înțeles.* Să mergem. Ard de nerăbdare să-i cunosc pe locuitorii acestui minunat loc. Și Tex abia așteaptă. Hai, grasule, că n-o să te mănînce nimeni !

— Țîncule, scrîșni Traian, ne aflăm pe Ca-me-le-on !

— Învinge cel mai tare.

— Tot îți trag un pumn, poate te trezești !

— Nu cred că ți-ar *folosi* așa ceva.

— Traian, interveni fata, nu e momentul să ne certăm. Poate că Andrei... În sfîrșit, propun să mergem.

— Excelent !

Drumul printre copacii deși și groși s-a dovedit a fi extrem de dificil. Fără îndoială, înaintea lor nu trecuse nimeni pe acolo. Crengi, liane, ierburi înalte, toate crescute și împletite sălbatec, făceau înaintarea imposibilă. Fiecare pas însemna o luptă aprigă, sufocantă.

— Un loc minunat, comentă caustic Traian, privindu-l răutăcios pe micul său prieten ce nădușea din plin.

— Ce-ți pasă ? ripostă acesta.

— Mă întreb, cum se face că într-o asemenea frumoasă pădure nu se zărește nici o vietate ?

— Ce-ți pasă ? repetă Andrei. Cauți nod în papură. Fricosule ! Mai bine agață la loc arma. Nu te paște *nici o primejdie*.

— Uite cine vorbește ! Una-două, strigai să trag în dreapta și în stînga.

— *Acum,* nu e cazul să tragi nici în dreapta, nici în stînga. Uf ! Greu mai înțelegi.

— Ana, ăsta mă scoate din sărite !

— Pune pistolul la centură, veni calm răspunsul, în timp ce ochii fetei îl implorau să se stăpînească.

Primul a ieșit din pădure Tex, urmat îndeaproape de Andrei, incomodat evident de centura care îl lega de prietenii săi.

Se aflau la capătul unei străzi pietruite care străbătea așezarea, dintr-un capăt în celălalt, terminîndu-se brusc în zidul pădurii. De o parte și alta a străzii — casele înconjurate de curți. Sus, deasupra lor — *cerul* albastru, strălucitor, fără urmă de nor. Lumina venea de pretutindeni, interzicînd umbrele, la fel ca pe suprafața Cameleonului.

Apariția lor nu a uimit pe nimeni, iar lătratul cîinelui părea că nici nu este auzit. Oamenii, bărbați și femei, înveșmîntați uniform în niște salopete albe, se mișcau absenți de ici-colo, fără să acorde vreo atenție noilor sosiți.

— Ciudat, murmură fata.

— Parcă sîntem... invizibili, completă Traian.

— Ce-ai fi vrut ! sări Andrei, privind încîntat în jur. Să te întîmpine cu flori și fanfară ? Dacă ai fi apărut într-un oraș, undeva, pe pămînt, ai fi fost întîmpinat altfel ? Important este că ne aflăm printre oameni, într-un loc încîntător. Iar centura de siguranță a devenit complet inutilă.

Fără să stea pe gînduri și fără să aștepte vreo aprobare desfăcu grăbit cîrligul.

— Leagă-l la loc ! îi spuse, aproape poruncitor, Traian.

— Nici gînd, grasule ! Ba, cred că și sfera de protecție nu mai are nici un rost.

— Andrei, încercă Ana.

— Ce-ar fi să-l găsim *aici* pe pilotul nostru ? turui în continuare băiatul, desprinzîndu-se de grup și apropiindu-se în fugă de o femeie înaltă, slabă, cu părul negru și fața albă, pudrată din belșug.

— Nu vă supărați, noi...

Femeia a trecut mai departe cu ochii larg deschiși, fără să clipească, fără să reacționeze în vreun fel. Părea foarte mulțumită de ceva și fredona încet un cîntec.

— Ei, ținc nesuferit, tot mai crezi în minuni ? îi strigă Traian drept în ureche lui Andrei.

— Ai un mod foarte ciudat de a interpreta lucrurile, răspunse acesta, serios. Nu ți s-a întîmplat niciodată ca un om mare să nu-ți acorde atenție ? Și, te rog, nu mă mai dădăci atîta !

A întors demonstrativ spatele și, mîndru, s-a apropiat de un gard în spatele căruia se zărea un bătrîn care picta. Tex l-a însoțit, adulmecînd curios și privind întrebător la ceilalți doi pămînteni care rămăseseră țintuiți în mijlocul străzii.

— Ana, zău dacă mai înțeleg ceva, mormăi neputincios Traian.

— I s-a întîmplat ceva, dar ce anume ? E Andrei și totuși, parcă nu e el. Dacă l-a *schimbat* Cameleonul ?

— Nu e o *copie*, dacă asta vrei să spui. Îl cunosc prea bine. Nu mă pot înșela. Joacă un joc pe care nu pot să-l înțeleg.

— Nu e un joc.

Între timp, acompaniat de lătratul cîinelui, Andrei încerca fără succes să-l contacteze pe bătrîn. Acesta își vedea liniștit de treabă, concentrat asupra culorilor și pînzei.

— Totul e o iluzie ! scrîșni Traian, desprinzîndu-și prietenul de gardul de care se agățase cu amîndouă mîinile.

— Andrei, liniștește-te, interveni fata, privindu-l îngrijorată. Propun să mergem din casă în casă, să cercetăm, să ne lămurim. Poate îl găsim și pe pilot...

— Spune-i grasului să-mi dea drumul ! Dacă ar avea creier proporțional cu mușchii, ar înțelege că *în zadar* se opune Cameleonului. Hai, Tex, că ăștia nu pricep nimic !

— Andrei, stai, te rog ! Mergem și noi. Poate că ai dreptate.

— Ana ?! se indignă Traian.

— Bravo, Ana ! hohoti micul naufragiat, oprit la o distanță strategică. Vom găsi o casă în care să locuim și, în general, ne vom simți minunat. Trăiască libertatea !

— Țîncule !

— Traian, șopti fata cu ochii în lacrimi, cînd o să aflăm ce s-a întîmplat, o să putem interveni.

Mica și bizara așezare cuprindea exact douăzeci și șapte de case. Fiecare avea altă formă și altă culoare. Curțile începeau din bordura unicei străzi și se terminau, toate, în zidul verde al pădurii.

Au intrat în prima curte, precedați de neobositul Tex. Au deschis ușa. Casa cuprindea doar o cameră foarte mare, mobilată cu un talmeș-balmeș de obiecte adunate acolo după criterii greu de bănuit. Proprietarul, un bătrîn cu o barbă stufoasă și albă, stătea întins direct pe dușumea, încercînd să ordoneze niște plăcuțe colorate. Nu s-a sinchisit de musafirii inopinați, absorbit complet de *jocul* său.

— Bună ziua, încercă politicos Andrei, apropiindu-se, sîntem pămînteni și...

— Totul e atît de caraghios! izbucni Traian. Nu vezi că nu te vede și nu te aude?

— Da, are o singură cameră, susură Andrei. Tot nu ar putea să ne primească. Hai, Tex!

Următoarea casă, avînd tot o cameră uriașă, era locuită de femeia cu fața pudrată. Așezată în fața unui pian, relua obsedant cîteva note, pe care se grăbea să le scrie, de fiecare dată pe altă foaie. Camera era umplută cu teancuri de astfel de foi, purtînd aceleași note.

Unica încăpere a locuinței pictorului era tapetată cu pînze cu subiect unic: un copil bucălat, mușcînd cu poftă dintr-un măr.

— Știți ce-mi place prin locurile astea? chicoti Andrei, după verificarea casei numărul douăzeci și șase. Fiecare face exact ce dorește, fără să țină cont de ceilalți. E grozav!

— Oare ce mănîncă oamenii ăștia?

— Grasule, numai la mîncare ți-e gîndul ! Cameleonul e destul de puternic și înțelept ca să fie în stare să asigure hrana.

— Și... copiii ? întrebă încet Ana.

— Care copii ?

— Nu ți se pare ciudat că nicăieri, în nici o casă, nu am văzut vreun copil ? Nu ți se pare curios că în fiecare casă locuiește doar un singur om ?

— Ana, te-ai molipsit de la Traian ? Află că nimic din ceea ce am văzut nu mi se pare curios sau ciudat. Clar ? Totul *este* minunat.

Tex s-a pornit să latre.

Din ultima casă, unde tocmai se pregăteau să intre, a țîșnit un bărbat înalt, de vreo treizeci de ani, fluturînd deasupra capului un ciomag noduros. Părea că luptă cu un dușman invizibil, iar strigătele pe care le scotea, fața sa schimonosită de furie și viteza cu care mînuia ciomagul i-a ținut locului pe cei trei naufragiați. Doar Tex a început să se învîrtă în jurul agresorului, lătrînd și arătîndu-și colții.

Retrași în sfîrșit la adăpostul gardului de piatră, copiii încercau să-l facă pe Tex să renunțe, iar Traian a ridicat pistolul, deși era convins că nu va fi în stare să apese pe declanșator.

Bîta din mîna bărbatului a pornit vijelios spre capul cîinelui, s-a lovit de sferă, a ricoșat și a sărit cît colo. Omul nu s-a lăsat și, spumegînd, s-a repezit spre Tex dar, în momentul cînd degetele au venit în contact cu sfera invizibilă, s-a prăbușit.

— Tex, înapoi ! a strigat disperată Ana.

S-au apropiat în fugă.

Sub ochii lor, fără să poată interveni, s-a produs uluitorul fenomen. Lungit pe sol, cu fața în sus, tînărul a început să *îmbătrînească*. Fața i s-a acoperit de riduri, părul a albit și a căzut, obrajii s-au

scofîlcit, trupul a început să se usuce. În cîteva minute, aveau în față un schelet, apoi doar praf și, în final, salopeta *goală*.

— Nu se poate, spuse fata, tremurînd.

— Ba se poate ! se burzului Andrei. Din cauza sferelor de protecție. Am zis că trebuie desființate și nu m-ați ascultat.

— Deșteptule ! Sferele nu acționează negativ la contactul cu alți *oameni*. Asta nu a fost om !

— Fantomele nu au schelet !

— Să desființăm sferele !

— Ca să rămînem la bunul plac al Cameleonului ? Asta vrei ? Cît timp avem sferele, sîntem invulnerabili ! strigă Traian.

— Și vom omorî pe toți acei cu care venim în contact !

— Băieți, vă rog, gata, nu mai suport ! Andrei, înțelege, nu putem desființa sferele.

— Știam că o să te aliezi cu grasul !

— *Deocamdată*, să nu desființăm sferele.

— Dacă e o măsură *temporară*, sînt de acord.

— E de acord ! pufni disprețuitor Traian.

Mirat peste măsură de dispariția dușmanului său, Tex adulmeca metodic salopeta. Lătra din cînd în cînd, cerînd lămuriri.

— Să încercăm și în următoarea casă, propuse Ana.

— Asta-i ultima, a douăzeci și șaptea, precizâ Andrei. Doar le-am numărat.

— Privește peste gard.

— Am numărat bine...

Casa cu numărul douăzeci și opt apăruse pe neașteptate. Avea forma unui mic castel, cu turnulețe și creneluri, contraforturi și ferestre înguste, toate colorate într-un alb imaculat, strălucitor. De jur-împrejur, un șanț adînc peste care se arcuia un pod din lemn.

— Exact ce mi-am dorit, exclamă fericit Andrei, traversînd în fugă strada.

— Casa asta...

— Știu, spuse grăbită Ana. Să mergem și noi. Hai, Tex !

Cîinele se desprinse cu părere de rău de salopeta albă și, strecurîndu-se pe lîngă Traian, porni în salturi după Andrei.

Oprit în fața podului, acesta nu mai contenea să laude „castelul" și să mulțumească pentru darul oferit cu atîta generozitate de Cameleon.

— Sper să nu fie ocupat, susură el, îngrijorat.

— Să intrăm și să ne convingem ! îl îndemnă Ana, pășind prima pe podul de lemn.

Interiorul îi făcu pe cei trei să se oprească uimiți, în prag. O încăpere uriașă plină de armuri, mobile din lemn cioplit, statuete, tablouri și multe alte obiecte neașteptate. Trei scări de marmură urcau spre trei încăperi îmbrăcate în catifea și satin, cu paturi enorme și saltele din puf.

— Totul este minunat ! Fascinant ! Extraordinar ! mărturisi îmbujorat, Andrei. Și nu e nimeni pe aici. Castelul e al nostru ! Fiecare are camera lui. Tex va locui la parter, lîngă cămin. Ce ne-am putea dori mai mult ? Dacă aș avea și un cinematon...

— Țîncule, nu pricepi că totul este...

— Traian, de ce-l necăjești ? interveni fata.

— Bravo, Ana ! Tu, grasule, nu ai decît să continui căutarea pilotului. Eu, unul, am renunțat definitiv. Camera din stînga e a mea și chiar în această clipă voi trage un pui de somn. Ce bine e pe Cameleon !

Sărind cîte două trepte odată, Andrei a urcat scara, a intrat în camera pe care o alesese și a trîntit cu zgomot ușa, mai să-l izbească în bot pe sărmanul Tex care îl urmase lătrînd.

— E bolnav, șopti după un timp, Traian. Grav. Ce facem ?

— S-a întîmplat ceva cu el. Poate că într-o clipă de neatenție a deschis sfera de protecție.

— Cum poate să creadă că iarba, pădurea, casele și oamenii sînt... adevărate ?

— *Oamenii...* Cine știe de cînd sînt prizonieri ?

— *Iluzie !* Ce-i trebuie Cameleonului oameni ? Totul e o iluzie !

— Știu eu ? Cameleonul are o permanentă nevoie de energie... Oamenii... Cred că dacă nu aveam sferele de protecție, ne-ar fi adus de la bun început aici... Sferele noastre îi încurcă planurile... Te rog, pînă o să înțelegem despre ce planuri este vorba, lasă-l în pace pe Andrei. Dacă renunță la sferă, e pierdut.

— Generatoarele se vor epuiza.

— Am adus de rezervă. Pe al lui Andrei trebuie să-l înlocuim, fără ca el să-și dea seama.

— Aș fi preferat să lupt cu furtunile, cu deșertul, cu...

— Acum, Cameleonul încearcă altceva. Dacă aș putea înțelege !

Discuția purtată în șoaptă, cu videotelefoanele reglate pentru o distanță de cîțiva centimetri, a stîrnit curiozitatea bolnavului. Prin ușa ușor întredeschisă, Andrei a încercat să prindă măcar un cuvînt. Nu a reușit și îmbufnat s-a trîntit în puful saltelei din uriașul pat. A adormit repede, extenuat de teribilele întîmplări.

— Putem desface și centura de siguranță dintre noi, hotărî fata. Deocamdată nu va încerca să ne despartă. Cred... Cred că *misiunea* lui Andrei este să ne convingă să renunțăm la sfere.

— Tare aș vrea să apăs pe trăgaciul pistolului !

— În nici un caz. Să ne prefacem că acceptăm *jocul*.

Între timp, pe masa din mijlocul încăperii, apăruseră platouri cu zeci de feluri de mîncăruri apetisante. Traian a întins mîna, dar fata l-a oprit, șoptindu-i :

— Deocamdată, numai concentrate aduse de pe Pămînt.

Cu evidentă părere de rău, băiatul s-a pornit să mestece pastilele oferite de Ana, adulmecînd mîncărurile aburinde.

Tex, în schimb, nu s-a arătat deloc impresionat de bunătățile expuse. Le-a privit, le-a mirosit, a mîrîit, apoi a înghițit la repezeală cîteva pastile, lingîndu-se mulțumit pe bot.

— E deștept, mormăi Traian.

— Crezi că pilotul se află aici ?

— Nu ar fi exclus.

— Rezervele ne ajung pentru încă trei zile. Dacă nu reușim, trebuie neapărat să ne întoarcem pe navă.

— Ușor de spus.

— Vom găsi o cale. Probabil nici nu vom întîmpina mare rezistență din partea Cameleonului. O să aștepte să terminăm rezervele de energie...

— Ana, am auzit un zgomot, acolo, sus ! Cred că în camera lui Andrei. Așteaptă aici.

Din cîteva salturi, Traian a ajuns sus, la capătul scărilor. A deschis ușa, a privit, apoi s-a întors consternat spre fată.

— Andrei a... dispărut !

— Nu se poate !

Camera era goală, iar fereastra larg deschisă. Pînă la sol nu erau nici doi metri...

Însoțiți de Tex, au pornit să-l caute, deschizînd

ușile tuturor caselor, răscolind tufișurile, strigîndu-l cu disperare.

După o oră de alergătură zadarnică s-au întors la castel, convinși că micul lor prieten a dispărut pentru totdeauna.

— Nu trebuia să-l las să desfacă centura de siguranță, își reproșă Traian, aruncînd cît colo platourile de pe masă. Dacă-i trăgeam la timp cîțiva pumni...

— Nu pot să cred că Andrei a dispărut de bună voie.

— Nici răpit nu putea fi, atîta timp cît avea sfera de protecție.

— Dacă a întrerupt generatorul ? se înfioră fata. Mîncarea aruncată pe jos se volatilizase.

Tex se foia de ici-colo, neliniștit, adulmecînd aerul. Tot scotocind, a scos la iveală salopeta omului dispărut și a început să o hîrmuie furios.

— Cum a ajuns asta aici ?

— Stai cuminte, Tex ! ordonă fata.

— Eu am adus-o, se auzi glasul lui Andrei. Și nu înțeleg, de ce atîta zarvă ?

În ușa camerei sale, cu o mînă în șold, micul prizonier își privea sfidător prietenii.

— Dacă vă apropiați, întrerup generatorul sferei de protecție, amenință el.

— Ascultă, țîncule ! se încruntă Traian, oprindu-se totuși la capătul scărilor.

— Știi cît te-am căutat ? îi reproșă Ana.

— De ce ? se miră nevinovat, bolnavul. Nu am sărit în viața mea pe fereastră și acum, dacă am avut ocazia... E nemaipomenit ! Nu vreți să încercați ? Da, înțeleg, nu vă interesează. Vă priveste. Tex, adu-mi salopeta !

Cîinele s-a supus, tîrîind costumul alb pe trepte și depunîndu-l la picioarele lui Andrei.

— Ce vrei să faci cu ea ?

— Grasule, asta e treaba mea ! Îmi trebuie și gata. E îmbrăcămintea care se poartă pe aici și, sincer să fiu, îmi place.

— Sper că nu o să te îmbraci cu ea ! spumegă Traian.

— Nu te interesează, replică Andrei, întorcîndule spatele și trîntind ușa camerei.

— Eu mă reped peste el ! hotărî Traian, furios peste măsură.

— Cu forța nu rezolvi nimic, îl opri fata.

— Ana are dreptate, se auzi glasul lui Andrei, apărut din nou în cadrul ușii. Era deja îmbrăcat în salopeta albă care, se micșorase, mulîndu-se perfect pe corpul noului stăpîn. Nu-i așa că sînt grozav ? strigă fericit băiatul, coborînd scările.

— Ai păstrat... sfera ? întrebă Ana, încremenită.

— Deocamdată...

Tex dispare

În mica așezare care oferise naufragiaților un castel nu era noapte. Lumina blîndă izvorîtă de pretutindeni nu obosea, nu-și schimba nici culoarea, nici intensitatea. Nici o adiere de vînt nu mișca frunzele nefiresc de verzi ale copacilor. Dincolo de ei, de jur-împrejur, coamele la fel de verzi ale dealurilor astupau orizontul, dînd impresia că pădurea și casele se află în centrul unui fost crater vulcanic. *Cerul,* în permanență albastru și liniștit, părea să contrazică faptul că ciudata colonie se află, de fapt, la o mare adîncime sub scoarța Cameleonului.

Îmbrăcat acum la fel ca ceilalți locuitori, Andrei se plimba pe unica stradă, de la un capăt la altul, aparent fără un scop anume. Tex l-a însoțit o vre-

me, curios, sărind și lătrînd, apoi, intrigat de faptul că nu i se acordă nici cea mai mică atenție, a renunțat și s-a întors lîngă Ana și Traian, care stăteau rezemați de balustrada podețului de lemn, lîngă castel.

— Ce așteptăm ? se întrebă Traian. Nesuferitul ăsta poate să se plimbe așa, fericit, cu mîinile la spate, pînă o să se termine rezervele de energie. Mă auzi, Ana ?

— Credeam că vorbești gîndurilor tale.

— Trebuie să acționăm în vreun fel.

— De ce există această așezare ? De ce are nevoie Cameleonul de oameni ? Cum îi menține în viață un timp atît de îndelungat ? La ce îi folosește ?

— Stînd cu brațele încrucișate, nu putem răspunde la nici o întrebare. Peste cîteva zeci de ore, ne vom trezi îmbrăcați în aceste salopete, nu vom mai avea sferele și, poate, vom afla *de ce*. Va fi, însă, prea tîrziu !

— Trebuie, în primul rînd, să-l recuperăm pe Andrei.

— Cum adică ? se auzi în căști vocea acestuia. Dacă e cineva care trebuie „recuperat", aflați de la mine, că voi sînteți aceia.

— Apropie-te ! strigă furios Traian.

— Asta și fac, veni răspunsul de la celălalt capăt al străzii. Nu mi-e frică. Vă sfătuiesc să mă lăsați în pace. M-am hotărît să mă culc.

— Ce vorbești ?! făcu Traian, ieșindu-i în întîmpinare.

— La o parte ! ordonă hotărît Andrei, cu mîna pe costumul sferei de protecție.

— Traian, interveni fata, *cineva* abia așteaptă să ne certăm.

— Ești înțeleaptă, aprobă micul naufragiat, pășind triumfător pe podul de lemn. *Nu întotdeauna* mușchii sînt totul ! Hai, Tex !

După ce băiatul și cîinele au dispărut în castel, Traian s-a apropiat încet și s-a așezat, sfîrșit, pe marginea podețului.

— Așa nu se mai poate, murmură el, deznădăjduit.

— Liniștește-te. Nu trebuie să dezarmăm. Numai de noi depinde, ca să scăpăm de Cameleon. Cît Andrei doarme, să încercăm să descifrăm misterul pădurii care ne înconjoară.

— În zadar. Nu vom găsi nimic. Cînd ne vom întoarce, sînt sigur, nu-l vom mai găsi pe țînc.

— Nu te mai recunosc. Vino-ți în fire ! Cameleonul ne-a adus aici pentru a ne transforma în *oameni-în-salopetă*. Cred că o să ne lase în pace, pînă nu vom mai avea sferele...

— Dacă e așa, poți să-mi explici cum se face că cercetătoarea de pe „Liliput" și pilotul nu au fost aduși aici ? Nu aveau sfere de protecție și, totuși, nu sînt aici !

— Poate nu i-am găsit.

— Exclus.

— Te rog, să dăm o raită prin pădure !

Au pășit în pădure, spărgînd zidul verde, chiar în spatele castelului. Copaci uriași și ierburi înalte, liane groase și șerpuitoare, împletite și răsucite, totul *construit* în așa fel încît să se împotrivească unor eventuali vizitatori nepoftiți.

După vreo sută pe pași, zidul verde a devenit de nepătruns, trunchiurile groase fiind atît de apropiate, încît printre ele abia încăpea un deget.

Au încercat și în alte locuri, fără nici un rezultat. Din colonie nu se mai putea ieși prin pădure.

— Eu scot pistolul și îmi croiesc drum ! răbufni Traian, apucînd cu amîndouă mîinile o creangă a copacului din fața sa.

Trasă cu putere, creanga s-a rupt trosnind și băiatul s-a pomenit pe jos. Locul unde s-a produs ruptura, neted și cu marginile perfecte, de parcă se folosise un laser, a devenit pe dată roșu sîngeriu. Apoi, cu repeziciune, ciotul a început să crească, creanga ruptă fiind înlocuită în cîteva secunde de una nouă.

— Totul este minciună ! răcni Traian, aruncînd cît colo creanga pe care o avea în mînă.

Nici prin locul pe unde pătrunseră în colonie la început, nu au reușit să se strecoare. Și aici, între timp, copacii se îngroșaseră, apropiindu-se unul de altul.

— Să ne întoarcem, spuse Ana. M-am lămurit. Cameleonul vrea cu tot dinadinsul să ne țină prizonieri aici.

— Și ce-i cu asta ?

— Mergem ?

— Să facem nani ? Orele trec !

La castel, au fost întîmpinați de Tex, care le-a sărit în față, mai să-i răstoarne. Totul părea să fie în ordine și, totuși, ciinele îi îndemna spre camera lui Andrei.

Camera era din nou goală. Fereastra era închisă. Andrei dispăruse. Nu a putut fi găsit nici în celelalte camere, nici la parter.

— Te-am avertizat, mormăi Traian, renunțînd să mai caute.

Tex continua să se agite, lătrînd, mîrîind, sărind de colo-colo și zgrepțănînd într-un anume loc, în partea dreaptă a căminului uriaș ce domina parterul.

— O fi pe aici o trapă, presupuse fata.

— Nici urmă, o contrazise Traian, după verificarea locului indicat de Tex.

— Ce vrei să faci ?

— O să folosesc pistolul ! M-am săturat să tot bîjbîi !

— Te rog, nu !

— Grasule, ascult-o pe Ana, se auzi în căşti vocea poruncitoare a dispărutului, în timp ce pe ecranele videotelefoanelor i-a apărut chipul.

— Unde eşti, ţînc nesuferit ?

— Am fost *acceptat*.

— Ce spui ?!

— Ce-ai auzit.

— Andrei, interveni fata, ai ieşit din castel prin locul pe care îl arată Tex ?

— Exact. Numai că voi, neavînd [illegible]ete, nu puteţi intra. Păcat. E aşa de interesant aici.

— Unde, „aici" ?

— Pentru că eşti o fată de înţeles, o să-ţi arăt.

Ecranele videotelefoanelor au transmis pe dată imaginea unei încăperi luminată feeric. Pereţii, construiţi din aceleaşi lespezi mari de piatră, erau acoperiţi de felurite costume şi aparate cu care erau dotaţi astronauţii pe Pămînt. Machete de nave de cele mai diverse tipuri erau expuse în uriaşa încăpere şi, nu mică a fost mirarea, cînd au descoperit printre ele şi macheta *patrulei*.

— Un adevărat muzeu, se auzi vocea lui Andrei.

— Un fals grosolan, ca de altfel tot ce ne înconjoară, mîrîi Traian.

— Întotdeauna mi-am dorit aşa ceva Cameleonul mi-a îndeplinit dorinţa. Poţi să pricepi ?

— Ai înnebunit ! strigă Traian.

— Grasule, vezi că mă supăr ! Acum sînt prietenul Cameleonului şi sînt puternic !

— Andrei, îl liniști Ana, *muzeul* este, într-adevăr, foarte interesant.

— Și este al meu.

— Pentru o jucărie frumos colorată, ăsta e în stare să trădeze pe oricine ! nu se lăsă Traian.

— *Nu trădez !* se auzi vocea înecată de furie a lui Andrei, și ecranele videotelefoanelor au devenit opace.

— Traian, șopti Ana, în felul acesta agravezi situația.

— Nu pot să-i cînt în strună.

— Dar, e bolnav.

— O să ne îmbolnăvim și noi ! Și nu avem timp ! Orele trec !

— Trebuie să schimbăm generatoarele ! își aduse aminte fata. Repede !

— Cu astea vechi ce facem ? nu aș vrea să le lăsăm Cameleonului drept model.

Fără să aștepte vreo aprobare, a așezat cele trei generatoare epuizate pe pardoseală, a reglat tirul pistolului și a apăsat pe trăgaci.

— Andrei mai are energie pentru două ore, precizează Ana.

— Dacă, între timp, nu o fi renunțat de bună voie la sferă.

— Ați folosit pistolul ? se auzi vocea speriată a micului prizonier.

— Nu am atacat pe nimeni, îl liniști fata.

— Aici, în muzeu, a fost un adevărat cutremur. Au căzut peste mine niște machete. Nu pot să mă mișc.

— Și sfera de protecție ?!

— Funcționează, dar m-au prins ca într-un clește...

— Cum se poate ajunge acolo ?

Tex se pornise să latre furios, încercînd să dizloce din lăcaşul ei lespedea care acoperea, probabil, intrarea spre muzeu.

Folosind drept pîrghie un vătrai solid, Ana şi Traian şi-au unit eforturile pentru a ridica piatra. Nu au reuşit să o mişte nici măcar un milimetru. Traian a desprins pistolul de la centură. Nu a fost nevoie să apese pe trăgaci. Lespedea s-a *topit* pe neaşteptate, descoperind un tunel abrupt.

Cîinele s-a repezit primul, dispărînd în întuneric. Cei doi l-au urmat, după ce, prevăzători, s-au legat prin centura de siguranţă.

Treptele păreau să nu aibă sfîrşit, iar tunelul îngust şi întunecat amplifica ameninţător bătăile misterioasei tobe. Cînd se aşteptau mai puţin, pereţii laterali au început să vibreze şi să se apropie unul de celălalt, cu evidenta intenţie de a-i prinde ca într-o presă. Cu muşchii încordaţi, tremurînd, Traian încercă să oprească înaintarea pereţilor, sprijinindu-i cu palmele. Sferele de protecţie se opuneau la rîndul lor, cumplitei presiuni, dar chipul îngrijorat al fetei trăda teama că nu vor rezista prea mult. Apoi, a izbucnit acea lumină orbitoare care i-a învăluit şi i-a rostogolit fără menajamente spre adîncuri.

— Am reuşit ! exclamă Traian, nevenindu-i să creadă. Am reuşit ! repetă el, ridicîndu-se şi ajutînd-o pe Ana. Înţelegi ? Sîntem în... muzeu ! Oare cine tot are grijă de noi, în cele mai grele clipe ?

Fata pornise deja să-l caute pe Andrei.

Efectele cutremurului erau evidente. Costumele de pe pereţi zburaseră care încotro, iar machetele navelor prăbuşite se amestecaseră într-un talmeş-balmeş de nedescris.

Dintr-un colț, se auzea lătratul cîinelui și, plini de speranță, noii sosiți s-au apucat să împrăștie mormanul de resturi lîngă care se agita Tex.

În sfîrșit, l-au găsit și Ana, cu mișcări iuți, de prestidigitator, i-a înlocuit generatorul, mai înainte ca Andrei să-și dea seama ce se întîmplă.

Cînd și-a revenit, s-a pornit să țipe :

— Numai voi sînteți de vină ! Ați distrus muzeul ! Muzeul meu ! Nu vreau să vă mai văd ! Singurul meu prieten, de acum încolo, rămîne Tex ! Tex, unde ești ? Tex !

În zadar l-au căutat, în zadar au răscolit resturile contorsionate ale navelor, în zadar l-au strigat, cîinele dispăruse fără urmă.

Cameleon contra... cameleon

— Dacă mi-l înapoiază pe Tex, rămîn pentru totdeauna aici, declară la un moment dat Andrei, atît de convingător, încît Ana simți un fior rece pe șira spinării, iar Traian trecu prin toate culorile curcubeului. Renunț și la sferă !

În peretele din spatele băiatului s-a deschis brusc gura rotundă a unui tunel care l-a absorbit atît de repede, încît prietenii săi nu au apucat să schițeze nici cel mai mic gest. Apoi, peretele a astupat intrarea, făcîndu-i parcă în ciudă lui Traian, care tocmai se repezise într-acolo.

— M-am săturat ! scrîșni el, desprinzînd pistolul de la centură.

— Te rog, nu ! îl imploră Ana. Contra Cameleonului nu putem lupta cu jucăria asta de aramă.

După cîteva secunde de ezitare, băiatul a pus pistolul la loc și, cu capul în mîini, s-a așezat moale pe treapta unui fost exponat al muzeului.

— Ana, murmură el într-un tîrziu, crezi că singura soluție este să rămînem aici ?

Fata îl privi încordată.

— Nu înțeleg.

— De fapt, facem ce vrea *el*, mergem pe unde vrea *el*, o să ajungem să gîndim cum vrea *el*.

— Traian, nu te recunosc, se înfioră Ana. Trebuie să luptăm. Trebuie să învingem.

— Cum ?

Tunelul a apărut din nou în perete și Andrei și-a făcut apariția radios.

— Cameleonul este un adevărat prieten, se porni el să turuie. Trebuie să fii nebun să vrei să te întorci pe Pămînt. Pînă și aceea ce vă spun eu acum, bunul nostru Cameleon înțelege. Nu știu cum, dar înțelege și reacționează ca atare. E colosal ! Un adevărat prieten de nădejde.

Lăudînd în continuare planeta, Andrei s-a apropiat de Ana și, prin semne, a făcut-o să înțeleagă că are nevoie de două generatoare și două emițătoare pentru sfere de protecție.

Surprinsă, fata i le-a dat, în timp ce Traian, mut de uimire, uitase să și clipească. Și-a revenit abia cînd micul lor prieten a dispărut din nou în tunel.

— Ana ? murmură el, ridicîndu-se.

— Sst !

— Să mergem după el.

— Numai dacă aveți salopete și numai dacă vă hotărîți să deveniți ai Cameleonului ! se auzi în radiotelefoane vocea lui Andrei.

— De unde salopete ? se interesă fata.

— Cereți și vi se vor da !

Nici nu a fost nevoie de cerere. Pe pardoseala fostului muzeu au apărut pe neașteptate două salopete. Fără să mai stea pe gînduri, Ana s-a îmbrăcat cu mișcări febrile. Traian i-a urmat exemplul, mecanic, cu o expresie de neîncredere totală.

Tunelul i-a primit și după un drum foarte scurt, s-au pomenit într-o grotă imensă, de un alb orbitor. În mijloc, pe două suporturi plantate în pardoseală, două siluete umane, învesmîntate în aceleași salopete, păreau fixate de tavan prin lianele roșii care le înfășurau strîns trupurile.

Andrei le făcu semn să se apropie.

— Pilotul ! exclamă Traian.

— Exact, făcu Andrei. Alături e Diana, cercetătoarea de pe „Liliput". Prietenul meu, Cameleonul, îi transformă în ființe nemuritoare. E o operație dificilă, de lungă durată, dar zău că merită. Și noi vom deveni nemuritori !

Vorbind și agitîndu-se, Andrei monta generatoarele și emițătoarele la centurile „pacienților", sub supravegherea atentă a lui Tex care, urcat cu labele din față pe suportul pe care era întins trupul stăpînei sale, gemea încetișor.

— Ei, v-ați lămurit ? turui în continuare Andrei, făcîndu-i semn lui Traian să lege prin centuri de siguranță pe toți membrii grupului, inclusiv cîinele.

— E grozav Cameleonul ! se pomeni strigînd Traian, înțelegînd, în sfîrșit, jocul micului său prieten. E clar, vreau să devin nemuritor și să rămîn pentru veșnicie pe Cameleon.

Din pardoseală au izvorît încă trei suporturi și cîteva liane au început să coboare mlădioase, din tavan.

— Mă bucur, grasule, că ai devenit înțelept. Nu-i așa, Ana ? E minunat aici. Dar, nu știu de ce, aș vrea ca operația de transformare să se desfășoare pe soclurile arămii. M-aș simți mult mai bine acolo. Aici, totul e prea alb, prea rece și, durează prea mult. Să-l rugăm pe bunul și puternicul Cameleon...

Transportul s-a făcut rapid și, mai înainte ca ciudata planetă să realizeze faptul că o dată cu noii

prizonieri sînt smulși din grota albă și „pacienții", naufragiații au trecut pe deasupra coloniei, au urcat prin nesfîrșitul horn și au aterizat pe soclul arămiu din mijlocul deșertului de *sticlă*.

În adîncuri, sfera roșie se zbătea turbată, iar bătăile tobei deveniseră asurzitoare.

— Cameleon contra camelelon ! strigă războinic Andrei, smulgînd pistolul de la centura prietenului său și îndreptîndu-l spre *sticlă*.

O explozie formidabilă de zgomot și lumină.

Topită de jetul armei, masa gelatinoasă a cedat.

Coloanele puternice izvorîte din sfera roșie au reușit să străbată la suprafață, lovind cu furie în toate părțile.

Globuri de foc se împrăștiau care încotro, distrugînd tot ce întîlneau în cale.

Un asemenea glob a smuls soclul pe care, îmbrățișați, pămîntenii priveau înspăimîntați, l-a purtat cu o viteză uluitoare prin păienjenișul de tuneluri și l-a aruncat apoi pe suprafața Cameleonului, foarte aproape de *patrulă*.

Cu chiu cu vai au reușit să ajungă la navă, cărîndu-i pe cei doi foști pacienți care continuau să *doarmă* liniștiți.

— Cum decolăm ? strigă Ana, manevrînd comenzile. În cîteva clipe planeta va exploda.

Pe ecran, se puteau vedea cum tot mai multe globuri străpungeau suprafața Cameleonului, unindu-se între ele și distrugînd liane și cuburi care încercau, în zadar, să se împotrivească.

— Desființează sfera de protecție, propuse Andrei.

— Nu se poate ! se împotrivi fata.

— Noi am ajutat sfera roșie să scape din înlănțuirea Cameleonului, Nu avem altă soluție. Desființează sfera, te rog !

Patrula începuse să se clatine îngrijorător. În jurul ei, totul exploda, fierbea, se pulveriza. Fosta orizonieră distrugea cu îndîrjire Cameleonul.

— Da, nu avem altă soluție, murmură Ana, declanșînd comanda de desființare a sferei de protecție.

Cadranele aparatelor de bord au prins viață, rezervoarele de combustibil s-au umplut și nava s-a desprins atît de repede de fostul Cameleon, încît Tex s-a pomenit rostogolindu-se la întîmplare prin cabină.

PLANETA FĂRĂ NUME

Alarma

Au dormit buștean cîteva ore încheiate, lăsînd în grija pilotului automat zborul *patrulei.*

După ce a primit toate datele despre starea Dianei și a pilotului, calculatorul a prescris un tratament care l-a făcut pe Andrei să exclame : „Dacă nici acum *nu se trezesc,* înseamnă că au devenit nemuritori !"

Tex nu a vrut nici în ruptul capului să se desprindă de trupul cercetătoarei. A refuzat să mănînce și să bea. Gemea încetișor, privind-o pe Diana cu ochi mari și umezi.

Primul s-a trezit Andrei, în lătratul furios al cîinelui. care se apropia și se depărta de ușa deschisă a celulei.

— Ce ți-a venit, nesuferitule ? Dormeam atît de bine. Ce-i acolo ? Ai văzut ceva ?

În întunericul din celulă, Andrei nu a putut distinge mare lucru. La insistențele lui Tex, s-a hotărît totuși să intre. Abia a pășit pragul și un fulger roșu a străpuns bezna. Trezit de-a binelea, s-a retras și cu degete tremurînde a declanșat dispozitivul de ermetizare.

— Îți arde de joacă ? se auzi glasul somnoros al lui Traian. Lasă cîinele în pace.

— E cineva... acolo.
— Ai visat urît.
— E cineva în celulă.
— E o glumă proastă. Hai, culcă-te !
— Grasule, pe cuvîntul meu, e cineva în celulă. De asta latră Tex.
— Dacă m-ai trezit degeaba... amenință Traian, ridicîndu-se.
— Stai, nu deschide ! Să o anunțăm și pe Ana.
— De fapt, ce ai văzut ?
— Nu știu... O pîlpîire... Ceva roșu... Pulsează...
— Foarte clar. Lasă-mă să trec !
— Fără Ana, nu !
— Ce s-a întîmplat ?
— Țîncul visează monștri, o întîmpină Traian pe fata care, trezită la rîndul ei de lătratul cîinelui și vocile băieților, se apropiase somnoroasă.
— Nu-i adevărat. În celulă este ceva... fosforescent.
— Tex, liniștește-te, ordonă Ana, după care apăsă cîteva butoane ale pupitrului de comandă.
Pe micul ecran apăru imaginea în infraroșu a interiorului celulei. Într-un colț, o stranie alcătuire vibra, schimbîndu-și mereu forma și densitatea.
— Ce v-am spus ? fremătă Andrei. O floare ! exclamă, apoi, cînd celula fu inundată de lumină albă.
— Cum, adică, floare ? mormăi Traian. De unde ? Mai degrabă aș spune că seamănă cu un glob de foc...
— Sau cu o părticică din Planeta roșie...
— Ai o fantezie !...
— Un mesager al fostei prizoniere a Cameleonului.
— Încetează !
— Privește, ce petale fantastice ! E o floare... vie !
— Țîncule !

— Grasule ?!

— Băieţi ! interveni Ana, întorcîndu-se supărată spre cei doi prieteni. E o fiinţă. Am aici rezultatele analizelor. Le-am obţinut în timp ce voi vă certaţi ca de obicei. Cum o fi ajuns în *patrulă ?*

— E darul Planetei roşii, nu se lăsă Andrei, privindu-l triumfător pe Traian. O să avem ce arăta cînd ajungem acasă. Ca să vă dovedesc, poftim, sînt gata să intru în celulă, fără costum de protecţie şi fără sferă.

Tex s-a pornit să mîrîie, apoi, brusc, a început să latre asurzitor.

— Ţîncule, oferta nu este acceptată ! pufni Traian.

— Nu de asta latră, avertiză Ana, arătîndu-le băieţilor pupitrul de comandă pe care toate indicatoarele o luaseră razna.

— Ce... s-a întîmplat ? se bîigui Andrei.

— Nu ştiu... Sîntem deviaţi de pe traiectorie... Comenzile nu mai reacţionează... Cineva a pătruns în *patrulă.*

— Floarea ?!

— Nu. Circuitele automate şi cele manuale sînt blocate !

— Fă ceva !

— Nu pot ! Ne prăbuşim !

Andrei a mai apucat să-l vadă pe Tex repezindu-se spre trupul cercetătoarei, apoi totul s-a cufundat în beznă.

Atac prin surprindere

Liniştea devenise ameninţătoare. În armura sa strălucitoare, fluturînd mantia albă prinsă de piept cu un surub de aur, *Marele creier* rula cu viteză între

uriașa hartă spațială și tronul impunător pe brațele căruia clipeau zeci de lumini.

Un soldat postat lîngă ușa blindată ținea arma îndreptată spre *Marele războinic* și *Marele înțelept* care încremeniseră în poziție de drepți. Un tremur vizibil cuprinsese trupurile lor fusiforme, deși, evident, făceau eforturi susținute pentru a se stăpîni.

— La următoarea greșeală, vă demontez și vă topesc ! a tunat la un moment dat *Marele creier*, fără să se oprească și fără să-i privească. De fapt, nu știu de ce trebuie să mai aștept următoarea greșeală ?!

—Mărite, iartă-mă, imploră *Marele războinic*. Nu o să se mai repete. Numai acest netrebnic, care nu e bun de nimic, a fost de vină. Civil cu circuite adormite !

Marele înțelept l-a fulgerat cu zeci de săgeți otrăvite, apoi a întors singurul ochi de pe turelă spre stăpîn.

— Nu-l asculta, mărite ! Decuplează-te de pe lungimea de undă a acestui farsor și nu-l asculta. Este un rebut al uzinelor noastre ! O rușine !

— Energia pe care o consumați voi doi ar fi mai cu folos întrebuințată pentru stîrpirea homocromilor ! a tunat din nou *Marele creier*, așezîndu-se pe tron. Cum a fost posibil ca un întreg pluton să fie demontat de homocromi, fără ca nimeni să-și dea seama ?! Unde erați ?!

— Iertare !

— Nu vom mai greși niciodată !

— Vom distruge homocromii pînă la unul ! Chiar din această clipă...

— Ce spuneam eu, stăpîne ? se porni să strige *Marele înțelept*. Oare el nu știe că homocromii ne sînt *încă* necesari ? Ca să nu mai aibă nici o răspun-

dere, ar fi în stare să lichideze această resursă de energie ! Este un inconştient, un...

Uşa blindată a alunecat în perete şi un nou personaj şi-a făcut apariţia, strecurîndu-se lîngă tron.

— Stăpîne, a şoptit el, privind conspirativ în jur, sîntem atacaţi prin surprindere.

— Armata este pregătită ! sări *Marele războinic.*

— Linişte ! urlă *Marele creier.* Ce s-a întîmplat, *Mare agent ?*

— Am depistat un obiect necunoscut care venea direct spre noi. În primul rînd, oare de unde s-au aflat noile coordonate ale planetei noastre pe care abia am mutat-o din vechiul loc ?

— Ce vrei să insinuezi ? se ofensă *Marele înţelept.*

— Continuă ! interveni *Marele creier.*

— Cu ajutorul unui *A 346 T 15 Y* strecurat în sistemul de comandă îl voi obliga să aterizeze în careul *5237,* unde vom aştepta aşa cum se cuvine.

— O piatră oarecare, apreciе *Marele războinic.*

— Un banal meteorit, se asocie şi *Marele înţelept.*

— Stăpîne, nu este un meteorit ! se supără *Marele agent.*

— Continuă ! ordonă *Marele Creier.*

— În interiorul obiectului se află şapte creaturi... vii.

— Homocromi ?!

— Nu, stăpîne, nişte fiinţe ciudate.

— Careul *5237* ai spus ?

Pe un ecran uriaş au defilat imagini trunchеate, apoi a apărut un imens deşert în mijlocul căruia se zărea, tot mai aproape, o platformă metalică. În jurul ei, pe două rînduri, cordon de soldaţi. Cînd imaginea careului *5237* a devenit foarte clară, *Marele creier* a întrebat :

— Aici ?

— Da, ilustre, peste cîteva clipe. Mi-am permis să folosesc în această acțiune soldații *Marelui războinic*. Sper să nu se supere...

— O navă spațială ! exclamă *Marele creier*, urmărind uimit aterizarea *patrulei*. Avem, în sfîrșit, o navă spațială !

— Datorită mie, se grăbi să precizeze agentul.

— Nu voi uita, îl asigură stăpînul, privind fascinat ecranul. Totul să rămînă intact, iar ființele să fie aduse aici, hotărî el.

Un homocrom

— Doar la cinematon am mai văzut așa ceva, comentă Andrei, privind printre gratii uriașa încăpere cu tronul ei impunător.

— Mai scutește-mă cu cinematonul tău ! îl apostrofă Traian. Ana, cum am ajuns în celula asta ? Unde sîntem ? Unde sînt Diana și pilotul ? Unde a dispărut Tex ? Ce s-a întîmplat cu noi ?

— Oho, dar știu că ești curios, observă Andrei, încercînd rezistența gratiilor. Ce ai zice de un salt în timp ? Poate am ajuns pe Pămînt cu cîteva mii de ani mai... devreme. La cinematon...

— Mă scoți din sărite !

— Băieți, vedeți harta aceea ? vorbi, în sfîrșit, Ana. Săgețile luminoase se îndreaptă spre o anumită planetă, iar acea planetă este Pămîntul nostru !

— Sînt liniștit ! oftă Andrei. Nu sîntem pe Pămînt.

— Spiritualule, mormăi Traian, întorcîndu-se spre fată. Logic ar fi ca punctul de unde pleacă săgețile luminoase să indice locul unde ne aflăm acum. Ai vreo idee ?

— Din cîte îmi amintesc, pe nici o hartă, pe aceste coordonate nu se află vreo planetă, răspunse Ana, după cîteva clipe de gîndire.

— Și totuși, se află, se amestecă Andrei, privind îngîndurat Harta. O planetă misterioasă... O *planetă fără nume*... Cum or fi arătînd locuitorii ? Au capturat *patrula*, ne-au adus aici și încă nu i-am văzut.

— Au avut grijă să ne adoarmă înainte de a ne scoate din *patrulă*. Cum să-i vezi ?

— Cine or fi ?

— Niște roboți...

— Ana, tu ai vorbit ? îndrăzni Andrei, ferm convins că glasul subțire și melodios ce se auzise nu aparținea fetei.

— Nu, șopti ea, cercetînd încordată încăperea de dincolo de gratii.

— Atunci, cine ? În hruba asta nu sîntem decît noi trei.

— Sîntem patru, se auzi din nou glasul. Priviți aici, lîngă tron.

Andrei a sărit ca împins de un arc și s-a lipit de barele de oțel. Locul unde se afla tronul era destul de bine luminat și, totuși, posesorul ciudatei voci nu se zărea.

— Își bat joc de noi, se încruntă Traian.

— Am uitat să-mi schimb culoarea, se scuză glasul și, imediat lîngă brațul din dreapta al tronului și-a făcut apariția posesorul vocii.

Nu mai înalt de un metru, trupul asemănător cu un cilindru, se sprijinea pe două picioare scurte și subțiri, atît de firave încît păreau că abia suportă greutatea corpului. Partea superioară a „cilindrului" se termina cu două brațe gingașe și între ele, o sferă. Un singur ochi avînd zeci de fațete era amplasat la capătul unei antene scurte, extrem de mobile. Strania făptură era „îmbrăcată" cu o peliculă

fosforescentă, a cărei culoare, acum roșie, părea foarte instabilă și pulsa necontenit, „alunecînd“ de la cap la picioare.

— Sînt un homocron, unul din foștii stăpîni ai acestei planete, explică făptura și Andrei se convinse definitiv că homocromul nu are nici gură, nici urechi, nici nas.

— Pe hărțile noastre, în această zonă, nu figurează vreo planetă, spre Ana mai aspru decît ar fi vrut.

— Planeta noastră *a fost* mutată aici. E o poveste lungă.

— Ca să atacați pămîntul? răbufni violent Traian.

— Nu noi! Roboții. Au capturat nava voastră. O vor copia. Apoi...

— Nu înțelegem mare lucru, declară Andrei. Nu s-ar putea mai clar?

— Am devenit prea leneși, se destăinui trist, homocromul. Centrele vitale ale planetei au fost ocupate de ei... Fără să ne dăm seama, le-am creat toate condițiile să devină independenți... Au distrus tot ce construisem... Noi, cei care am scăpat, ne-am refugiat în adîncurile planetei... Am învățat să ne schimbăm forma și culoarea corpului, ne hrănim asimilînd direct din mediul înconjurător, comunicăm telepatic... Ce mai vreți să știți?... Au trecut cîteva generații de atunci... Acum, au mutat planeta aproape de Pămîntul vostru. Au nevoie de energie. E clar? Voi și prietenii voștri nu contați... Vor Universul! După ce vor avea nave...

— A fost mai simplu să vă ascundeți! îi reproșă Traian.

— Nu a fost simplu... Am încercat... Vedeți întrerupătorul de lîngă tron? Știți cîți dintre noi au

pierit încercînd să-l decupleze ? Știți cîți au pierit luptînd cu armatele de roboți care pîrjolesc planeta ?

— Ce este cu întrerupătorul acela ? se interesă Andrei, privind printre gratii uriașa manetă înconjurată de lumini pulsatorii.

— Comandă alimentarea cu energie a tuturor roboților și a uzinelor lor.

— Deschide celula și într-o secundă...

— Nu e așa simplu, spuse homocromul, privindu-l atent pe Traian. Orice ființă vie care se apropie este dezintegrată...

O explozie de lumină l-a paralizat pe fostul stăpîn al planetei. *Marele agent,* urmat de cîțiva soldați, a năvălit rulînd cu viteză și hohotind victorios :

— Te-am prins ! Tot nu vă învățați minte ? ! Voi și tunelurile voastre blestemate !

Andrei are o idee

Marele creier s-a așezat pe tron, după ce a trecut pe lîngă celulă și i-a studiat cîteva secunde pe cei trei prizonieri, rotind de la unul la celălalt înspăimîntătorul său ochi mozaic. A apăsat pe un buton de pe brațul tronului și marele ecran s-a luminat.

— Cînd are loc execuția ?

— Peste douăzeci de minute, șase secunde, opt zecimi, zece sutimi, răspunse promt *Marele agent.* O vom transmite pe toate canalele, pentru a da un nou exemplu homocromilor.

— Hei, voi ! se răsti *Marele creier* la prizonieri. Ați vrut să-i ajutați ?

— Nici gînd, răspunse plin de umilință Andrei, făcînd discret cu ochiul prietenilor săi.

— Mi s-a raportat că ați pus la cale un complot !

— Noi ? se miră candid Traian. Așa, închiși în celulă ? Ce complot ?

— Sîntem prea slabi pentru așa ceva, îl completă Ana.

— Nu-i asculta, *Mărite creier*, se repezi *Înțeleptul*. Sînt perfizi. Dacă nu am avea nevoie de ei pentru descifrarea planurilor navei, aș propune să-i *topim*. Nu sînt buni nici pentru a fi soldați...

Marele creier a rotit furios turela.

— Liniște !

— E un trădător, susură *agentul*.

— Iertare, se tîngui vinovatul.

— Deci, ați aflat, se întoarse stăpînul spre prizonieri. Da, deocamdată avem nevoie de voi. Să nu credeți însă că sînteți indispensabili. Vom avea planurile și fără ajutorul vostru !

— Te ajutăm necondiționat, se grăbi să promită Andrei. Am vrea totuși să-i avem lîngă noi și pe cei rămași în *patrulă*. Ca și noi, sînt mari specialiști în nave spațiale.

— De neînlocuit, completă Traian.

— Ce fac acum ? încercă timidă, Ana. Nu se simțeau tocmai bine...

— Dacă nu-și revin repede, o să-i cedez *Marelui războinic !* hohoti robotul instalat pe tron și manevră cîteva butoane.

Pe ecran, la început neclar, apăru interiorul cabinei de comandă a *patrulei*. Cînd imaginea a devenit limpede, Diana și pilotul au putut fi văzuți exact în pozițiile în care fuseseră lăsați, legăturile cu robotul-medic părînd intacte. Cu botul pe labe, Tex urmărea concentrat fiecare răsuflare a cercetătoarei. *Floarea roșie* se fixase de podeaua cabinei și, nemișcată, părea să aștepte.

Marele creier a schimbat imaginea. Micul homocrom, aflat în aceeași stare de încremenire, legat de

un stîlp de oțel, era înconjurat de soldați-roboți, copii identice ale *Marelui creier*. La un semnal numai de ei auzit, au îndreptat armele spre victimă, cu o precizie și viteză ametitoare. Flăcări violente au mistuit apoi trupul condamnatului, o dată cu stîlpul de care era legat.

— Mi-nu-nat ! se extazie *Marele creier*.

Andrei se făcuse mic de tot. Cu fața de ceară, Ana nu-și putea dezlipi privirile de pe ecranul acum stins. Încordat ca un arc, Traian strîngea atît de tare barele de oțel, de parcă ar fi vrut să le sfarme în pumnii săi uriași.

— Cînd flotilele noastre vor fi gata, cine ne va mai putea sta în cale ? se auzi glasul *Marelui înțelept*.

— Nimeni ! tună *Marele creier*. Abia aștept să-i comunic *Marele homocrom* că jalnica lui prezență nu mai este necesară. Nu ne-a dat planuri pentru a construi nave, acum nu mai avem nevoie. Să se hotărască data și ora execuției !

— Mărite, îndrăzni *Înțeleptul*, poate ar fi bine să mai așteptăm... Ne poate fi încă de folos.

— Ieși ! urlă stăpînul. Nu de sfaturi am nevoie, ci de toți homocromii prinși, scoși din subteranele lor blestemate și închiși în lagăre. Ieși ! Și tu, *Mare agent !*

— Mărite, se auzi glasul tremurat al lui Andrei, am o idee.

Robotul de pe tron, rămas cu privirea pironită pe tăblia ușii blindate care se închisese în urma *Înțeleptului*, a întors brusc turela capului, fixîndu-l amenințător pe micul prizonier.

— Nu de idei am nevoie !

— Chiar dacă promit ca tot eu să o pun și în aplicare ?

— Vorbește !

— Din cîte am înțeles, dușmanii voștri, homocromii, ascunși în subterane și tuneluri vă fac fel de fel de greutăți. Să-i atacăm la ei „acasă".

Marele creier hîrîi :

— Îți bați joc de mine ?! Sau poate crezi că nu am încercat ? Nici un robot nu poate pătrunde în subterane. Nu din cauza dimensiunilor ! Este reperat de sistemul lor de siguranță, anihilat și demontat. Dacă nu aș avea încă nevoie de planeta asta, de mult aș fi pulverizat-o în miliarde de fărîme.

— Mă refeream la un alt fel de... atac, nu se lăsă Andrei. Eu sînt mic, subțire și nu sînt robot. Mă voi putea strecura pînă la ei...

— Încetează ! strigă robotul, ridicîndu-se. O să plătești pentru că ți-ai permis...

— Mărite, voi fi spionul tău devotat ! Prietenii mei vor rămîne aici, drept garanție...

Marele creier s-a așezat din nou pe tron, i-a privit un timp pe cei trei pămînteni, întorcînd încet de la unul la altul turela, apoi a spus :

— Interesant... Să presupunem că sînt de acord.

— Vă pot aduce planurile sistemului lor de tuneluri, se porni să turuie Andrei. Pot depista și anihila sistemul lor de siguranță. Pot deschide căi invicibilei tale armate...

— De ce ?! îl stopă robotul.

— Dar, e simplu, mărite. Am înțeles de partea cui se află puterea și nu vrem să fim *topiți*.

— Hm, da, să presupunem... Odată intrat în subterane, cum vei mai ține legătura cu mine ?

— M-am gîndit la un... curier.

— Adică, un emițător.

— Nu, ilustre, un curier. Emițătorul poate fi depistat de homocromi.

— Un curier ?

— Da, Tex.

— Cine e... Tex ?

— A rămas în *patrulă*. Are blană și... latră. E specializat pentru a fi curier.

— Interesant, repetă robotul. O să analizăm. Deocamdată, de primă urgență este copierea navei. Apoi, vom mai vedea...

Ușa blindată a intrat în lăcașul ei și *Marele războinic* a năvălit zgomotos.

— Trădare ! strigă el, aruncîndu-se la picioarele tronului.

— Complot ! îl acompanie *Marele agent*, intrînd val-vîrtej.

— Drepți ! urlă *Marele creier*, ridicîndu-se.

— Na-va, silabisi războinicul, adunîndu-se de pe jos. A... dispărut.

— Cum ?!

— A dispărut în adîncurile planetei, rosti plin de umilință *Marele înțelept* oprit în cadrul ușii.

— Iarăși, homocromii ?! Homocromii ! Netrebnicilor ! Vreau nava înapoi !

Tex „vorbește"

Pilotul blond a deschis ochii încet, cu teamă. Fără îndoială, se afla în cabina de comandă a *patrulei* și zeci de cabluri îi legau trupul de aparatura tabloului de bord. A încercat să miște o mînă, apoi piciorul, a încercat să ridice capul ; în zadar, mușchii refuzau să asculte comenzile.

Ce s-a întîmplat ? Șerpii aceia de foc au năvălit în navă și l-au imobilizat. Pe urmă ? Ce-a mai fost ? De ce nu poate să se miște ? Unde sînt copiii ? Cine-i fata de alături care doarme atît de adînc ? Și ciudata floare înfiptă în podea, de unde a apărut ? Poftim, și un cîine !

A strîns îngrozit pleoapele.

Tex a urmărit atent trezirea pilotului, apoi, văzînd că acesta nu se ridică, s-a apropiat, ocolind cu grijă *floarea roșie*. Cu nările fremătînd la cîțiva milimetri de fața bărbatului, a adulmecat îndelung, pufnind. La un moment dat, nedumerit, i-a atins fața cu laba, ca într-o mîngîiere.

Secvențe de coșmar s-au derulat cu viteză uluitoare prin mintea pilotului, iar atingerea rece și catifelată l-a făcut să strîngă și mai tare pleoapele. De unde acest cîine în patrulă ? Dacă ar putea să-și amintească !

Floarea roșie, împietrită pînă atunci, a început să se unduiască ușor și, încet-încet, a apropiat petalele de fruntea bărbatului, făcîndu-l pe Tex să se retragă. Ca niște ventuze, două petale s-au lipit de tîmplele pilotului, a treia fixîndu-se pe frunte, exact la îmbinarea sprîncenelor.

Imaginile de sub pleoapele pilotului au dispărut brusc, fiind înlocuite de un întuneric dens. Apoi a devenit spectator la o ciudată proiecție a rezumatului aventurilor de pe Cameleon. A participat la descoperirea navei „Liliput", a intrat în colonia de producători de energie biologică din adîncurile planetei, a descoperit-o pe Diana, *s-a descoperit* pe sine întins pe soclul alb, în plin proces de transformare în... nemuritor.

Brusc, *patrula* a început să se clatine și proiecția s-a întrerupt.

Floarea roșie s-a retras, devenind rigidă, iar Tex, cu părul de pe ceafă zburlit și lătrînd asurzitor, s-a repezit spre trapa de acces.

Pilotul a simțit căderea navei, a deschis ochii, a văzut obiectele rostogolindu-se prin cabină, l-a văzut pe Tex zbuciumîndu-se, fără însă să perceapă vreun sunet.

A reușit să miște capul cîțiva milimetri și privirile i s-au fixat pe indicatoarele tabloului de comandă. Fără îndoială, motoarele nu funcționau. Cine trasporta *patrula ?*

Indiferentă la tot ce se întîmplă în jurul ei, cercetătoarea dormea, avînd întipărit pe față un zîmbet straniu. Era frumoasă, dar atît de slabă, încît pilotului i-au trebuit cîteva secunde ca să-și dea seama dacă respiră sau nu.

Convins că nu poate deschide trapa, Tex s-a întors la pilot, lătrînd și mîrîind. Pentru că omul nu reacționa, s-a pornit să-l tragă de salopetă, nu prea tare, dar suficient ca să-l convingă că trebuie să facă ceva.

Șocul aterizării a fost atît de puternic, încît pilotul a simțit cum fiecare mușchi, fiecare os îi este strivit. Cînd și-a revenit, l-a văzut pe Tex încordat ca un arc, cu urechile ciulite și nările fremătînde, privind gata de atac trapa. Cînd aceasta s-a deschis și în raza de lumină orbitoare și-au făcut apariția două ființe stranii, cîinele s-a destins brusc și s-a retras lîngă stăpîna sa.

Floarea roșie a început să se unduiască ușor, emanînd într-un ritm din ce în ce mai accelerat acele bizare străfulgerări care îl înspăimîntaseră pe Andrei.

Cei doi homocromi care pătrunseseră în navă au înaintat spre tabloul de comandă, pășind cu greu pe picioarele lor scurte și subțiri. După o cercetare rapidă și precisă, au demontat un panou aparținînd pilotului-robot și au scos de sub el un mic mecanism care semăna, la prima vedere, cu o piatră oarecare din care ieșeau cîteva protuberanțe ascuțite și viu colorate.

Uimit peste măsură, pilotul a constatat că *aude* întrebările puse de cei doi cîinelui ! Tex, fără să

deschidă botul, *a răspuns*, explicînd amănunțit situația navei și a pasagerilor ei! *Floarea roșie* a completat, povestind și despre Planeta roșie, fosta prizonieră a Cameleonului.

„Nu, nu se poate!" și-a spus pilotul și a închis furios ochii.

Mercenarii

Instalat pe tron, *Marele creier* schimba cu rapiditate imaginile de pe ecran. Armatele de roboți cutreierau planeta în lung și în lat, distrugînd tot ce întîlneau în cale, sfîrtecînd solul, incendiind fantastice păduri, transformînd în pulbere ceea ce mai rămăsese din fostele așezări ale homocromilor. Explozii uriașe, foc și fum, apele transformate în uscat, munții prăvăliți în văi, cenușă și întuneric.

Așa ceva Andrei nu văzuse nici chiar la cinematon și, cu ochii măriți de spaimă, cu degetele încleștate de gratiile celulei, urmărea tremurînd imaginile de coșmar.

Cînd un semnal anunța că într-un punct oarecare al planetei roboții au descoperit un ascunziș subteran al homocromilor, *Marele creier* comuta imaginea și urmărea, fulgerînd din zecile de fațete ale ochiului său, cum sutele de homocromi prinși erau executați pe loc.

— Așa nu se mai poate! răbufni Andrei.

— Ce-ai spus?! scrîșni stăpînul, fără să se întoarcă.

— Așa nu e bine, bîigui micul prizonier.

— O să-i *topesc* pînă la unul! O să sfîrtec nenorocita asta de planetă, pînă o să găsesc nava.

— Afurisitule! se revoltă, alb ca varul, Traian.

— E o mare greșeală, observă Ana, încercînd să acopere glasul băiatului. O greșeală ireparabilă.

— Ce ? tună robotul.

— Nava e într-un mare pericol, scînci Andrei.

— Ce vrei să spui ?

— Războiul acesta... total ; cînd homocromii nu vor mai avea nici o șansă, se vor răzbuna și vor distruge nava.

— Vă am pe voi !

— Avînd nava drept model, copierea și multiplicarea se vă face mult mai rapid. Lasă-mă să pun în aplicare ideea mea. Îți voi preda nava intactă și, o dată cu ea, pe conducătorii netrebnicilor de homocromi. Oprește războiul și lasă-mă să fiu mercenarul tău !

— Mercenar ?

— Un obicei de pe Pămînt. Nu sînt robot, dar pot să te slujesc cu credință, în schimbul unei... plăți.

— O medalie ?

— Mercenarii nu primesc medalii. Aș vrea... Am vrea ca, după ce vei cuceri Pămîntul, noi trei să fim, sub ordinele tale, cei mai puternici oameni.

— Nu ceri cam mult ? se tîrgui robotul, semn că propunerea nu-l lăsa indiferent.

— Cunoaștem obiceiurile de acolo... Ordonă ca războiul să fie întrerupt... temporar. Dacă planul meu nu reușește...

— Știi ce-i așteaptă pe ăștia doi ? !

— Știu.

— Iar pe tine te voi găsi, chiar dacă o să trebuiască să distrug întreaga planetă.

— Știu.

— Cum vrei să ajungi la homocromi ? Știi... drumul ?

— Nu, dar cu ajutorul tău, voi ajunge, răspunse umil Andrei. De exemplu, poți lua prizonieri niște homocromi, mă închizi la un loc cu ei, apoi ne permiți să evadăm împreună.

— Interesant, hîrșii *Marele creier*.

— Ajuns în ascunzișurile lor, voi trece la îndeplinirea planului, ajutat fiind de curierul pe care ți l-am propus, Tex.

— Tex ?!

— Să facem această... experiență, hotărî după un timp *Marele creier*.

Ordinul transmis a fost imediat recepționat de soldații-roboți care, în aceeași secundă, au înremenit în pozițiile în care se aflau. Apoi, pe ecran a apărut imaginea unei grote uriașe cu tavanul spulberat de explozii.

O cușcă strălucitoare a coborît în fosta grotă și un grup de homocromi, ținuți sub amenințarea armelor, au început să fie înghesuiți după ușa blindată. Cei care refuzau, erau *topiți* pe loc.

Ușa a fost închisă și cubul de metal strălucitor a fost ridicat la suprafață.

Marele războinic a năvălit, huruind.

— De ce ? Eram atît de aproape de victorie ! Încă puțin și armata mea ar fi distrus tot. Mă opun încetării...

Jetul orbitor a țîșnit pe neașteptate din pieptul *Marelui creier* și, într-o fracțiune de secundă, robotul răzvrătit a fost transformat într-o baltă de metal topit.

Totul s-a petrecut cu o așa viteză, încît Andrei nici nu a apucat să-și dea seama ce se întîmplă, iar Ana s-a lipit înfiorată de pieptul lui Traian.

Metalul s-a răcit, fumegînd, și a fost ridicat cu nepăsare de un soldat robot.

Marele creier a aşteptat ca uşa să se închidă în urma soldatului, apoi s-a întors spre Andrei.

— Vei fi dus la homocromii făcuţi prizonieri. Atenţie, să nu comiţi vreo... greşeală. Vei fi dotat cu un *permis* recunoscut de soldaţii mei. Şi Tex, la fel.

Doi soldaţi-roboţi au pătruns în celulă şi l-au apucat de braţe pe Andrei, tîrîndu-l fără nici un menajament spre uşă ; abia a avut timp băiatul să arunce un zîmbet de încurajare prietenilor.

În prag, s-au ciocnit de *Marele agent* şi *Marele înţelept* care, scîrţîind rău de tot, s-au repezit spre tron, tînguindu-se :

— Sabotaj ! Rezervoarele de ulei au fost distruse. Marea armată e în pericol să ruginească. Numai *Marele homocrom*...

Soldaţii au închis uşa blindată şi l-au înghesuit pe Andrei într-un ascensor.

Evadarea

Înainte de a fi închis la un loc cu homocromii, Andrei a fost depus pe o placă transparentă, cu faţa în sus, încheieturile mîinilor şi gleznelor fiindu-i fixate strîns în dispozitive semănînd cu nişte gheare. Micul prizonier prinse a se gîndi tot mai serios că *Marele creier,* acceptîndu-i planul, a pus de fapt la cale un alt joc al cărui pion şi primă victimă să fie chiar el. Ce vor zecile de braţe care se foiesc în jurul său ? De ce l-au legat ? Soldaţii-roboţi ţin armele îndreptate spre el, de parcă se pregătesc să-l topească.

A închis ochii, concentrîndu-se să găsească o explicaţie şi, eventual, o portiţă de scăpare.

Cîteva ventuze i s-au fixat pe frunte și brațe, apoi a simțit o ușoară înțepătură între sprîncene. Nu a țipat, dar nici nu a deschis ochii. Nici după ce a auzit brațele flexibile îndepărtînd ventuzele și a simțit strînsoarea de la glezne și mîini cedînd, nu a îndrăznit să facă vreo mișcare.

— Ridică-te, se auzi glasul unui soldat. Ai primit *permisul*. Lîngă tine se află instrumentul cu care o să inoculezi *permisul* și curierului. Așa a ordonat *Marele creier*.

În locul unde fusese înțepat, sub piele, se simțea o minusculă bilă, ca un coș ce se pregătea să iasă la suprafață. Pe masa transparentă, instrumentul se prezenta sub forma unei ventuze de mărimea unui nasture obișnuit, avînd în partea concavă, pe mijloc, un orificiu abia vizibil, iar pe partea convexă un punct roșu.

Soldații l-au așteptat să se dea jos de pe masă, apoi l-au prins de brațe și l-au aruncat în uriașa cușcă argintie, trîntind ușa blindată în urma lui.

Homocromii, semănînd între ei ca picăturile de apă, l-au primit într-o tăcere gravă. Stăteau înșirați pe lîngă pereți, nemișcați, fixîndu-l pe Andrei cu ochii lor atît de ciudați.

În zadar s-a străduit băiatul să intre în legătură cu prizonierii. Părea că un zid nevăzut făcea imposibilă orice comunicare. Exasperat, s-a apucat să bată cu pumnii în ușă și să țipe :

— Mi-e foame ! Mi-e sete ! Dați-mi drumul !

Un soldat a pătruns în celulă și l-a izbit violent cu patul armei. Cîțiva homocromi s-au repezit să-l ajute. Nu au ajuns pînă la el, pentru că robotul a apăsat scurt pe trăgaci și nefericiții au pierit învăluiți într-o flacără albăstruie.

— Așa o să pățim cu toții ! a izbucnit Andrei, roșu de furie, după ce soldatul a ieșit.

— Nu mai striga, s-a auzit un glas și un homocrom s-a apropiat. Știm ce gîndești, știm pentru ce ai venit, știm că ai un *permis,* dar încă nu am găsit o soluție.

Uimit și speriat în același timp, Andrei a dus degetul la buze.

— Roboții nu pot intercepta undele noastre, îl liniști homocromul. Numai ființele vii pot comunica în acest fel, cu noi, *Marele creier* ne urmărește, dar nu aude nici un sunet.

— Și *permisul ?*

— Te face imun față de roboți, dar în același timp, emite semnale care să marcheze drumul pe care îl parcurgi.

— Atunci, evadarea...

— Vom găsi o soluție.

— Homocromul s-a întors pe picioarele sale scurte și subțiri și s-a apropiat de grup.

Andrei a așteptat rezultatul consiliului, masîndu-și ușor umărul care primise lovitura armei.

După cîteva minute, homocromul i-a transmis :

— Vom evada. Unul dintre noi va purta *permisul* pe care o să-l extragem de sub pielea ta, pe un drum greșit.

— Și celălalt permis ?

— Funcționează abia după ce este inoculat într-un corp viu. Ascultă planul nostru...

Andrei a ascultat, apoi s-a ridicat de jos și a început să se răstească la prizonieri :

— Lașilor ! Bine vă face ! Stați ca niște statui ! Ce așteptați ? Eu nu vreau să fiu *topit !* Trebuie să ies de aici !

S-a repezit la ușă, continuînd să țipe :

— Trebuie să ies ! Dați-mi drumul !

Soldatul-robot și-a făcut promt apariția. Cîteva rafale au mistuit alți homocromi. Ceilalți, însă, cu o viteză neașteptată, s-au repezit și l-au trîntit la podea. Dacă *Marele creier* nu ar fi acceptat planul, fără îndoială că alți roboți ar fi pătruns în cușcă și în cîteva secunde, problema ar fi fost rezolvată. Nu a intervenit nimeni, așa că Andrei a smuls arma din mîinile soldatului și a strigat :

— Ieșiți !

Au reușit să-l urmeze doar cinci homocromi. Ușa blindată s-a închis cu zgomot și întregul cub de metal a devenit incandescent. Sub ochii înspăimîntați ai lui Andrei, uriașa celulă a început să se topească cu repeziciune, mistuind în interiorul ei pe cei cîțiva zeci de homocromi care nu apucaseră să iasă.

— Să mergem, spuse Andrei, înfiorat.

— Roboții au instalat pe întreaga suprafață a planetei diferite capcane, îl informă un homocrom. O să merg eu înainte și pînă ieșim din zona *Marelui pustiu,* veți păși exact pe urmele mele.

Marele pustiu : sol arid, îngrămădire de pietre și nisip, o perdea groasă de nori care iradiau o lumină stranie ce obliga să ții ochii aproape închiși, aer fierbinte și praf înecăcios purtat de colo-colo de cea mai slabă adiere.

Homocromii înaintau clătinîndu-se pe firavele lor picioare, într-un ritm uniform, precis, fără semne de oboseală. Andrei, în schimb, simțea că la următorul pas se va prăbuși. Transpirat, cu fața roșie și ochii lăcrimînd sub loviturile insuportabile ale luminii, cu buzele crăpate de o sete cumplită și cu tălpile arzînd, era din ce în ce mai convins că planul său se va spulbera.

— Rezistă, se auzi glasul unui homocrom. Sîntem urmăriți. La cea mai mică greșeală, vom fi topiți. Nu mai avem mult.

Izvorul cu apă limpede și rece, înconjurat de cîțiva copaci stufoși, a apărut pe neașteptate în spatele unui morman de bolovani. Andrei a ieșit din coloană, parcă hipnotizat.

— Nu ! a ordonat conducătorul grupului, tăindu-i calea.

— Doar cîteva picături, se tîngui băiatul, luptîndu-se cu homocromii care încercau să-l țină.

— Bine, privește !

Un homocrom s-a desprins din grup și a intrat în mica oază.

Copacii, transformați în șerpi de foc, l-au înșfăcat și întreaga oază a devenit un rug care s-a mistuit într-o vîlvătaie orbitoare.

— Dacă ați știut, de ce l-ați trimis ? țipă Andrei.

— Trebuia să te convingem, veni calm răspunsul. Să mergem !

Marele homocrom

Privind la ecran, printre gratii, Ana și Traian asistau cu inima la gură la peripețiile prin care trecea micul lor prieten.

— Dacă ajung la pădure, protejați de energia plantelor, nu o să-i mai putem urmări, se tîngui *Marele înțelept*. Și, apoi, un singur homocrom era suficient.

— Da, o să mai reducem numărul, fu de acord *Marele creier*.

— Ajung în pădure, răcni înțeleptul, arătînd ecranul.

În fața grupului de evadați au apărut doi soldați-roboți cu armele în poziție de tragere. Înainte ca aceștia să apese pe trăgaci, doi homocromi s-au repezit, primind în plin jetul ucigător. Ca două torțe

vii s-au prăbușit peste roboți. În contact cu flăcările, soldații au explodat, dezintegrîndu-se. Împins de ceilalți doi homocromi, Andrei a dispărut printre trunchiurile groase ale copacilor. Ecranul a devenit opac.

— Sper că homocromii nu mai au acum nici o îndoială, hîrîi robotul de pe tron. A fost o evadare adevărată, nu-i așa ?

În careurile apărute între timp pe ecran, o lumină minusculă înainta pe o traiectorie sinuasă.

— *Permisul* își face datoria, comentă satisfăcut stăpînul.

— Alta a fost înțelegerea ! se sufocă de indignare Traian.

— Înțelegere ?! tună *Marele creier.*

— Emițătorul s-a întrerupt, anunță timid *Marele înțelept.*

— Imposibil ! hîrîi robotul de pe tron, rotind fulgerător turela. Să vină aici *Marele agent !* Să-mi explice ! Urgent !

— A apărut din nou, îndrăzni *Înțeleptul*, arătînd ecranul. O fi fost o mică defecțiune la sistemul de interceptare...

— La ordin ! se auzi glasul *Marelui agent,* apărut în cadrul ușii.

— Care este situația puțurilor de ulei ? se interesă stăpînul, fixînd în continuare ecranul.

— Le-am recondiționat, folosind din plin homocromii prizonieri. Funcționează. Dar, e bine de știut, am informații precise că *Marele homocrom* a provocat exploziile.

— *Marele homocrom* este izolat !

— Ei comunică prin unde pe care noi nu le putem intercepta. Numai așa se explică. Puterea de emisie a *Marelui homocrom* este atît de mare, încît...

— De cînd îmi promiteți traducătorul de unde ? se răsti *Marele creier,* părăsind ecranul. De cînd ?!

— Nu va mai dura mult...

— Am propus de mult ca *Marele homocrom* să fie *topit,* îl întrerupse agentul pe *Înțelept.* Nu știu cine îl tot apără.

— Este singurul care ne poate furniza date pentru construirea traducătorului de unde, se împotrivi înțeleptul. Și mai putem încă stoarce informații înmagazinate în creierul său.

— Îți aperi prietenul ? întrebă, enervat, *Marele agent.*

— Eu, prieten cu un homocrom ? se înspăimîntă *Marele înțelept.*

— Să fie adus aici ! ordonă *Marele creier.*

— Ana, șopti Traian la urechea fetei, cred că am un plan...

Închis într-o celulă sferică ale cărei gratii păreau construite din jeturi de lumină, *Marele homocrom* a fost adus lîngă tron de cîțiva soldați-roboți.

— Oho, tatăl nostru creator ! hîrîi disprețuitor *Marele creier.* Te-am scos din hruba ta..

— Pentru că ești la mare ananghie, bucată de metal plină de ifose !

— Dimpotrivă ! În curînd vom avea nave interplanetare și visul tău...

— Nu asta am vrut eu !

— Ne-ai vrut perfecți, nu-i așa ? Ei bine, era normal ca noi, cei perfecți, să preluăm conducerea și să distrugem toată imperfecțiunea voastră, vulnerabili la minte și la trup.

— Dacă aș putea folosi arma pe care am creat-o !

— Ce te oprește ?

— Aș distruge tot ce a mai rămas din sărmanul meu popor.

— Vorbe goale

— Ți-am demonstrat. Am distrus puțurile de ulei. Știu tot ce se întîmplă pe planetă și pot în orice clipă să...

— *Mare homocrom!* strigă Traian. De ce nu vrei să spui adevărul?

Cu lacrimi în ochi, Ana transmitea: „Ajută-ne! Știu că recepționezi mesajul meu. Ajută-ne! Recunoaște tot ce o să te roage prietenul meu! Ajută-ne!"

— Ce adevăr? întrebă *Marele homocrom,* răspunzînd în același timp fetei. Voi încerca.

— Nu ești puternic, continuă Traian. Dispariția *patrulei* și explozia puțurilor de ulei...

— Taci! ordonă *Marele homocrom.* Nu ai voie să trădezi astfel de secrete. Nu recunosc nimic!

— Ba o să recunoști! scrîșni robotul de pe tron.

Pe ecran, rînduri compacte de homocromi păziți de soldați. O salvă și primul rînd a fost mistuit de flăcările albastre.

— Înțelegi? Vei răspunde! Tu, pămînteanule, întreabă! Dacă răspunsul va întîrzia sau nu va fi adevărat, soldații mei vor deschide iarăși focul.

— *Mare homocrom,* spuse Traian, cu glas tremurat, iartă-mă! E în joc viața unui prieten. Recunoaște că *Marele înțelept* te-a ajutat să distrugi puțurile de ulei.

— Recunosc, oftă bătrînul homocrom.

Raza de foc țîșnită din armura *Marelui creier* l-a pulverizat în următoarea secundă pe *Înțeleptul* care nu a avut timp să schițeze nici cel mai mic gest de apărare.

— Am bănuit! exclamă triumfător *Agentul.*

— De ce nu vrei să recunoști că ai furat nava ajutat de *Marele agent?* continuă Traian.

— Recunosc, oftă din nou *Marele homocrom,* privind cum cel învinuit se transformă într-o baltă de metal fumegînd.

— Asta era deci mare ta putere ? tună *Marele creier*. Trădarea !

— De ce nu vrei să recunoşti că ai deja planurile unor nave spaţiale ? se grăbi să întrebe Traian.

— Recunosc, oftă pentru a treia oară bătrînul.

Încă un rînd dintre prizonierii ce se vedeau pe ecran a fost mistuit de flăcări.

— Avertisment ! urlă furios stăpînul. Vreau planurile. Urgent !

După ce comută imaginea pe careurile numerotate şi constată că lumina emiţătorului lui Andrei ajunsese în colţul din dreapta, în careul 24578, se întoarse spre pămînteni.

— Nu mai am nevoie de *mercenari !*

Ana şi Traian au văzut, îngroziţi, cum robotul apasă pe un buton şi careul 24578 dispare de pe ecran, pulverizat de o explozie formidabilă.

Pădurea

Împins de cei doi homocromi, Andrei s-a rostogolit în iarba înaltă dintre copacii pădurii salvatoare. A fugit o bună bucată de vreme şi cînd a simţit că nu mai poate, s-a trîntit pe jos, abia trăgîndu-şi răsuflarea.

— Nu se poate ! a strigat unul dintre homocromi.

— Trebuie să mă odihnesc. Am înţeles că aici roboţii nu ne mai pot urmări. Trebuie neapărat să mă odihnesc.

— Numai după ce ajungem la *poartă*. Ridică-te imediat ! Nu simţi cum solul te atrage încet ?

Andrei a sărit în picioare şi a privit speriat solul în care se conturase deja o adîncitură după forma trupului său.

— Plantele din această pădure sînt carnivore. Dacă nu ne oprim, primejdia se reduce.

— Mai este mult pînă la... *poartă?* se interesă băiatul, gîfîind. De fapt, ce este această *poartă?*

— Singurul loc pe unde se poate pătrunde în subterane.

— Dacă roboții urmăresc traseul prin intermediul *permisului,* or să afle unde este *poarta,* adaugă celălalt.

— Nu vor afla.

Fuga se dovedea din ce în ce mai anevoioasă. Picioarele se încurcau în vegetația abundentă ce acoperea solul.

— Sînt și animale în pădure? întrebă Andrei, avînd impresia că a zărit printre copaci blana unei jivine fioroase.

— Sînt, se auzi răspunsul. Acum, privește drept înainte. Se zărește un copac uscat, prăbușit. Toți trei vom urca pe el.

Ajunși pe trunchiul putred al copacului, s-au oprit și unul dintre homocromi a cerut grăbit *permisul* lui Tex. Apoi, băiatul a fost rugat să închidă ochii. O lovitură năprasnică a poposit pe neașteptate exact între sprîncene și Andrei a leșinat.

Cînd și-a revenit, întins pe trunchiul copacului prăbușit, un homocrom se îngrijea atent de rană. Celălalt homocrom dispăruse.

— Ce-a fost asta?

— Am distrus emițătorul.

— Unde e prietenul tău?

— Poartă celălalt *permis* într-o falsă direcție.

— L-ai trimis singur, prin pădurea asta?

— Nu era altă soluție.

— Voi aveți... inimă?

— Să mergem. Lianele din jurul nostru se pregătesc de atac. Am staționat prea mult.

Goana nebună a început din nou. Umbre înspăimîntătoare și făpturi bizare se furișau ba în urmă, ba în față, ba pe deasupra. Pe calea undelor, călăuza le ținea în frîu, le stăpînea, dar se vedea că o făcea din ce în ce mai greu și umbrele se apropiau tot mereu, cu tot mai mult curaj.

Explozia s-a produs în clipa cînd se pregăteau să sară peste un firișor de lichid cenușiu ce emana vapori înecăcioși și urît mirositori. Pădurea s-a pornit să scîrțîie și să geamă înfiorător, solul a început să se unduiască și un suflu fierbinte a adus pînă la ei mirosul de ars.

— Sari ! a ordonat homocromul.

În urma lor, solul a crăpat, înghițind pîrîul.

Straniul cutremur s-a liniștit la fel de brusc cum începuse. Nu departe de ei s-a prăbușit o pasăre enormă, cu penele argintii arse.

— Asta ce-a mai fost ? se bîlbîi Andrei, alb de spaimă.

— O explozie.

— Într-acolo a plecat prietenul tău, cu *permisul*.

— Dacă roboții ar bănui adevărul, ar mai provoca o explozie și în locul acesta.

— Au vrut, deci, să mă distrugă. De ce ? S-a întîmplat ceva acolo, în sala *Marelui creier !*

— Nu te opri !

Cîteva zeci de liane luptau cu disperare să smulgă solului hrăpăreț trupul păsării prăbușite. Privelîștea l-a îndemnat pe Andrei să-l urmeze pe homocrom cu cea mai mare viteză. Oare cum putea mica făptură din fața sa să alerge de atîta timp ? De unde atîta hotărîre și forță ? Cît o să mai reziste goanei nebune ?

— Nu mai avem mult, îi comunică homocromul, ca un răspuns la gîndurile sale. Eu nu voi mai ajunge. Am consumat toată rezerva de energie. Vei mer-

ge în linie dreaptă. Am intrat în legătură cu ai noştri. Te vor întîmpina. Ţine minte, numai în linie dreaptă şi fără să te opreşti.

Ca fulgerat, homocromul s-a prăbuşit. Lumina emisă de trupul său s-a stins după cîteva scurte pîlpîiri. Înmărmurit, Andrei a uitat de sfat şi s-a oprit, privind cum solul înghite încet mica făptură.

— Nu ! strigă el şi se repezi să-l smulgă din îmbrăţişarea ierburilor pe homocromul căzut.

Cînd a văzut capul uriaşului şarpe la cîţiva metri de el, era deja prea tîrziu. Picioarele îi fuseseră prinse de împletitura deasă a ierburilor şi încercarea disperată de a scăpa îl afundă şi mai mult. Înainte de saltul şarpelui, a mai avut timp să vadă un animal cu dinţi de foc repezindu-se asupra lui.

MARELE HOMOCROM transmite

Pilotul blond a reuşit să ridice mîna şi să-l mîngîie pe Tex. Paralizia începuse să cedeze. Cele cîteva sunete slabe şi distorsionate pe care reuşise să le intercepteze îi dădeau speranţa că şi auzul o să revină la funcţia normală.

Primind mîngîierea, Tex a început să dea bucuros din coadă şi să se zbenguie prin cabină, oprindu-se doar pentru a lătra scurt lîngă cercetătoare.

Pilotul se obişnuise cu *floarea roşie* care, întocmai unui paznic de nădejde, urmărea atentă fiecare mişcare a bolnavilor. Se obişnuise şi cu vizitele regulate ale homocromilor. De la ei aflase că starea Dianei este destul de complicată ; fusese sub influenţa Cameleonului aproape un an.

Ce ar fi, dacă ar încerca să se ridice ?

Încurajat de Tex, se întoarse încet pe partea dreaptă. Se odihni cîteva clipe, apoi coborî cu grijă

picioarele. Cînd simți sub tălpi podeaua cabinei, cu greu își stăpîni un chiot de bucurie. O amețeală cumplită îl făcu să se clatine și, sub privirile îngrijorate ale lui Tex, se așeză din nou, strîngînd furios pleoapele.

Floarea roșie se apropie, unduindu-se și își lipi petalele de tîmplele pilotului. Înviorat de straniul contact, acesta deschise ochii. După ce bizara floare își retrase petalele, se ridică. Porni clătinîndu-se spre pupitrul de comandă, tîrînd după el cablurile ce îl legau de robotul-medic. În cifre exacte, acesta arăta că starea pilotului se apropia de normal, în timp ce funcțiile organismului cercetătoarei erau reduse aproape de limita zero ; bombardamentul cu stimuli biologici era contracarat de un factor necunoscut care menținea acea stare de paralizie totală.

Patrula era în perfectă stare de navigație. Rezervoarele de combustibil erau intacte.

— Parcă nici nu am decolat vreodată, comentă pilotul, desprinzînd legăturile cu robotul-medic.

Gemînd încetișor, Tex îl făcu atent că stăpîna sa are nevoie de ajutor.

Pilotul se apropie, ascultă atent respirația slabă, o mîngîie pe frunte și, într-o ciudată pornire, o sărută, înfiorîndu-se, pe buzele albe și reci.

Cu o forță greu de imaginat, *floarea roșie* l-a smuls pur și simplu de lîngă Diana, postîndu-se între el și cercetătoare.

— Asta ce mai înseamnă ? exclamă buimac pilotul.

— Acțiunea ta putea să-i fie fatală, se auzi în *patrulă* glasul unui homocrom.

Din ușa cabinei, acesta îl privea dojenitor, clătinînd mica antenă a singurului său ochi.

— Trebuie să ajungem cît mai repede pe Pămînt. Altfel, e pierdută.

— Sîntem prizonierii roboților. Și tu, și noi, și prietenii tăi. Dacă ai încerca o decolare, nava ar fi dezintegrată. De fapt, ți-am explicat situația.

— Andrei ar fi trebuit să fie deja aici.

— După datele transmise de *Marele homocrom*...

Tex începu să latre asurzitor și, imediat, se declanșă acel cutremur de o forță nemaiîntîlnită. *Floarea roșie* împietri, aruncînd în jur puternice fulgere roșii, iar pilotul se prăbuși peste trupul cercetătoarei, într-o încercare disperată de a menține intacte legăturile cu robotul-medic. A urmat teribilul zgomot al exploziei și, încet, totul s-a liniștit.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă pilotul, ridicîndu-se.

— Una din exploziile de suprafață provocate de roboți.

— Andrei ?!

— Nu, răspunse homocromul, explozia a fost în careul 24578.

— Dar...

— Liniște. *Marele homocrom* transmite.

Floarea roșie ascultă încordată, iar Tex, neliniștit, se agita prin cabină.

După un timp, homocromul a spus :

— Andrei este în pericol. A rămas singur.

— Hai, Tex ! ordonă pilotul.

Mica platformă care îl adusese pe homocrom i-a preluat și a pornit vijelios prin zeci de tuneluri.

Poarta era de fapt prelungirea la suprafață a tunelului de acces în subterane și avea forma unei sfere obținută dintr-un metal ale cărui proprietăți opreau orice încercare de pătrundere a plantelor sau animalelor pădurii. Dacă *Marele creier* ar fi cunoscut acest aliaj, soldații săi nu ar mai fi întîmpinat nici o rezistență și nu ar fi ruginit de la primii pași făcuți în junglă.

Ajuns la *poartă*, Tex sări de pe mica platformă.

— Caută, caută ! îl îndemnă pilotul.

Lătrînd, cîinele s-a năpustit în pădure, urmat de pilot și de homocrom. Au ajuns la timp lîngă Andrei și niciodată acesta nu a vrut să recunoască spaima prin care a trecut, susținînd că nu a leșinat, că a văzut cum Tex a alungat șarpele, după o luptă crîncenă și că a dat mîna cu pilotul.

Schimb de mesaje

Ana nu-și putea dezlipi ochii de pe ecran, unde, în locul careului 24578, apăruse o pată neagră. Traian reuși să-i desprindă de pe gratii degetele albe ca varul, apoi se întoarse spre *Marele creier* :

— De ce ?!

— Pornise pe un drum greșit, exact în direcția opusă locului în care noi bănuim că se află intrarea în subterane.

— Bestie ! strigă Ana, încercînd să se smulgă din brațele băiatului care, în zadar, încerca să o liniștească.

Marele creier se ridică de pe tron, rotind amenințător turela și aruncînd fulgere prin zecile de fațete ale ochiului.

— Nu aveți nici o șansă ! hurui el, disprețuitor. Noi sîntem viitorul !

— O să arunc în aer întreaga planetă ! amenință *Marele homocrom.*

— Ei și ?! tună robotul. Această încăpere perfect izolată și dotată se va învîrti un timp prin Univers și, pînă la urmă, *eu* voi găsi un loc unde să pot continua ceea ce am început aici. Dar voi ?! Hai, distruge planeta ! Sînt invulnerabil ! Nici timpul nu mă poate atinge. Sînt invulnerabil ! Și vă acord

o singură şansă de supravețuire ; să-mi predați urgent planurile navei.

— Niciodată !

— Niciodată ? sacadă *Marele creier*, fixînd-o pe fată. Poate speri ca homocromii sau cei rămaşi în nava voastră să vă vină în ajutor ? Nu vor ajunge aici. Am construit un ecran de protecţie şi tunelurile lor care ajungeau pînă aici au fost blocate. Armele *patrulei* şi generatoarele sferelor de protecţie au fost distruse, iar homocromii nu dispun de nici un fel de arme în afara *undelor* care pot însă acţiona numai asupra fiinţelor vii. În cazul cînd nava voastră va încerca o evadare, va fi dezintegrată. Planurile de distrugere a subsolurilor sînt aproape gata. Nu aveţi nici o şansă ! Am nevoie de nave, iar voi de amestecul de gaze pe care îl respiraţi. Să facem schimb !

— Se pare că nu avem altă alternativă, spuse calm *Marele homocrom*, transmiţînd în acelaşi timp pămîntenilor : Prietenul vostru a scăpat. A ajuns la navă.

— Andrei ! murmură Ana, îmbujorîndu-se.

— Ce s-a întîmplat ? urlă *Marele creier*.

— Studiam oferta ta, se grăbi homocromul să răspundă.

— De ce a rostit numele acela ?!

— Nu trebuia să le distrugi prietenul...

— Eu hotărăsc ce trebuie şi ce nu trebuie !

— Bine, îţi vom da planurile. Dar cine garantează că...

— Eu !

— Pun o condiţie. Din această clipă nu mai distrugi nimic, nici solul, nici subsolul, nici atmosfera şi nici... fiinţele vii. Ştii foarte bine că pot afla dacă nu respecţi...

— Nu am acceptat condiţia !

— Așteptăm.

Marele homocrom comunică prizonierilor: „În navă aveți o ființă... o *floare roșie*. Am intrat în contact cu ea. Cred că am găsit soluția. Trebuie doar să cîștigăm timp."

— Bine, se auzi glasul robotului. Începeți imediat. Veți avea la dispoziție tot ce vă trebuie și, desigur, veți fi foarte atent supravegheați.

— Avem nevoie de Tex, comunică Traian, la sfatul homocromului.

— Tex? E o ființă inferioară. L-am studiat, înainte de a dispare *patrula*. La ce vă poate fi de folos o astfel de ființă? Poate vă gîndiți la un... curier?

— Posedă cîteva informații care ne sînt absolut necesare pentru proiectarea navei, nu se lăsă Traian.

— Să iasă din pădure, se hotărî robotul, suspect de repede. Îl vom prelua noi și îl vom aduce aici. Transmite-i asta, mai spuse homocromului, apoi ieși, rulînd cu viteză.

Ușa blindată se închise ermetic în urma lui.

Misiunea lui Tex

Masa a fost îmbelșugată și Ax, pilotul navei, nu s-a lăsat pînă ce nu a obținut de la robotul-bucătar cîteva feluri de mîncare „ca acasă".

Cîțiva homocromi au asistat curioși, dar au refuzat invitația pilotului, explicînd politicoși că modul lor de a se hrăni este total diferit.

Printre înghițituri, Andrei i-a povestit lui Ax totul și în final l-a avertizat că *Marele creier* este în stare să distrugă planeta.

— El este sigur că, în urma exploziei, eu am dispărut. Dacă a provocat explozia pentru a mă omorî, înseamnă că deja are un alt plan. Ce o mai fi pus la cale ? Ana și Traian...

— Există o singură soluție, se repezi pilotul. Decolăm și cu ajutorul armelor navei...

— Ana și Traian sînt acolo ! îl contrazise Andrei.

— Toate armele voastre au fost făcute inofensive, comunică unul dintre homocromi. Au fost dezactivate.

— Atunci, nu se lăsă Ax, să încercăm să ajungem la „maneta" aceea. O decuplăm și...

— La manetă nu poate ajunge nici o ființă vie, interveni homocromul. Mai avem o singură cale de acces pînă la tron și nu dorim să fie descoperită pentru o acțiune care nu are sorți de izbîndă.

— Și, totuși, soluția trebuie să existe, decretă pilotul. Întotdeauna există o soluție !

Tex se ridică brusc de lîngă patul cercetătoarei și, după ce ascultă încordat, cu urechile ciulite, se porni să latre, trăgîndu-l pe Andrei spre ușa cabinei de comandă.

— Lasă-mă, Tex, se apără băiatul. Ce vrei ?

— *Marele homocrom* a transmis un mesaj, comunică un homocrom. Tex trebuie să străbată pădurea.

— Asta o fi... soluția ? pufni Ax.

— Cîinele a recepționat mesajul, precizează homocromul. *Marele homocrom* o să ne ajute.

— *Marele homocrom,* mormăi neîncrezător Ax. Din cîte am auzit, el poartă întreaga vină pentru ceea ce s-a întîmplat pe planeta voastră.

— Acum, el este „soluția". Singura. În timp ce Tex va străbate pădurea, noi vom transporta *floarea roșie* la tron.

— *Floarea roșie* trebuie să ajungă pe Pământ, se împotrivi Andrei.

Unduindu-se, strania făptură s-a apropiat de băiat și i-a mîngîiat fruntea cu petalele.

— Bine, bine, am înțeles, se lăsă el convins, așa a transmis *Marele homocrom*. Sper că știe ce face...

Lăsînd-o pe Diana sub îngrijirea robotului-medic, Ax și Andrei, l-au urmat pe Tex, care abia a așteptat să fie deschisă ușa navei.

Ajunși la *poartă*, Andrei a propus :

— Să folosim în continuare această platformă transportoare.

— Pădurea nu permite, explică unul dintre homocromii care îi însoțiseră.

— În sfîrșit, să mergem ! oftă băiatul.

Părăsind *poarta*, micul grup a început să alerge, homocromul din față și cel din spate avînd rolul să anihileze cu ajutorul *undelor* eventualele atacuri ale ființelor ce se ghiceau în întuneric.

Cu părul zburlit, mîrîind și arătîndu-și colții, Tex era cel mai indisciplinat membru al grupului. Strunindu-l cu greu de lesa improvizată, Andrei și Ax abia reușeau să-l țină lîngă ei.

— Parcă nu pe drumul ăsta am venit, remarcă la un moment dat băiatul, gîfîind.

— Din cauza exploziei, pe acolo, nu se mai poate trece, veni răspunsul.

— Mai avem mult ?

— Da.

Cu un fîlfîit de aripi înspăimîntător, o pasăre monstruoasă a încercat să se strecoare spre ei printre ramurile groase ale copacilor.

— Nu vă opriți ! ordonă unul dintre homocromi. Este singura ființă care nu recepționează *undele* noastre. Ocoliți spațiile mari dintre copaci.

Tex ținea cu orice preț să lupte și pilotul a fost nevoit să-l ia în brațe. Andrei se strecura printre trunchiurile groase ale arborilor, privind mereu umbra amenințătoare de deasupra lor. Capul bizarei zburătoare, semănînd uluitor cu al unui crocodil terestru, apărea din cînd în cînd printre ramuri, încercînd cu îndîrjire să-i ajungă. Din ce în ce mai furioasă, pasărea nu a observat atacul reptilei.

Mai tîrziu, Andrei avea să afle că, de fapt, șarpele primise ordinul de atac prin *undele* emise de un homocrom și, dacă ar fi avut posibilitatea să se oprească și să asiste la teribila înfruntare, ar fi văzut cum, în final, învingătoare a ieșit pădurea, solul ei prinzînd și atrăgînd în adîncuri pe ambii combatanți.

Cînd Ax a obosit și l-a lăsat din brațe pe Tex, acesta s-a smucit și, tîrînd lesa după el, a dispărut în pădure.

— Tex, înapoi ! strigă Andrei.

— Tex, înapoi ! repetă pilotul.

L-au găsit îmbrățișat de cîteva liane, atîrnînd cu capul în jos, scheunînd și lătrînd, într-o încercare disperată de a se elibera.

Cu chiu cu vai, au reușit să-l desprindă, dansînd tot timpul pe loc, pentru a scăpa de solul care voia să le prindă picioarele.

Cînd s-a văzut scăpat, Tex s-a scuturat puternic și, fără vreo invitație specială, a început să alerge alături de Andrei, mulțumindu-se să mîrîie și să arunce priviri fioroase în jur.

Nu s-au oprit decît atunci cînd sub tălpi au simțit nisipul *Marelui pustiu* pătruns printre ultimii copaci ai pădurii, pietrificați și trosnind îngrozitor la cea mai slabă adiere.

— De aici încolo începe zona controlată de roboți, îi anunță homocromul ce le fusese ghid.

— Să-l trimit pe Tex singur ? se împotrivi Andrei.

— Îl însoțesc eu, se oferi pilotul.

— Nu, spuse hotărît homocromul, roboții așteaptă doar cîinele, pentru că îl consideră inofensiv. Apariția unuia dintre voi va distruge planul *Marelui homocrom.*

Al doilea homocrom, care pînă atunci stătuse deoparte, se apropie de Tex și îi desfăcu zgarda și lesa.

— Nu trebuie să aibă asupra lui nimic din ceea ce ar putea trezi suspiciunea roboților, explică el. Și nici să apară singur din pădure nu se poate, pentru că roboții știu că numai noi o putem străbate.

Le-a întors spatele și calm, însoțit de Tex, a părăsit pădurea, intrînd în *Marele pustiu.*

După cîțiva metri, în fața lor, de sub dunele de nisip, au țișnit platforme purtînd zeci de soldați roboți. Prima lor grijă a fost să-l *topească* pe homocrom, apoi, fără nici un menajament, l-au aruncat pe Tex într-o cușcă și au dispărut într-un nor de nisip.

Floarea roșie

— Am transmis ultimele detalii ale planului, comunică *Marele homocrom,* în timp ce lumina emisă de corpul său slăbise atît de mult, că abia se mai putea observa. Ființa roșie, căreia voi îi spuneți floare, ne va ajuta. Cînd va sosi clipa, Tex-cîinele o va transporta prin tunelul secret. Aceasta va fi misiunea lui.

— De ce tocmai floarea ? gîndi Traian. Cum ne poate ajuta ?

— Este singura în stare să anihileze sistemul de siguranță din jurul *întrerupătorului*.

În timpul acestei conversații pe calea *undelor*, prizonierii ordonau materialele aduse de roboți și, fără îndoială, *Marele creier* era convins că cei trei nu fac altceva decît pregătiri intense pentru a începe să lucreze la planurile navei promise.

Ușa blindată a alunecat în perete și stăpînul, fluturînd mantia albă, a intrat rulînd cu viteză. S-a oprit pe tron și a conectat ecranul.

— Totul este pregătit, anunță el. Pădurea este încercuită. Tex-cîinele va fi reperat. Dacă transportă arme sau informații periculoase...

— Este inofensiv, interveni Ana, înroșindu-se totuși la gîndul că Andrei o fi încercat să le transmită ceva.

— O să verificăm, sacadă *Marele creier*, după care se întoarse spre homocrom : Cînd sînt gata planurile ?

— Nu ne-am apucat încă.

— Îți acord zece ore terestre. Nici o secundă mai mult.

— Planurile vor fi gata la timp, se angajă Traian, în dorința de a nu asista la izbucnirea unui nou conflict cu urmări imprevizibile.

— Cu *Marele homocrom* am vorbit ! îl repezi robotul.

Pe ecranul acoperit de o rețea de figuri geometrice colorate, o lumină albă începu să pulseze violent. *Marele creier* acționă cîteva butoane de pe brațul tronului și obținu imaginea locului unde Tex, însoțit de firavul homocrom, tocmai ieșise din pădure.

— M-aș fi mirat să-l văd pe prietenul vostru ieșind singur din pădure, comentă *Marele creier*.

Apoi, soldații-roboți i-au înconjurat pe cei doi și jeturile orbitoare l-au topit pe homocrom, în timp ce Tex a fost aruncat în cușcă.

Traversarea *Marelui pustiu* a durat cîteva minute, după care imaginea a fost comutată în interiorul unui laborator.

— Cînd o să am planurile navei, se întoarse robotul spre *Marele homocrom,* îți voi arăta uzinele mele, întruchiparea perfecțiunii. Voi, ființele vii, pline de prejudecăți și sentimente, nu ați fi fost în stare să construiți așa ceva.

— O perfecțiune monstruoasă.

Tex a început să latre atît de tare, încît toate privirile s-au întors spre ecran.

Purtat de colo-colo prin uriașul laborator, sărmanul cîine se împotrivea din răsputeri diferitelor teste la care era supus.

— Pozitiv, a anunțat *Marele creier,* stingînd ecranul. V-am îndeplinit și această dorință. Din clipa asta, începe numărătoarea inversă.

— Crezi că pot lucra închis ? Crezi că ei pot lucra de după gratiile celulei ? întrebă *Marele homocrom.* Noi nu sîntem roboți !

Ușa blindată a culisat și a premis lui Tex să intre. După ce s-a scuturat zdravăn și s-a lămurit unde se află, cîinele s-a repezit la Ana și Traian, lătrînd bucuros. Apoi, s-a întors spre homocrom și l-a „ascultat" atent, mîrîind ușurel.

— Sînteți liberi, anunță robotul, eliberîndu-i de după gratii, dar, nu uitați că sînteți foarte bine supravegheați și, mai ales, nu uitați să cronometrați timpul pe care vi l-am acordat !

După ce ușa blindată s-a închis în urma lui, Ana a întrebat :

— De ce ne-a lăsat aici ? Nu e o cursă ?

— El consideră că acest loc este perfect izolat și perfect păzit, răspunse homocromul. Știe că noi putem pătrunde în oricare dintre uzinele și laboratoarele lui.

— Înseamnă că nu avem nici o șansă ? se întrebă disperat Traian, prefăcîndu-se că se apucă de lucru.

— Mai am suficientă energie pentru a bruia sistemul de supraveghere, anunță *Marele homocrom*. Bruiajul va dura exact un minut, timp în care Tex trebuie să aducă aici ființa roșie. Dacă eu nu voi reuși să decuplez maneta, va trebui ca unul dintre voi să încerce. Este foarte important ca toată acțiunea să nu dureze mai mult pe 40—50 secunde. Dacă depășim acest timp, roboții vor năvăli aici. Cînd voi ordona deschiderea tunelului să știți că acțiunea a fost declanșată.

Niciodată Ana și Traian nu au putut povesti la fel evenimentele ce au urmat cuvintelor transmise de homocrom. De fiecare dată, Andrei intervenea cu „Bine, grasule, ai dreptate, ești un erou !", deviind discuția.

De fapt, lucrurile s-au petrecut atît de repede, încît nici unul dintre participanți nu a avut posibilitatea să le înregistreze cu exactitate.

Cînd în perete a apărut gura tunelului, Tex s-a repezit și a dispărut ca o săgeată, Ana și Traian au fixat în dreptul ușii blindate celula sferică, iar *Marele homocrom* s-a apropiat de *întrerupătorul* în jurul căruia pulsațiile de lumină deveniseră violente.

Tex a revenit și a depus pe pardoseală *floarea roșie* care, pe dată, a început să se rotească în jurul propriei axe. Transformată într-o pîlnie, bizara ființă s-a lipit cu partea ascuțită de maneta *întrerupătorului ;* un fel de tunel viu protector prin care, cu ultimele resurse de energie, homocromul încercă să ajungă la manetă.

Apoi, ușa blindată s-a topit, celula sferică a fost aruncată cît colo și *Marele creier* a năvălit huruind. Globul de foc țișnit din pieptul său l-a dezintegrat într-o clipă pe *Marele homocrom,* în timp ce din trupul *florii* zburau în toate părțile bucăți calcinate.

Disperată, Ana s-a aruncat la picioarele robotului, împiedicindu-l și făcindu-l să se prăbușească.

Zburlit și arătînd înspăimîntător, Tex încerca să se opună roboților care tocmai își făcuseră apariția.

Traian s-a repezit la manetă și, apărat de ceea ce mai rămăsese din *floarea roșie,* a reușit să o apuce. S-a prăbușit, provocînd în cădere, decuplarea *întrerupătorului.*

Sfîrșit sau început?

Marele pustiu s-a dovedit neîncăpător pentru toți homocromii care au venit să asiste la plecarea pămîntenilor și, mult timp, Andrei avea să aibă în fața ochilor mulțimea fără de sfîrșit a celor care le-au urat drum bun.

După ce a fost scoasă din ascunzătoarea subterană, *patrula* a fost minuțios verificată, aprovizionată și dotată cu armele recuperate din depozitele roboților.

Despre *Marele creier* și armata sa, toți preferau să nu se amintească ; voiau să uite cît mai repede.

Sosirea pămîntenilor și jertfa *florii* aveau să rămînă înscrise pentru totdeauna în cartea de istorie a planetei homocromilor.

După două zile de zbor, totul părea să intre în normal și Ana a reușit să zîmbească avalanșei de glume cu care o bombarda Andrei.

Tex se bucura alături de ceilalți, convins că din clipă în clipă stăpîna sa se va ridica și îl va mîn-

gîia. Într-adevăr, starea cercetătoarei se ameliora cu fiecare oră.

În a treia zi de zbor, Diana s-a ridicat brusc, strigînd :

— Nu ! Nu vreau ! Nu te primesc ! Pleacă ! Pleacă !

Cu greu, Traian și Andrei au reușit să întindă pe pat trupul încordat al cercetătoarei. Ochii larg deschiși exprimau o spaimă cumplită. Tex se pornise să latre furios, învîrtindu-se prin cabină. Pilotul a verificat indicatoarele robotului-medic.

— Imposibil ! a exclamat el. Diana *nu poate* nici să se ridice și nici să vorbească !

— Ax, ecranul ! îngăimă Andrei, roșu de emoție.

Uitînd pentru o clipă de bolnavă, s-au repezit cu toții lîngă ecran, parcă nevenindu-le să creadă că undeva, încă departe, se putea distinge Pămîntul.

Tex a rămas însă lîngă cercetătoare, adulmecînd, mîrîind și comportîndu-se extrem de ciudat.

GEMMA

Gigant — 01

— Tex, liniștește-te ! ordonă Andrei, fără să părăsească ecranul. În sfîrșit, oftă el, acasă. O să am ce povesti !

— Te cred, spuse Ax, lăsînd comenzile *patrulei* în seama pilotului automat. Să vezi ce bucurie pe capul meu cînd o să afle pe unde am fost !

— Adică ?

— Pasageri clandestini la bord ! Amestec în evoluția unor planete ! Distrugerea...

— Am fost siliți de împrejurări, interveni Traian.

— Ce-ar fi trebuit să facem ? prinse curaj Andrei. Să devenim membri ai coloniei de pe Cameleon ? Să-l lăsăm pe *Marele creier* să atace Pămîntul ? Am ripostat normal.

— Normal, mormăi pilotul. Va trebui să demonstrăm.

Neîndrăznind să mai latre, cîinele continua să se învîrtă în jurul patului pe care stătea întinsă cercetătoarea. Cu părul de pe ceafă zburlit, dînd furios din coadă, Tex adulmeca arătîndu-și colții și mîrîind înfundat.

— Parcă vrea să ne spună ceva, șopti Andrei lui Traian.

— Poți să traduci ? îl ironiză acesta.

— Printre noi se află o ființă străină, veni serios răspunsul.

— E o glumă proastă.

— Nu glumesc !

— Ciudat, interveni Ana, apropiindu-se. Tex are un motiv foarte serios.

— Asta tocmai îi spuneam grasului care, bineînțeles, nu vrea să creadă, explică Andrei.

— Dacă ținem cont și de faptul că Diana s-a manifestat contrar tuturor buletinelor de analiză a stării ei, continuă îngîndurată fata, atitudinea lui Tex este un semnal de alarmă.

— Hei, veniți aicî ! îi strigă pilotul, arătîndu-le ecranul. Incredibil ! Știți ce-i asta ?

— O bază interplanetară, răspunse Ana. Din seria *Gigant*.

— Normal, comentă Andrei. Ne apropiem de casă.

— Tocmai, că nu e normal, mormăi pilotul, manevrind atent comenzile *patrulei*.

— Nu înțeleg, se arătă contrariat Traian, aplecîndu-se peste umărul fetei să vadă mai bine.

— Este *Gigant-01*, precizează pilotul, uimit peste măsură, în timp ce *patrula* survola baza interplanetară. *Gigant-01* ! În urmă cu treizeci de ani a dispărut în perimetrul constelației *Gemma* și acum, poftim, iat-o aici, aproape de Pămînt ! E normal ?

Pe ecran, instalațiile bazei defilau atît de aproape, încît părea că e suficient să întinzi mîna pentru a le atinge.

— Eu nici nu mă născusem, cînd a fost construită, medită Ax, dar misterioasa ei dispariție și soarta oamenilor aflați pe ea m-a urmărit mereu. În fiecare misiune de patrulare credeam că îi zăresc contururile. Dacă în clipa asta ar dispare de pe ecran, cred că nici nu m-aș mira.

— Ne aflăm pe orbita bazei și, dacă nu mă înșel, chiar recepționăm un mesaj, anunță Ana, trezindu-l pe Ax la realitate.

— Ai dreptate ! exclamă el. Să ascultăm !

În cabină se auzi clar mesajul transmis de o voce extrem de obosită :

— Sînt baza *G-01,* sînt baza *G-01*...

— Sînt *patrula NPI-1679,* comandant Ax, transmise pilotul.

— Recepționat. Ce doriți ?

— Permiteți aterizarea ?

— De ce ?

— *Patrulele* au dreptul să controleze orice navă sau bază a pămîntului.

— *NPI-1679,* continuați-vă drumul. Puteți comunica pe Pămînt că ne-ați întîlnit. În curînd, vom sosi și noi.

— De treizeci de ani sînteți considerați dispăruți ! strigă Ax, strivind supărat cuvintele. Îmi închipuiam altfel contactul cu voi.

— Nu sîntem pregătiți să primim pe nimeni. Am contactat o maladie necunoscută și pînă nu descoperim antidotul, orice contact este interzis. Terminat.

— Vă putem ajuta, nu se lăsă pilotul. Trebuie să ne întîlnim ! Vă așteptăm de treizeci de ani !

— Nu e cazul ! se auzi, amenințătoare, vocea obosită.

Legătura s-a întrerupt brusc, iar ocupanții *patrulei* s-au privit consternați.

Aterizare forțată

— Dacă nu ne vor, direcția Pămînt se revoltă Andrei.

— Ar fi bine să supraveghem baza, fu de părere Ana. Împotrivirea lor este foarte... nepoliticoasă.

— Să-i supraveghem, dar de la o distanță cît mai mare, spuse Traian. Să nu-i... stingherim.

— Trebuie să-i cunoaștem ! hotărî pilotul. Împotrivirea lor nu este numai un act de impolitețe.

— Maladia..., încercă Andrei.

— Avem costume speciale pentru astfel de cazuri.

— Ax, oare nu am devenit exagerat de suspicioși ? mormăi Traian.

— Ei ! strigă pilotul, am impresia că ați uitat cine comandă *patrula.*

— Nu am uitat, se supără Andrei, dar se pare că tu ai uitat că Diana trebuie să ajungă cît mai repede acasă. Baza, oricum, o să ajungă, dar prima urgență este Diana.

— M-ai convins, spuse Ax, comandînd ieșirea *patrulei* de pe orbită.

— Trebuie să aterizăm pe *G-01* !

Neașteptata intervenție fusese făcută de cercetătoare și susținută de Tex, care lătra, urcat pe pat cu labele din față.

Ax a trecut comanda în seama pilotului automat, a îngenuncheat lîngă bolnavă și, mîngîindu-i fruntea rece, a spus :

— Repetă Diana, te rog, repetă...

S-au apropiat și ceilalați. Andrei a șoptit în urechea lui Traian :

— Ni s-a părut ?

— În starea în care se află *nu poate* să vorbească.

— Și totuși, a vorbit.

— De neînțeles, murmură Ax, ridicîndu-se.

— Aterizați pe *G-01 !* se auzi din nou glasul cercetătoarei. Aterizați pe *G-01* !

De această dată, nimeni nu se mai putea îndoi că îndemnul fusese rostit chiar de bolnavă. Nu mișcase buzele, nici un mușchi al feței nu tresărise și

totuși ea vorbise. Tex își agita bucuros coada, ca o confirmare a faptului că acel glas aparținea stăpînei sale.

— Visăm! exclamă înciudat pilotul. Altă explicație nu există.

— Să ne întoarcem, propuse timid Andrei.

— În urmă cu cîteva minute țipai că vrei acasă! sări Traian.

— Am un motiv foarte serios să-mi schimb părerea. Nu crezi?

— Merită să încercăm, spuse, încet, Ana. *Patrula* dispune de suficient echipament de protecție, despre care cei de pe *G-01* nu știu nimic. Nu exista pe vremea cînd ei au părăsit Pămîntul.

— Apoi, avem deja experiență, o susținu Andrei.

— Ușurel, ușurel! îl luă în primire Traian.

— Ne întoarcem? se interesă pilotul care, între timp, se convinsese că robotul medic este în perfectă stare de funcționare și că, evident, cercetătoarea nu putea să rostească *singură* acele cuvinte.

— Ne întoarcem, fu de acord Andrei.

— Trebuie, spuse scurt Ana.

— Dacă trebuie, trebuie, mormăi Traian.

— Atunci, la treabă! declară Ax. Pentru orice eventualitate, să facem unele pregătiri...

Au verificat costumele, au completat rezervele de alimente și oxigen, au atașat emițătoarelor de sfere de protecție generatoare noi. Singura armă portabilă a *patrulei*, pistolul, a fost repartizat, în mod firesc, pilotului. Andrei a primit o minusculă cameră video.

— Și Tex?

— Tex va rămîne pe navă, lîngă Diana, hotărî Ax. Emițătorul de la bord ne va comunica în permanență ce se întîmplă în această cabină. Bineînțeles, nu vom desființa sfera de protecție din jurul *patrulei*.

— *G-01* dispune de arme ? se interesă Andrei.

— Da, răspunse pilotul.

— S-ar putea să le folosească ?

— Nu cred, mormăi, nu prea convingător, Ax. Chiar dacă întîlnirea cu noi nu a provocat celor de pe *G-01* o mare bucurie, pînă la folosirea armelor...

— Am întrebat într-o doară, preciză Andrei.

— Ce-ți umblă prin cap ? îl luă în primire Traian. Cînd s-a mai pomenit ca oamenii să folosească arme împotriva oamenilor ?

— S-a „pomenit", grasule, așa să știi. Am văzut la cinematon.

— Eh, tu și cinematonul tău !

— Renunțăm ? făcu ironică Ana.

— Nici vorbă ! sări Andrei.

Instalat la pupitrul de comandă, Ax dirijă nava spre gigantica bază, privind încordat aparatura bordului. Cînd distanța s-a redus la cota minimă, s-a aplecat asupra microfonului :

— *NPI-1679* către *Gigant-01 ! NPI-1679* către *Gigant-01 !* Careul *AL*. Permiteți aterizarea.

Nici un răspuns.

— Nu ne vor, șopti Ana.

— Poate vreo avarie..., încercă timid Andrei.

— Totul este intact, spuse aspru Traian.

— Careul *AL*, anunță pilotul. Nu e pregătit pentru aterizare. Dacă nu vor să ne primească, nu avem ce face, trebuie să renunțăm.

— Se deschide ! apucă să strige Andrei și, în următoarea secundă, *patrula* a fost *aspirată*.

Trapa careului *AL* a alunecat apoi în lăcașul ei, iar uriașa bază și-a continuat netulburată înaintarea greoaie prin spațiu.

Protejată de sfera invizibilă, *patrula* a simțit totuși, din plin, teribilul impact cu podeaua imensei celule de oțel. Rostogolindu-se, sărind ca o minge și izbindu-se de pereți, mica navă s-a oprit într-un colț, cu motoarele stinse și cu serioase avarii ale dispozitivelor aflate la exterior.

În interior, șocul aterizării forțate a fost resimțit mai puțin de către aparate și instalații, dar a lovit în plin membrii echipajului, surprinși pe „picior greșit", cum avea să declare, mai tîrziu, Andrei.

Pilotul se lovise de bord și căzuse ca fulgerat, cu o șuviță de sînge prelingîndu-i-se pe față.

Traian reușise să o prindă în brațe pe Ana și amîndoi, după ce fuseseră aruncați de colo-colo, lovindu-se dureros, au rămas nemișcați într-un colț.

Andrei „adormise" de la bun început, cu un cucui de toată frumusețea în mijlocul fruntii.

Scheunînd, mîrîind și lătrînd înfiorător, Tex a reușit să scape de lovituri mai serioase.

Bine legată de pat, Diana fusese singura care scăpase neatinsă și Tex, urcat cu labele din față pe pat, se apucă să mîrîie, convins că cercetătoarea se va ridica pentru a-i ajuta pe ceilalți.

Și atunci, pe „Liliput", douăsprezece ore încheiate au trecut pînă ce a reușit să-și aducă la viață stăpîna. După ce a cercetat aparatura, s-a echipat, l-a mîngîiat pe cap și a ieșit, ordonîndu-i să rămînă și să păzească nava. Acoperit de nisip, a trebuit să aștepte singur-singurel pînă ce au apărut noii săi prieteni.

Cedînd parcă rugăminților, cercetătoarea s-a ridicat brusc și a început să desfacă legăturile. Fără să dea nici cea mai mică atenție bucuriei zgomotoase a cînelui, a coborît din pat și a făcut primii

pași, nesiguri, întocmai ca ai unui robot care abia învață să meargă.

Supărat și contrariat, Tex s-a trîntit pe podea, cu botul pe labe, urmărind-o atent, cu ochii mijiți, gata să intervină.

Diana îl ridică pe Andrei, îl depuse pe patul de pe care tocmai se ridicase ea și îi aplică pe frunte o compresă calmantă, regeneratoare.

Pe Traian și Ana i-a transportat cu atîta ușurință, încît Tex a ridicat mirat capul. I-a culcat direct pe podea, lîngă pat, după care le-a injectat cîte un biostimul.

Rana pilotului a fost curățată, iar brațul stîng a fost cuplat cu robotul-medic, pentru o transfuzie.

Cînd s-a îndreptat spre ieșirea din *patrulă*, Tex nu a mai putut răbda și, din cîteva salturi, a ajuns-o pe cercetătoarea care tocmai se îndrepta cu pași egali, mecanici, spre o trapă practicată în podeaua uriașei celule. Tex s-a oprit, a aruncat o privire în spate, spre ușa *patrulei* rămasă deschisă, apoi s-a repezit după stăpîna sa, pe treptele inundate de o lumină albastră...

— Unde-i Diana ?! a strigat speriat Andrei, de cum a deschis ochii. Cum am ajuns eu în locul ei ? Hei, treziți-vă ! Tex, unde te-ai ascuns ?

Pipăindu-și cucuiul, a coborît din pat, a cercetat în grabă nava, s-a oprit o clipă în fața ușii, apoi s-a aplecat asupra lui Traian și a început să-l zgîlțîie disperat :

— Scoală-te ! Hei, scoală-te !

— Ce ?... Ce s-a întîmplat ? bolborosi băiatul, deschizînd ochii și privind buimac în jur.

— Diana a dispărut ! Tex nu e nicăieri ! Trapa de acces în *patrulă* este deschisă !

— Cum să... dispară ?

— În navă nu sînt.

— Ajută-mă să o pun pe Ana pe pat.

— Nu-i nevoie, șopti fata, ridicîndu-se. Mă doare tot corpul... Unde-i Diana ?

— Cînd mi-am revenit, eram în pat, se porni să turuie Andrei. Cercetătoarea și cîinele au dispărut. Probabil au părăsit nava, au ieșit din sfera de protecție și...

— Tu ne-ai administrat biostimul ? îl întrerupse Traian, arătînd pe jos ambalajele.

— Nici vorbă. Și compresa de pe cucuiul meu a aplicat-o cineva. Ax, în nici un caz. Încă nu și-a revenit. Și de el a avut acel „cineva" grijă. O fi pătruns în navă vreun... străin ?

— Sfera de protecție este intactă, comunică Ana, aflată lîngă pupitrul de comandă. Nimeni nu a putut să intre.

— Dar să iasă ?

— Doar știi că sfera permite ieșirea, răspunse fata, aplecîndu-se asupra pilotului. Poate... În fond, este perfect posibil ca Ax să se fi îngrijit de noi înainte de a leșina.

— Iar Tex a luat-o pe Diana în spate și a plecat la plimbare, se burzului Andrei.

— Cine m-a împachetat așa ? Se auzi glasul pilotului.

— În sfîrșit ! oftă Ana. Cum te simți ?

— Mulțumită vouă, bine.

— Nu avem nici un... amestec. Și de noi a avut cineva grijă. Credeam că tu...

— Am leșinat primul, spuse convins Ax, desprinzînd legătura cu robotul-medic. Deci nu voi m-ați îngrijit... Unde-i Diana ?

— A dispărut împreună cu Tex.

— A dispărut ? Să vedem... Hm, da, întregul armament distrus, rezervoarele de combustibil goale. Emițătorul blocat. Priviți înregistrarea ! Diana s-a

ridicat *singură,* ne-a acordat primul ajutor, apoi... Imposibil !

— Ei ne-au avertizat, comentă Traian. Ne-au sfătuit să nu aterizăm.

— Apoi, ne-au *aspirat !* replică furios Ax.

Pe ecran, treptat, imensa închisoare în care puteau să încapă lejer cîteva zeci de nave de tipul *patrulei,* se dezvăluia privirilor. Masivitatea pereților cenușii, tavanul închis ermetic, cele cîteva instalații compacte și amenințătoare ce ieșeau din pereți anihilau în fașă orice speranță de evadare.

— Priviți, spuse pilotul, fixînd și mărind imaginea locului pe unde dispăruseră Tex și cercetătoarea.

Înconjurat de lumina albastră, pe trepte își făcuse apariția un om echipat complet în costumul *QW,* din seria special construită pentru dotarea bazei *Gigant-01.*

În zadar a încercat Ax, folosind la maximum transfocatorul, să deslușească chipul omului. Vizorul căștii, de un albastru dens, întunecat, făcea imposibilă descoperirea vreunei trăsături.

— Trebuie să-l oprim ! strigă Andrei. Se apropie de sferă !

Ieșit în ușa navei, băiatul începu să facă semne disperate, fără să reușească să-l convingă pe omul în *QW* să se oprească. Îngrozit, a asistat la dezintegrarea lui în momentul cînd costumul a luat contact cu sfera de protecție.

— Nu e vina noastră, se întoarse el spre ceilalți membri ai echipajului.

— Bineînțeles, îl liniști Ana.

— Cînd au plecat ei, navele nu erau dotate cu sfere de protecție, mormăi Traian.

— Nu e vina noastră ! strigă Andrei, din nou, repezindu-se spre ieșirea din *patrulă.*

— Stai ! încercă pilotul să-l oprească, dar un zgomot asurzitor l-a făcut să încremenească.

O salvă nimicitoare pornise spre ei din pereții închisorii, și, dacă nu ar fi fost sfera, nu ar mai fi rămas nici urmă din navă.

— Cineva nu a auzit că oamenii pot folosi armele împotriva altor oameni, spuse Andrei cînd se dezmetici.

— Acum, cei de la bază știu de ce am rezistat *aterizării forțate,* interveni Ax, ștergîndu-și fruntea năpădită de broboane mari de transpirație. Știu că sîntem protejați de o sferă invizibilă și își explică cum a fost dezintegrat omul lor. Ce va urma ? Nu par deloc... prietenoși.

Receptorul *patrulei,* rămas ca prin minune intact, captă un mesaj pe care îl transmise în cabina de comandă.

— Regretăm incidentul, se auzi o voce. Armele s-au declanșat automat cînd au primit informația că un membru al echipajului nostru a fost *distrus.* Vă sfătuim să desființați protecția navei voastre, pentru a putea intra în contact direct. Veți intra în regim de carantină, pentru a nu vă molipsi de groaznica maladie ce bîntuie la noi. Un membru al echipajului vostru și cîinele care îl însoțea au fost deja internați. Bănuiam că emițătorul nu vă funcționează dar, în cazul cînd receptorul nu a fost avariat și recepționați mesajul, răspundeți prin a ieși unul cîte unul. Aștept.

— Ne-am speriat degeaba, oftă Andrei.

— Nu fi așa de sigur, șopti Ana. Mi se pare cel puțin ciudat ca un om să spună despre altul că a fost *distrus.*

— De ce nu vor să le vedem fața ? susținu Traian, arătînd spre ecranul ce reproducea pe cel ce transmisese mesajul.

— Diana nu a putut să se ducă *singură* la ei, spuse Ax. Noi știm foarte bine că așa ceva era imposibil. Cît despre felul în care ne-au primit...

— Cred că aveți dreptate, declară mohorît Andrei. În acest caz, ce facem ?

— Voi ieși din *patrulă*, hotărî pilotul. Un contact direct este neapărat necesar.

— O să ies eu, se împotrivi Traian, fără să ridice tonul, pentru că tu trebuie să rămîi la comanda navei. Mă voi echipa și vom ține legătura prin radiotelefoane. Voi folosi și sfera de protecție individuală. Sînt întrebări ?

Carantina

— Sîntem prizonieri ? se auzi în cabina *patrulei* glasul lui Traian.

Ajuns pe treptele navei, el strigase întrebarea către omul aflat dincolo de sfera de protecție, mult mai tare decît ar fi fost necesar.

— Nu, se auzi răspunsul. Nu sînteți prizonieri, dar trebuie să vă supuneți carantinei. Tu ești Ax ?

— Nu, eu sînt Traian.

— Cîți membri are echipajul ?

— Șase, împreună cu Tex. Tu cine ești ?

— Waru, împuternicit de comandantul bazei să mă ocup de voi.

— Vrem să vorbim direct cu comandantul.

— Starea sa este foarte gravă. Urmați-mă !

— De ce ne-ați obligat să coborîm ? De ce ne-ați blocat și avariat *patrula* ?

— Voi ați dorit-o, iar faptul că ați luat contact cu baza într-un mod violent se datorează unor defecțiuni ale platformei *AL*. V-am avertizat.

— Insistăm să vină comandantul.

— Comandantul Aryo este grav bolnav.

— Putem lua legătura cu Pămîntul, folosindu-ne de emițătorul principal al bazei ?

— Nu. Este avariat.

— De ce nu vă scoateți casca de protecție ?

— Maladia contractată a lăsat urme îngrozitoare asupra pielii. Lumina are efecte negative.

— Cînd vom ajunge pe Pămînt ?

— Peste aproximativ două sute treizeci și cinci de ore. Ceilalți nu coboară ?

— Vrem să vorbim cu Diana. Vrem să-l vedem pe Tex.

— Regret, sînt în carantină.

— Vă vom comunica hotărîrea noastră, spuse Traian, retrăgîndu-se în *patrulă*.

— Grăbiți-vă ! îl ajunse din urmă glasul lui Waru, rămas neclintit în spatele geamului de protecție opac.

— Nu știu dacă rămînînd aici, la adăpostul *patrulei,* vom afla ce se petrece pe bază ! tună Traian, intrînd în cabina de comandă. Propun să coborîm. Timpul trece ! Cred că Diana e în pericol.

— Să nu uităm să luăm generatoarele de sfere de protecție pentru Diana și Tex, propuse Andrei privindu-l întrebător pe Ax.

— Coborîm, hotărî acesta brusc, începînd imediat pregătirile.

— Nu ar fi mai bine ca eu să rămîn ? se interesă, timid, Andrei. Cineva trebuie să rămînă, să păzească nava.

— Echipează-te imediat, îl îndemnă Traian, prinzîndu-și de centură generatorul. E e mai bine să mergem toți.

— Gata ? se interesă Ax, verificînd atent echipamentul fiecăruia. Primul va ieși Traian, stabili el,

apoi Andrei și Ana. Eu voi părăsi *patrula* ultimul. Executarea !

— Și sfera ? întrebă Andrei.

— Am programat desființarea automată, la cinci minute după ieșirea noastră în afara ei, răspunse pilotul, aruncînd o ultimă privire asupra instalațiilor din cabina de comandă. Să mergem.

Waru îi aștepta exact în același loc.

— Sîntem toți, anunță Ax.

— Ați anulat sistemul de protecție al *patrulei* ?

— De ce ?

— Să evităm repetarea unui accident.

— Peste zece secunde, sfera de protecție se autodesființează, anunță pilotul, simțind dintr-o dată că a făcut o greșeală ireparabilă.

— Bine, grupați-vă în spatele meu, ordonă sec Waru.

— Ce vrei să faci ? strigă Ax.

Tirul concentrat izbucnit din pereții de oțel a lovit mica navă rămasă fără apărare, mistuind-o într-o clipă.

— Ce înseamnă asta ? bîigui Ax, înecîndu-se de furie. De ce ? !

Muți de uimire, ceilalți membri ai echipajului priveau hipnotizați locul unde, cu doar cîteva secunde în urmă, se aflase *patrula*. Refuzau cu îndîrjire să creadă că ceea ce se petrecuse sub ochii lor putea să fie adevărat.

— Nava voastră era infestată și prezenta pericol pentru colectivitatea de pe *G-01*, comunică Waru. Urmați-mă !

Între timp, o duzină de oameni echipați în *QW* înconjuraseră, amenințători, echipajul *patrulei*.

— Vreau să vorbesc imediat cu comandantul Aryo ! scrîșni Ax, desprinzînd pistolul de la centură.

— Predă arma ! ceru Waru, întinzînd brațul și răsfirînd degetele înmănușate.

— Nici gînd, se împotrivi furios pilotul. Ne conduci imediat la Aryo !

Doi dintre oamenii echipați în costume *QW* s-au repezit asupra lui Ax, acțiunea lor fiind ordonată printr-un semn al celui care părea să le fie superior. Waru dăduse semnalul de atac printr-o scurtă mișcare a capului și, probabil, nu mică le-a fost mirarea cînd au constatat dezintegrarea celor doi executanți veniți în contact cu sfera invizibilă ce îl înconjura pe Ax.

— Să nu-i lăsăm să ne despartă, strigă acesta ! adunîndu-i în jurul său pe copii.

Șocul era atît de puternic, încît Ana, Traian și Andrei deveniseră un fel de spectatori imobili, puterea lor de înțelegere și reacție fiind anihilată, paralizată de neomeneasca primire ce li se făcuse. A fost nevoie de intervenția energică a pilotului pentru a-i determina să se miște și să se grupeze.

În următoarea secundă însă, podeaua metalică de sub tălpile lor a început să vibreze și toți patru s-au trezit coborînd vertiginos, înconjurați de acea stranie lumină cu reflexe albăstrui.

Probabil că așa cum intuise Ax, Waru pregătea dizolvarea grupului și izolarea fiecăruia dintre încăpățînații membri ai fostei *patrule*. Nu a reușit și, convins de puterea invizibilelor sfere, i-a trimis pe toți la un loc, prin intermediul ciudatului ascensor, într-o celulă comună.

— Trebuia să rămîn ! prinse a se tîngui Andrei, după ce s-a convins că a scăpat de ascensor și a „aterizat" cu bine între pereții cenușii ai celulei. Rămîneam și nu desființam sfera ! Ar mai fi îndrăznit Waru să se poarte așa cu noi ? ! Vezi, grasule, din cauza ta ! se întoarse el apoi către Traian.

Ai început să strigi că mi-e frică și că de asta vreau să rămîn ! Poftim, acum ce facem ? !

— Era mai bine să te fi lăsat în *patrulă*, recunoscu în mod cu totul neașteptat Traian, pentru ca imediat să strige : nu te-aș mai fi auzit văicărindu-te !

— Băieți, îi imploră Ana, exasperată, iar ? !

— Să admitem că e adevărat, începu Ax, în timp ce măsura cu pași mari fiecare latură a celulei, toți cei de pe *GIGANT-01* au fost atinși de o maladie necunoscută, îngrozitoare... Emițătorul lor principal s-a defectat și deci nu au putut lua legătura cu Pămîntul... Ciudata maladie, după cîte am înțeles, afectează în primul rînd pielea, provocînd răni, fapt pentru care toți cei de aici umblă în *QW*...

— Poate că nu afectează numai pielea, sugeră Ana.

— Ar fi singura explicație plauzibilă a comportamentului lor demențial ! izbucni pilotul blond. Numai niște oameni al căror creier este bolnav se pot manifesta astfel ! Și dacă așa e, dacă toată colonia de pe *G-01* este bolnavă, trebuie să admitem că am intrat într-un joc din care, deocamdată, zău că nu știu cum vom ieși !

— Ipoteza ta, Ax, este complet greșită !

Vocea, aceeași voce care îi întîmpinase în momentul apropierii *patrulei* de *GIGANT-01*, aceeași voce gravă și teribil de obosită răsună între pereții celulei. Apoi, pe o porțiune dintr-un perete transformată în ecran apăru și imaginea celui care vorbea : un om țintuit într-un fotoliu. Echipat în același costum *QW*, avînd casca de protecție prevăzută cu același geam de culoare albastră, omul își odihnea palmele înmănușate pe brațele fotoliului și părea că întreaga sa atenție este concentrată asupra celor aflați în carantină.

— Aryo ? întreabă Ax, neîncrezător.

— Exact, tinere. De unde știi ?

— Vocea... În timpul școlii... Documentare... explică incoerent pilotul, încercînd să pătrundă cu privirea dincolo de opacitatea sticlei albastre.

— Da, înțeleg, spuse Aryo. Mă încîntă faptul că pe Pămînt nu am fost uitat cu desăvîrșire.

— De ce toate astea ?! izbucni Ax, revoltat. Savantul Aryo nu putea admite...

— Incidente regretabile, Ax, provocate de excesul de zel al lui Waru, care, de altfel, este un tip foarte de treabă. Bineînțeles, a și fost pedepsit...

— Nu cred ! Nu pot să cred ! Tăcerea voastră atît de îndelungată, apariția neașteptată a bazei în această zonă, modul inadmisibil în care am fost tratați. De la atragerea noastră forțată, la distrugerea unei nave aparținînd flotilei de patrule a Pămîntului, și pînă la aruncarea noastră brutală în această celulă, totul este inadmisibil ! Incredibil ! De ce ? !

— De asta !

În același timp cu rostirea cuvintelor, omul de pe ecran și-a smuls casca. Pe ecran a apărut o mască îngrozitoare, în care ochii, gura, nasul, urechile, părul se amestecaseră într-un amalgam grotesc, înspăimîntător. Andrei s-a lipit cu spatele de peretele opus ecranului, tremurînd. Ana și-a ascuns fața la pieptul lui Traian. Uriașul, fără să-și poată dezlipi privirea de pe imaginea terifiantă a ceea ce fusese odată capul unui om, simți cum i se punea în gît un nod imens, în timp ce picioarele păreau că în următoarea clipă nu vor mai putea suporta greutatea corpului.

— Imposibil... Incredibil... silabisi Ax, cu buzele uscate.

— Acesta este adevărul, spuse trist Aryo, punîndu-și la loc casca.

— Cum ?... Cum de a fost posibil ?

— Nu știm, Ax, nu știm... Imediat după ce am pătruns în *Gemma*... În apropierea planetei denumită de noi *F*... Eu bănuiesc, precizez că e doar o bănuială, că pe acea planetă există viață. Ființele acelea au pătruns prin blindajul bazei... Că pot să facă acest lucru e o certitudine... Cu sau fără voia lor, ne-au transmis această îngrozitoare maladie... Nu i-am găsit antidotul... Este, prietene Ax, extrem de molipsitoare, și sfîrșitul... Știi cîți oameni au supraviețuit ? Doar patruzeci și cinci, iar numărul lor este în continuă și precisă scădere !

— Aryo, poate că ființele acelea sînt încă la bord... Cum arată ? Vreau să spun că...

— Nimeni nu știe, nimeni nu le-a văzut.

— Atunci ? !

— Au fost detectate de aparate, dar în clipa cînd am părăsit *Gemma*, cu gîndul de a ne întoarce cît mai repede acasă și a salva ce se mai poate salva, se pare că și acele ființe au dispărut de pe *GIGANT*... Un nefericit accident cosmic... Cred că ai înțeles acum primirea ce vi s-a făcut, și, mai ales, cred că o să aprobi, ca o măsură de siguranță, carantina. Cînd emițătorul care ne-a rămas întreg va putea lua legătura cu Pămîntul...

— Aryo, și chiar nu există nici o soluție ?

— Crezi că nu am căutat-o ? Crezi că am acceptat resemnat toată această grozăvie, urmărind cum oamenii bazei mor unul cîte unul ? ! Sau poate crezi că, speriat, m-am ascuns, așteptînd reîntoarcerea pe Pămînt și salvarea mea ?

— Aryo, noi dispunem de sfere de protecție rezistente oricăror acțiuni exterioare. Poate reușim să...

— Am auzit, îl întrerupse, obosit, comandantul bazei. Din nefericire, cînd am plecat noi, nu fuse-

seră încă inventate... Au o durată mare de funcționare ?

— Fără limită, minți Ax, în speranța că acest lucru îl va face pe Aryo să le permită să-l ajute.

— Fără limită, repetă omul de pe ecran. Nu prea văd cu ce ne-ați mai putea fi de folos, acum... Acceptați carantina și așteptați liniștiți să ajungem acasă.

Peretele a revenit brusc la forma inițială, imaginea lui Aryo dispărînd la fel de neașteptat cum apăruse. În schimb, din pereții metalici au apărut paturi, mese, scaune și toate cele necesare unei carantine „confortabile".

— Trebuia să ceri ca Diana și Tex să fie aduși aici, șopti Andrei la urechea pilotului.

— Țincule, îi răspunse acesta tot cu glas scăzut, sînt atît de impresionat, încît refuz să cred. O cetate perfecționată ca această bază nu putea fi cucerită atît de ușor... Și totuși... evident, faptul s-a întîmplat. Sărmanul Aryo ! Un om și un savant cum rar se nasc pe Pămînt... Incredibil !

— Diana și Tex trebuie aduși lîngă noi, șopti la rîndul ei Ana, molipsită se pare de tonul cu care discutau cei doi.

— Fără discuție, îi ținu isonul Traian, aici vor fi în mai mare siguranță.

Andrei pune o întrebare

Fiind siguri că sînt atent supravegheați, au încercat în fel și chip să-l determine pe Aryo sau pe oricare altul dintre subordonații săi să le asculte și să le îndeplinească rugămintea, încercare zadarnică, pentru că nici după o oră de zbucium nimeni nu a venit să-i întrebe de ce fac atîta gălăgie.

— Pierdere de timp, asta-i ! concluzionă furios Traian și se trînti pe unul dintre paturile apărute în celulă. Ne-au închis aici și cu asta, basta ! Cel mai bine ar fi fost să ne căutăm de drum și să nu ne amestecăm în treburile bazei, oricît de misterioasă ni s-ar fi părut !

— Grasule, mi-ai spus că sînt fricos, îl interpelă Andrei, situîndu-se strategic în colțul cel mai îndepărtat. Ei bine, atunci dă-mi voie să-ți spun că ești laș ! Sau ești de părere să primim cu resemnare situația asta de încarcerați ?

— Vorbești ca să nu taci ! murmură uriașul, întorcîndu-i spatele.

— Să acționăm !... Sîntem protejați de sfere și deci imuni în fața maladiei. Trebuie să vedem ce s-a întîmplat cu Diana, că doar știi în ce stare se află, și mai trebuie să vedem unde se află Tex. El, cînd a fost cazul, ne-a ajutat cum s-a priceput ! Noi îl lăsăm acum în voia soartei ? !

— Nu sîntem aici pe Cameleon și nici pe Planeta fără nume ! strigă Traian, sărind în picioare. Sîntem printre oameni și deci putem aștepta liniștiți să ajungem acasă ! Asta e părerea mea ! Clar ? !

— În principiu, ai dreptate, se amestecă Ana, făcîndu-i semn lui Andrei să tacă. Dar, oare, Traiane, întîmplările prin care am trecut de cînd ne-am apropiat de *G-01* sînt absolut... clare ? În mintea ta nu mai există nici o urmă de îndoială ? Crezi într-adevăr că putem aștepta aici, liniștiți și cu inima împăcată, sosirea pe Pămînt ? Baza se îndreaptă, oare, spre... Pămînt ?

— Dacă o iei așa și continui cu întrebările, s-ar putea să mă îndoiesc pînă la urmă că eu sînt Traian ! se apără uriașul.

— De asta avem cap pe umeri și o cantitate oarecare de creier în el ! țipă Andrei. Să ne punem

întrebări și, mai ales, să găsim răspunsuri adevărate !

— Țîncule, ai un fel foarte special de a mă scoate din sărite ! se încruntă Traian, gata să se repeadă la micul său prieten și să-i administreze „lecția“ promisă de atîta vreme.

— Ei, gata, gata ! se auzi glasul pilotului. Fiecare dintre noi avem dreptate și nu are rost să ne certăm pentru asta ! Fiecare dintre noi a greșit în același timp, mai mult sau mai puțin, și iarăși afirm, nu e cazul și nici momentul să purtăm discuții contradictorii. Propun să ne unim forțele și să hotărîm ce avem de făcut.

— E mai complicat să hotărîm cum ? !

— Grasule, dacă pistolul acela ar fi prins la centura mea, acest „cum“ al tău ar fi pe loc rezolvat, spuse Andrei.

— În cine să tragi ? În pereții ăștia de oțel ? ! Tu ai ideile tale geniale ! Ai fi în stare să dezintegrezi întreaga bază pentru a demonstra cît ești de...

— Da, aș fi în stare, așa cum și ei nu s-au sfiit să dezintegreze *patrula* noastră !

— Excesul de zel al lui Waru, repetă Ana cuvintele comandantului Aryo, ochii săi comunicînd foarte clar că se îndoiește serios de acele cuvinte. Ax, se întoarse ea spre pilot, cred că Andrei are dreptate. Trebuie cumva să ieșim de aci, chiar folosindu-ne de armă !

— Ana, și tu ? ! se miră Traian, atitudinea fetei dezorientîndu-l complet. Tu propui să folosim pistolul ? Împotriva unor oameni ?

— Nu împotriva oamenilor, ci împotriva pereților închisorii, răspunse fata.

— Asta am propus și eu ! strigă Andrei.

— Se pare că e singura soluție, fu de acord și Ax.

— Nu e singura, se auzi în celulă glasul lui Aryo. Și mai ales nu v-aș sfătui să o puneți în aplicare.

— Vrem să ieșim de aici, se burzului piticul, căutînd să detecteze locul de unde răzbătea vocea. Eu unul nu suport să fiu închis, indiferent de motiv !

— Maladia nu ne poate afecta, îl completă Ax, privind peretele unde se proiectase nu de mult imaginea lui Aryo, perete care acum continua să rămînă la fel ca ceilalți, compact și aruncînd spre prizonieri reflexe reci, cenușii.

— Pe răspunderea voastră, se auzi din nou glasul comandantului, amenințarea cuprinsă în cele cîteva cuvinte fiind extrem de evidentă. Sînteți atît de siguri că sferele voastre sînt chiar perfecte ? Nu uitați că și costumele noastre *QW* au unele calități deloc neglijabile, și totuși... În sfîrșit, o să dispun să vi se permită să umblați liberi prin bază, cu rugămintea de a respecta următoarele două condiții : să nu încercați să pătrundeți în perimetrul blocului de comandă și să nu ieșiți pe suprafața lui *G-01*. Cred că nu este necesar să vă explic motivele rugămintii mele !

— Diana și Tex ? nu se putu Andrei abține să nu întrebe.

— O să-i întîlniți, răspunse vocea, parcă mai obosită ca oricînd. Pînă una alta o să vă trimit ceva de mîncare. Bănuiesc, dragii mei, că nu o să mă refuzați...

Contactul s-a întrerupt la fel de brusc precum începuse și Andrei, bucuros, a exclamat :

— Ați văzut ?! Comandantul Aryo e un om de treabă ! Ne-am făcut atîtea probleme degeaba !

— „Ne-am făcut ?“ silabisi Traian. Simpaticul tău obicei de a vorbi în numele altora !

Fără îndoială, uriașul ar fi continuat să-l admonesteze pe Andrei, dacă tirada pe care tocmai se pregătea să o lanseze nu ar fi fost întreruptă de apariția în celulă a unui om echipat în același *QW*. Intrase neauzit, printr-o trapă practicată într-un perete, împingînd o arhaică măsuță pe rotile plină de bunătăți, care a deschis pe loc apetitul lui Traian.

— Mă numesc Siid, se recomandă omul, ferindu-se să se apropie prea mult de periculoasele sfere de protecție ale prizonierilor. În numele comandantului bazei, vă urez poftă bună ! De asemenea, sînt împuternicit să vă însoțesc unde doriți.

— Mulțumim ! se grăbi să spună Ana, interpunîndu-se între măsuță și Traian. Tocmai am înghițit niște concentrate și nu mai putem mînca nimic, absolut nimic !

— Ana ! se revoltă uriașul, privind cu jind la o bucată de friptură bine rumenită.

— Da, știu, nu e politicos să refuzăm ! îl întrerupse grăbită fata. Să sperăm că Aryo nu o să se supere.

— Păi, cum să putem mînca toate bunătățile astea, după ce ne-am ghiftuit cu... pastile ?! strigă Andrei, înțelegînd motivul pentru care Ana se împotrivea cu atîta înverșunare. Nu am dreptate, Ax ?

— Ca întotdeauna, îl aprobă pilotul, zîmbind complice.

— Eu, făcu Traian, pricepînd în sfîrșit jocul prietenilor săi, sînt extrem de supărat că trebuie să refuz. Dacă știam, nu mă îndopam cu atîtea concentrate ! Uitați-vă ce stomac am ! Cînd mă uit la bucatele de pe măsuță, simt cum mi se face rău de ciudă !

— Eu ți-am spus, grasule, că mănînci prea mult, susură ironic Andrei. Poftim, uită-te la ce minunății trebuie să renunțăm !

— Pe cît ești de mic, pe atîta de tare știi să înțepi, îl apostrofă pilotul.

— Dar ce, el nu mă... înțeapă ?

— E felul lor de a-și manifesta... prietenia, explică Ana.

— Siid, în orice caz, noi îți mulțumim, se întoarse Ax spre omul în *QW*, avînd fața numai zîmbet. Poți să lași măsuța aici. Poate că mai tîrziu... Și tu, ca și ceilalți ? îl întrebă el apoi, după ce încercă în zadar să pătrundă cu privirea prin sticla albastră întunecată a căștii de protecție.

— O formă mai ușoară, deocamdată, răspunse Siid, folosind cu grijă fiecare cuvînt. Din nefericire, efectele maladiei se amplifică, progresînd încet și sigur. Mai sper că vom ajunge pe Pămînt la timp... Unde vreți să mergeți ?

— Eu am studiat macheta bazei în timpul școlii și cred că, în mare, o cunosc, răspunse Ax, adresîndu-se de fapt mai mult copiilor. Aș propune ca în primul rînd să mergem la Diana. În ce sector a fost... cazată ?

— *S-45*, împreună cu Tex, se grăbi să răspundă Siid, grija pentru alegerea și rostirea cuvintelor rămînînd aceeași și conferind glasului său un automatism supărător. Maladia mi-a afectat coardele vocale, explică el imediat, observînd nedumerirea din ochii copiilor. Mergem ?

Pe culoarul larg, inundat de lumina albăstruie — culoare ce părea să predomine pe *GIGANT-01* — îi aștepta un *Caar* de tipul *X3*, special construit pentru a străbate labirintul imens al bazei. Siid s-a instalat la pupitrul de comandă, în timp ce Ax

și prietenii săi au luat loc, cuminți, pe banchetele laterale.

În sectorul *S-45* au ajuns exact după patruzeci de secunde, timp care demonstra clar că au parcurs un drum foarte lung, *Caarul* avînd, după cum bine se știe, o viteză de deplasare uluitoare. Pasagerii au avut timp să observe, cu inima strînsă, cît de pustii și triste erau culoarele și celelalte locuri pe unde au trecut, excepție făcînd doar intersecțiile mai importante unde au zărit cîte un singuratic om în *QW*. Cum a fost posibil ca mulțimea de bărbați, femei și copii, care populau baza, să dispară secerați de cumplita maladie, lăsînd această uriașă construcție atît de înfricoșător de pustie ? De altfel, pe tot parcursul, Andrei nu a văzut nici o femeie, nici un copil și nu s-a putut abține să nu întrebe :

— Siid, cum se face că cei care au rezistat bolii sînt numai bărbați ?!

Tex face o descoperire uimitoare

— Am ajuns, comunică Siid, oprind *Caarul* în fața unei uși blindate, pe care stătea scris cu litere enorme *S-45*. Întrebarea lui Andrei l-a făcut doar să întoarcă spre băiat, pentru o fracțiune de secundă, geamul opac al căștii sale, refuzînd să răspundă. Urmați-mă, mai spuse el, și ușa blindată alunecă în pereți, lăsînd drumul liber.

Sectorul *S-45* nu era altceva decît „infirmeria" giganticei baze și, bineînțeles, dispunea de absolut tot ce era necesar unei călătorii atît de lungi : evident, nu lipseau sălile de sport, un miniparc cu vegetație naturală și chiar o cochetă sală cinematon. *S-45* dispunea de rezerve proprii de energie și hra-

nă, sectorul fiind conceput ca să poată rezista independent în cazul unei serioase avarii a bazei.

Din nefericire, și aici grozavnica maladie devenise stăpînă, coridoarele, parcul și sălile fiind acum pustii, liniștea totală și lumina albastră creînd în sufletele oamenilor conduși de Siid sentimente de neliniște și o ciudată senzație de frig, care se accentua cu fiecare pas.

— Cît mai avem de mers ? răbufni la un moment dat Andrei. Că doar nu sîntem turiști, morți de curiozitate să vadă minunățiile acestei infirmerii ?

— *215,* răspunse scurt ghidul, continuînd să înainteze cu aceiași pași egali.

— Nu era mai simplu să fi folosit în continuare *Caarul,* în loc să-l lăsăm la poartă ? Nu am mai fi pierdut atîta timp ! nu se lasă piticul.

— Am primit ordinul să vă arăt întregul complex, se auzi din spatele geamului opac glasul monoton al lui Siid. Probabil că pînă vom ajunge acasă va trebui să locuiți aici.

— Aryo spunea că vom fi... liberi ! tună Ax furios.

— *S-45* nu poate fi considerat o închisoare, spuse calm Siid, pe un ton care nu admitea replică. Aveți aici tot ce vă trebuie, inclusiv compania prietenei voastre Diana și a cîinelui Tex, care este grozav de nerăbdător să vă întîlnească.

— Asta își bate joc de noi, șopti Ana la urechea lui Traian, simțind în glasul însoțitorului ironia abia mascată.

— Am ajuns, comunică acesta, indicînd cu degetele înmănușate ale mîinii drepte ușa cu numărul *215.* Puteți intra, dar nu uitați că în permanență voi fi prin apropiere, pentru a vă... ajuta.

Copiii au zbughit-o nerăbdători, Ax fiind singurul care a auzit și înțeles semnificația ultimelor cuvinte ale ciudatului Siid. Deși tonul cu care fu-

seseră rostite părea extrem de binevoitor, amenințarea pe care o conțineau nu lăsa nici o urmă de îndoială asupra „libertății" de care se bucura în continuare echipajul fostei *patrule*.

O dată cu deschiderea ușii *215*, Tex s-a repezit asupra lor lătrînd, sărind de la unul la altul mai să-i dărîme, bucuria lui fiind atît de zgomotoasă și violentă, încît copiii s-au văzut puși în situația să nu poată trece pragul.

— Tex, băiatule, gata, ajunge ! țipă Andrei, încercînd să scape din îmbrățișarea patrupedului. Unde-i Diana ?

Auzind numele stăpînei sale, Tex a ciulit urechile, a lătrat scurt și a intrat în cameră, lăsînd drumul liber. Copiii, urmați de Ax, au intrat și s-au oprit în același timp, ca la comandă, tabloul ce li se înfățișa ochilor uimiți fiind incredibil.

Diana, frumoasa cercetătoare asupra căreia Cameleonul acționase într-un mod dramatic, provocîndu-i acea stare de catalepsie ce părea fără leac, îi întîmpina acum zîmbitoare, părînd perfect sănătoasă. E drept că stătea într-un fotoliu înconjurat de felurite instalații al căror scop demonstra, fără echivoc, că fata își administra un tratament medical, dar faptul că fața sa nu mai avea acea imobilitate stranie, faptul că le-a făcut semn să se apropie, spunîndu-le în același timp : „Hai, ce v-ați oprit !? Intrați !" i-a făcut pe cei patru să încremenească.

— Ce-ați pățit ?! interveni din nou cercetătoarea.

— Cum... cum a fost posibil ? întrebă Ax, revenindu-și primul.

— În *patrulă* nu aveam tot ce era necesar, îl lămuri Diana atît de repede, de parcă i-ar fi fost frică de următoarele cuvinte ale pilotului. Cred că îți imaginezi că dotarea bazei este net superioară

și, prin urmare, ajutată fiind de cunoștințele mele în materie de maladii cosmice, am reușit. Dar, ceea ce este foarte important acum, și mă bucură nespus, este faptul că sîntem din nou împreună. Profit de moment și vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru mine și pentru prietenul meu Tex, completă la fel de repede cercetătoarea, debitul său verbal fiind amețitor, în timp ce cu mișcări precise începu să-și desprindă, de pe brațe și de pe frunte, „ventuzele" care o legau de instalațiile din jur.

— Incredibil ! Imposibil ! mormăi pilotul blond.

— Ei sînt Ana și Traian, iar eu sînt Andrei, consideră necesar piticul să facă prezentările, înroșindu-se de emoție.

— Vă cunosc perfect, îl întrerupse Diana, ridicîndu-se. Cum la fel de bine îl știu pe Ax.

— Asta-i culmea ! continuă acesta să se mire. De unde ?

— Din momentul cînd m-ați adus în *patrulă* și m-ați supus tratamentului știu tot ce s-a întîmplat. Recepționam tot, dar nu puteam să reacționez în nici un fel. Trebuie să vă mărturisesc — și cred că nu vă miră faptul ! — ființa căreia voi îi spuneți „floare" și homocromii au avut o influență hotărîtoare la însănătoșirea mea.

— Simt că amețesc, glumi Ax, învîrtindu-se cercetător și admirativ în jurul fetei. Tot timpul vorbești atît de mult și de repede ?

— Numai cînd am ce să spun și mai ales cînd trebuie să o fac ! răspunse Diana și se apropie de copii. Cred că abia așteptați să ajungeți acasă, să povestiți. Ați devenit, vă rog să mă credeți, niște adevărați eroi !

— Dacă vom ajunge acasă... preciză pesimist Tra-

ian. Nu-mi place absolut deloc ce se întîmplă pe *G-01*.

— Așa e el, interveni Andrei, dînd din umeri, vede totul în negru !

— Bine că tu, țîncule, vezi acum totul în... albastru !

— Și pe mine mă neliniștește atitudinea celor de aici, interveni Ana, privindu-și mustrător prietenii.

— Cred că ați fost informați despre maladia care a fost contractată pe *Gemma ?*

— Diana, asta nu explică..., începu Ax, dar se opri la semnul discret prin care cercetătoarea îl implora să nu continue.

— E o impresie eronată, spuse ea atît de tare de parcă s-ar fi adresat unui alt auditoriu. Prudența, grija de a nu contracta și noi îngrozitoarea boală l-a determinat pe Aryo să ne izoleze. Ce este rău în asta ? Avem la dispoziție întregul complex *S-45* și cred că nu o să ne plictisim cît va dura drumul ce a mai rămas pînă pe Pămînt.

— Ești atît de sigură că într-acolo se îndreaptă *G-01 ?* întrebă încruntat Traian.

— Sînt absolut sigură, răspunse Diana, acceptînd destul de ciudat cuvintele. Nu vă este foame ? Sau poate vreți să mergem în parc, sau la cinematon ? Știu că Andrei este un spectator...

— Nu am chef de așa ceva aici, se împotrivi piticul, preocupat de cercetarea amănunțită a camerei *215*.

— Prietenul nostru Siid ne-a părăsit, comunică Traian, privind culoarul pustiu.

— Cred că nu e prea departe, misiunea lui fiind foarte precisă, aminti Ax, privind-o în continuare insistent pe cercetătoarea atît de brusc și straniu devenită sănătoasă tun. În orice caz, cred că nu ar

fi rău să facem o recunoaștere a sectorului ce cu bunăvoință ne-a fost repartizat.

— E o idee bună, se grăbi să-l aprobe Diana.

— Cu condiția ca tu și Tex să folosiți sferele de protecție, spuse Ana, contrariată la rîndul ei de revenirea la viață a cercetătoarei.

— Nu am nimic împotrivă, spuse aceasta, primind generatorul.

Andrei a avut grijă ca și Tex să aibă prins de zgardă micul aparat și a părăsit ultimul camera *215*, urmîndu-și prietenii pe culoarul larg și pustiu.

— Cred că știți că eu și „Liliputul" meu am călătorit prin multe locuri, se porni să turuie Diana, de parcă nu ar fi vrut să le dea timp celorlalți să gîndească și, mai ales, să-și exprime gîndurile. Am descoperit și combătut diferite maladii cosmice, dar ceea ce s-a întîmplat pe *GIGANT-01* mă depășește pur și simplu. De fapt, aș putea chiar să spun că nu este vorba despre o maladie în sensul acceptat al cuvîntului. E, mai degrabă, un fel de intenție de implantare a unor ființe străine în corpul uman, urmarea fiind acele transformări hidoase ce se sfîrșesc prin a distruge organismul folosit drept teren de implantare.

— Dacă e așa, înseamnă că acele ființe se află încă la bord, în trupurile celor rămași ! se înfioră Ax.

— Nu cred, îl liniști cercetătoarea. Au încercat, au constatat că lucrul este imposibil și au părăsit baza, lăsînd în urma lor dezastrul pe care l-ați văzut.

— Și Aryo, Waru, Siid și toți ceilalți ? nu se lăsă Andrei.

— Probabil că organismul lor a fost mai rezistent...

— E o simplă presupunere, mormăi Traian, mergînd cît mai aproape de Ana, gata în orice moment să o apere.

— E o certitudine, îl contrazise Diana. Altfel, eu și Tex, neavînd pînă acum sfere de protecție, am fi fost „ocupați", iar fizionomiile noastre ar fi fost cu totul altele. Am fi fost obligați să folosim și noi costumele *QW !*

Ajunseseră deja în parcul cu vegetație bogată, verde și liniștitoare, cu aerul său „de munte" ozonat puternic și cu mini-cascade din care se revărsa, pierzîndu-se printre stînci, o șuviță de apă limpede. Se auzea chiar și ciripit de păsărele, efectul produs pe cale electronică fiind impresionant.

— Cred că e locul cel mai nimerit pentru a ne... odihni, se auzi glasul cercetătoarei în timp ce ochii săi comunicau, în modul cel mai clar, că acolo trebuie neapărat să se oprească.

— Da, e ca pe Pămînt, aprobă Ax, făcînd și celorlalți semn că trebuie să accepte hotărîrea fetei.

— Eu trebuie să mă mișc, strigă Andrei. Bine că vă arde de odihnă ! mai spuse el și dispăru printre copaci, urmat îndeaproape de Tex.

— Andrei ! încercă Ana să-l oprească, voind chiar să pornească în urmărirea neastîmpăratului.

— Nu se poate duce prea departe, o liniști Diana. Ascultați cu atenție ce vă spun. Nu avem prea mult timp la dispoziție... Vegetația din jurul nostru este un ecran perfect, dar acest lucru îl știu și ceilalți și vor interveni imediat.

— Deci, ceilalți există ! nu se putu abține Traian, privind înfricoșat în jur.

— Nu mă întrerupe ! strigă Diana, cu o voce complet schimbată. Starea mea de catalepsie nu este încă vindecată complet, dar mă mișc și ac-

ționez prin voința... Să-i spunem *Gemma*, pentru că înfățișarea și constituția ei nu au nimic comun cu imaginația noastră, fie ea cît de fantezistă, despre o ființă vie și inteligentă.

— Incredibil, murmură Ax.

— Civilizația de pe planeta *F*, ajunsă la un stadiu de dezvoltare de neimaginat pentru noi, pămîntenii, a observat apropierea bazei *GIGANT-01*, exact în momentul cînd două tabere puternice își disputau ideea de a porni sau nu într-o expediție de cucerire a altor civilizații. Gemma și tatăl ei fac parte din grupul celor care s-au împotrivit acestui război și, în momentul apariției bazei noastre, lupta tocmai se terminase prin înfrîngerea acestui grup, tatăl ei fiind prizonier împreună cu prietenii săi și închis în subteranele planetei F.

— Ce poveste ! strigă Traian. De ce te-am crede ?

— Ascultați și nu mă întrerupeți ! strigă, la rîndul ei, Diana. Grupul războinic a pătruns prin blindajul bazei și a început implantarea despre care vă spuneam. Oamenii care au rezistat au fost distruși...

— Înseamnă că Aryo și...

— Da, Ana, comandantul și ceilalați nu mai sînt oameni. De asta se folosesc de costumele *QW*.

— Dar vocea ? Vocea lui Aryo ?

— Ax, cred că-ți imaginezi că pentru o civilizație ca aceea de pe *F* problema *copierii* și *reproducerii* unei voci nu s-a pus, fiind prea simplă...

— Îngrozitor ! șopti Ana, tremurînd toată.

— Îngrozitor este că vor ajunge pe Pămînt !

— Diana, nu cumva te înșeli ?! întrebă pilotul.

— Din nefericire, nu ! Gemma a fost aceea care m-a adus din *patrulă* aici, pentru ca prin intermediul meu și bizuindu-se pe ajutorul vostru...

— Tare aș vrea să o văd pe această misterioasă Gemma ! răbufni Traian, complet neîncrezător.

Într-o fracțiune de secundă, Diana a revenit la starea cataleptică, prăbușindu-se în iarbă, iar în spatele ei s-a materializat o făptură diformă, fără membre, fără cap și fără nici un fel de accesorii care să determine o făptură umană să o accepte ca pe o ființă vie și inteligentă ; un fel de nor gelatinos cu forma și conținutul în permanentă mișcare și transformare, plutind la cîțiva centimetri deasupra ierbii.

Imaginea de coșmar a dispărut la fel de brusc și cercetătoarea s-a ridicat buimacă, privind în jur ca după un somn deosebit de greu.

— Aceasta e Gemma, a silabisit ea, cînd și-a revenit. Ați vrut să o vedeți și v-a îndeplinit dorința.

— Înseamnă că tu, Diana, nu ești decît un emițător... a spus Ax.

— Din nou te înșeli, Ax, trăiesc cu adevărat și, în urma tratamentului prescris de Gemma, nu peste mult timp voi fi perfect sănătoasă. Dar trebuie să salvăm Pămîntul și o să o ajutăm pe ea să se întoarcă pe planeta sa, pentru a-și scăpa, la rîndul ei, tatăl. Pînă aici a călătorit ascunsă în bază, dar trebuie să se întoarcă.

— Ai spus că putem să ne plimbăm pe unde vrem ! se auzi glasul revoltat al lui Andrei și imediat printre copaci își făcu apariția piticul și cîinele excortați de Siid. Ce, am ieșit din perimetrul sectorului ?! Să mă lași în pace !

Tex îi ținea isonul, lătrînd amenințător, dar fără să îndrăznească să se apropie de costumul QW, intimidat probabil de arma ce se afla în mîinile înmănușate.

— Părăsiți locul ! ordonă Siid. Din clipa asta vi se interzice accesul în parc ! În caz de nesupunere veți fi izolați fiecare în cîte o celulă ! Am înțeles să ne purtăm cu voi omenește și de aceea cerem supunere totală !

În timp ce după geamul opac-albastru răsunau în continuare ordine și amenințări, Andrei s-a apropiat de Ax, l-a prins de după gît și i-a șoptit la ureche, extrem de bucuros :

— Tex e grozav ! A făcut o descoperire uimitoare ! După stînca din care izvorăște cascada se află o trecere bine mascată prin care se poate ajunge la o rampă unde se află bine conservată și pregătită de decolare o *patrulă !*

Diana se hotărăște să vîndă secretul sferelor

Conduși pînă la camera *215,* au fost din nou lăsați singuri, mișcările și cuvintele fiindu-le în mod categoric strict supravegheate.

Diana, tăcută, s-a așezat pe fotoliu prinzîndu-și pe corp ventuzele care îi asigurau legătura cu instalațiile ce o tratau conform indicațiilor primite de la Gemma.

Într-un colț, Ana și Traian, după o lungă perioadă de gîndire, în care fiecare a frămîntat și a întors pe toate fețele spusele cercetătoarei, s-au pornit să șușotească, încercînd, probabil, să găsească soluția cea mai bună pentru complicata problemă.

În acest timp, Ax a străbătut de nenumărate ori camera, măsurînd-o cu pași mari și egali.

În necunoștință de cauză, mirat peste măsură, Andrei l-a urmărit atent o vreme jucîndu-se cu degetele pe spinarea lui Tex, apoi a răbufnit :

— Ce v-a apucat pe toți ?! Pot să știu și eu ce e cu tăcerea asta ?! În loc să vă bucurați, că Tex a descoperit...

— Ține-ți gura ! l-a apostrofat neașteptat de aspru pilotul, și cuvintele au căzut cu atîta putere asupra lui Andrei, încît obrazul său a căpătat în aceeași clipă culoarea roșie, iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Eu... Eu... Să știți că... prinse a se bîlbîi, lovit dureros de strigătul pilotului și de atitudinea prietenilor săi, care parcă aveau ceva de ascuns, ca și cum el ar fi fost un individ nedemn de cea mai mică încredere.

— Iartă-mă, îi spuse pilotul apropiindu-se, dar te rog să mă crezi că a fost necesar să...

— Nu-mi pasă și nu am nevoie de explicații ! țipă Andrei, abia stăpînindu-și plînsul. Dacă voi credeți că eu merit să vă purtați așa, atunci... Atunci, ei bine, vă las ! În fond, baza asta e destul de mare ca să nu fie nevoie să ne întîlnim !

— Hei, țîncule, ai luat-o razna ! îi strigă Traian.

— Și ce-ți pasă, grasule, încotro am luat-o eu ? Sînt prea mic pentru niște oameni așa mari ca voi, asta-i ! Bine că am fost bun și necesar pînă acum ! Egoiștilor !

Simțind că nu va mai putea stăpîni șuvoiul de lacrimi, rănit cumplit în marele său orgoliu de om mic, Andrei a zbughit-o pe neașteptate din cameră, cu așa o viteză, încît nici unul dintre prietenii săi nu a putut să reacționeze. Au avut timp să-l vadă alergînd pe culoar și au mai apucat să vadă cum o trapă i s-a deschis sub picioare.

— Andrei ! a strigat disperată Ana și s-a repezit pe culoar.

În podea nici o urmă vizibilă nu marca locul prin care dispăruse micul ei prieten și doar nasul lui Tex, fenomenalul său nas cu nările fremătînde,

părea că vrea să desemneze conturul exact al trapei.

— Asta ne mai lipsea, făcu încîudat Traian.

— E numai vina noastră, și în special a mea, își reproșă Ax, scoțînd pistolul de la centură. Dar răbdarea are o limită !

— Exact asta am vrut să vă arăt și eu se auzi vocea trucată a nefericitului comandant Aryo. Pînă vom ajunge pe Pămînt, micul vostru prieten, neastîmpărat și impulsiv, va fi bine cazat într-o celulă separată. Să nu încercați vreo împotrivire, pentru că nu știu dacă în cazul unei confruntări veți ieși în mod sigur învingători, cu toată protecția faimoaselor voastre sfere !

— Aryo ! strigă pilotul, fluturînd arma. Dă-mi voie să-ți spun că atitudinea ta și a subordonaților tăi este alarmant de bizară. Așa trebuie să se poarte niște oameni — chiar atinși de o gravă maladie — cu alți oameni ?! Am impresia că ne considerați dușmani !

— Este doar o impresie, se auzi vocea. Răspund de securitatea și integritatea acestei baze și de ceea ce a mai rămas din echipaj...

— Să-l eliberezi urgent pe Andrei ! îl întrerupse Ana, furioasă și îngrijorată în același timp. Altfel, vom încerca să o facem noi, cu tot riscul !

— Ana, nu trebuie, încercă să o tempereze Traian, dar în secunda imediat următoare o porțiune din peretele aflat în spatele lor alunecă într-o parte și cei doi se pomeniră atrași cu o forță împotriva căreia era imposibilă orice împotrivire.

Surprins, Ax a pierdut clipe prețioase și, în momentul cînd a fost în stare să reacționeze, peretele revenise deja la loc. Fulgerat de gîndul că imediat îi va veni și lui rîndul să fie separat, străbătu din cîteva salturi porțiunea de culoar care îl

despărțea de camera *215*, urmat îndeaproape de Tex. Nu se opri decît lîngă scaunul Dianei.

— Știu, îi șopti aceasta tristă.

— Crezi oare că au bănuit că Andrei și Tex au descoperit drumul ?

— Posibil... Nu ar fi însă exclus ca această separare să fie doar o măsură suplimentară de siguranță. Sferele îi împiedică să acționeze... altfel.

— Gemma nu ne poate ajuta ?

— Poate pătrunde peste tot, dar orice acțiune a ei, neacoperită de prezența unuia dintre noi, ar demasca-o și șansele s-ar reduce catastrofal.

— Și atunci ? !

— Vei acționa, hotărî cercetătoarea, transmițînd de fapt ordinul fantasticei Gemma. Deocamdată, nu au nici o putere asupra ta, sfera și pistolul fiind „argumente" destul de serioase.

— Și tu ?

— Am și eu protecție, ba chiar aș putea să spun că am dublă protecție. În timp ce tu vei face suficientă vîlvă prin bază ca să le atragi atenția, eu voi căuta o soluție mai „pașnică". Deja a și început să încolțească o idee... Poți să-l iei pe Tex. Îți va fi, sînt sigură, de folos...

Dialogul fusese purtat cu voci atît de scăzute, încît mai mult ca sigur că nu a putut fi descifrat de cei care ascultau. Era suspectă, teribil de suspectă, șușoteala celor doi, dar acest aspect nu putea prevesti ceea ce avea să urmeze.

— Aryo ! strigă brusc pilotul. Te somez pentru ultima oară să-mi eliberezi echipajul și să dispui să fie aduși toți aici, vii și nevătămați !

Neprimind nici un răspuns, Ax îl apucă pe Tex de zgardă și îi șopti la ureche că trebuia să-l urmeze, înțelegerea și aprobarea șoaptei fiind confirmate de inteligentul patruped prin pendularea vertiginoasă

a cozii. Acțiunea fiind astfel pusă la punct, pilotul spuse tare și răspicat :

— Aryo, te fac răspunzător de urmările tăcerii tale !

Cam teatrală toată chestia asta, dar dacă-i joc, joc să fie ! își spuse Ax. Mai așteptă totuși cîteva minute și, văzînd că nu are altă alternativă, se avîntă pe culoar, urmat de Tex.

Ajutat de Tex, localiză fără mare greutate trapa prin care căzuse Andrei, se dădu cîțiva pași înapoi și apăsă pe trăgaci. Oțelul deveni pe dată incandescent, căldura deblocînd probabil sistemul de închidere și provocînd o alunecare spectaculoasă a unei mari porțiuni din podea, alunecare care îi răsturnă atît pe pilot cît și pe cîine, făcîndu-i să se rostogolească spre adîncuri. Fără sferele de protecție căderea s-ar fi terminat prin scoaterea din luptă, categorică și iremediabilă, a celor doi temerari, iar aterizarea lor în celula blindată nu ar mai fi creat nici un fel de probleme celor cinci ființe echipate în *QW* care așteptau cu armele pregătite.

Înainte de a atinge podeaua celulei, Tex s-a și repezit, lătrînd asurzitor. Sfera sa de protecție a pulverizat prin contact pe cel mai apropiat *QW*, fără ca acesta să mai aibă timp să apese pe trăgaci.

Ceilalți patru însă, au concentrat tirul asupra pilotului, bariera de foc ce se spărgea de sferă provocîndu-i o durere ascuțită în timpane, în timp ce ochii stăteau gata să evadeze din orbite. Ax a reușit totuși să ridice pistolul și a apăsat pe trăgaci, mai mult simțind decît văzînd cum unul dintre agresori se dezintegrează.

Între timp, Tex a atacat un alt *QW*. Înainte de a fi ajuns de colții săi, dușmanul a dispărut, mistuindu-se într-o flacără albastră orbitoare.

Peste alte cîteva secunde, ultimii trei *QW* au ars umplînd celula cu un miros înecăcios de sulf.

După ce a făcut înconjurul celulei, adulmecînd atent pereții, cîinele s-a oprit, ciulind urechile. Zgomotul, la început perceput doar de auzul fin al lui Tex, s-a intensificat, transformîndu-se într-un uruit amenințător. Venea de sus, dinspre tavan și Ax a ridicat privirea, a constatat că acesta coboară încet, cu intenția clară de a-i strivi. Pistolul s-a dovedit de astă dată ineficient, puterea sa fiind prea mică pentru a dezintegra sau pentru a opri înaintarea înfricoșătoarei prese.

— Aryo, testezi cumva calitățile sferelor ? strigă pilotul, încercînd să dea vocii sale o notă veselă, nepăsătoare.

Răspunsul a fost dat prin mărirea vitezei de coborîre a tavanului și Tex prinse a se foi neliniștit, mîrîind din cînd în cînd și încercînd să-l convingă pe Ax că, de astă dată, sferele nu vor rezista. Acest lucru a devenit clar din momentul cînd, la atingerea colosului de metal de marginea exterioară a sferei pilotului, înaintarea nu a fost oprită, ci doar încetinită.

Atunci a intervenit Gemma. A apărut într-un colț, pulsațiile corpului său indicînd locul pe unde cei doi puteau ieși. Tex s-a repezit, urmat de Ax, nevoit să se tîrîie pentru a putea înainta. În colțul cu pricina nu se afla de fapt nici o ieșire, dar numai aici jetul lansat din pistol a acționat asupra metalului, descoperind o fantă destul de largă pentru a permite celor doi să se strecoare prin ea. Gemma dispăruse exact în momentul cînd a sesizat intenția cîinelui de a se repezi spre locul indicat.

— Ax ! Tex !

Strigătul, un amestec de teamă, surpriză și bucurie, a ieșit din pieptul lui Andrei, care i-a primit pe

neașteptații vizitatori închis într-un fel de cușcă sferică, croită exact pe dimensiunile sferei sale de protecție, cușcă ce fusese agățată la un metru înălțime.

— Ce cauți acolo, țîncule ? exclamă pilotul.

— Vreau jos ! scînci prizonierul și a fost nevoie de întreaga îndemînare de trăgător de elită a lui Ax pentru a desprinde cușca și a reteza gratiile.

— Să nu te îndepărtezi de mine mai mult de jumătate de metru, în așa fel ca sferele noastre să fie în permanent contact. Acum, ca și acolo sus cînd te-ai supărat, nu am timp să-ți explic !

— Ce fac ceilalți ?

— Ana și Traian au pățit cam ce ai pățit și tu ; au fost separați. Trebuie să-i găsim !

— Și Diana ?

— Ea este bolnavă și inofensivă, minți Ax, în speranța că stăpînii bazei vor lua drept adevărată informația. Aș vrea însă să-mi răspunzi la o întrebare. În parc, Siid a văzut unde te-ai jucat cu Tex ? Gîndește-te și amintește-ți cu exactitate.

— E așa de important ?

— Altfel nu te-aș fi întrebat acum și aici !

— Cred că nu... De fapt, nu sînt sigur... M-a somat exact cînd am ieșit...

— Acum înțeleg de ce au vrut să ne separe, oftă pilotul.

— Ax, doar la cinematon am văzut că au existat cîndva oameni care se purtau cu alți oameni la fel ca Aryo... Ce se întîmplă ?

— Să încercăm să-i găsim pe Ana și Traian, ocoli pilotul răspunsul, încercînd să ghicească în care loc și în care perete trebuie să tragă pentru a deschide un nou drum.

Întîmplarea sau poate Gemma — nimeni nu va ști vreodată — a dirijat tirul exact acolo unde tre-

buia și surpriza nu a fost deloc mică : dincolo de perete, într-o cușcă aidoma cu a piticului, Ana și Traian au rămas muți de uimire văzîndu-și prietenii năvălind.

Bucuria întîlnirii a fost însă scurtă, pentru că vocea, copia obosită a vocii lui Aryo, s-a auzit din nou.

— Apreciez tenacitatea și curajul vostru, dar vreau să vă anunț că mai am și alte treburi, mult mai importante decît acest... joc.

— Ce fel de om ești tu ? se burzului Andrei.

— Sau, mai bine-zis, ce fel de neom ?! tună Ax, cuvintele răbufnind fără voia lui.

— Ce vrei să spui ? sacadă vocea, de astă dată crispată, amenințătoare.

— Exact ce ai auzit, răspunse pilotul, fără să-și mai poată retrage afirmația și încercînd măcar să o facă, pe cît posibil, cît mai confuză.

— În sfîrșit, o să lămurim noi și problema asta, rosti vocea, după o lungă pauză. Deocamdată, vreau să știți că din celula în care vă aflați nu se poate ieși. Cunosc acum puterea armei voastre și mai cunosc și limita de presiune la care rezistă sferele. Dacă vreți ca, deocamdată, să scăpați de o nouă presă, mult îmbunătățită față de cea anterioară, să stați liniștiți acolo unde vă aflați. Ax a înțeles probabil perfect ce am spus. Nu vreau ca alți membri ai echipajului meu să piară prosteşte într-un joc inutil. Nu aveți nici o șansă !

— Eu nu mai înțeleg nimic ! se tînguí Andrei, complet dezorientat. Ce joc inutil ? Ce presă ? De unde atîta ură împotriva noastră ? De ce ?

Imobilă în fotoliul său, blocată în camera *215*, Diana auzise întregul dialog, stăpînul bazei găsind de cuviință să proiecteze în fața bolnavei imaginile și, în același timp, ordinele sale.

— Aryo ! strigă ca cînd imaginea a dispărut. După cîte înțeleg te preocupă în mod deosebit secretul acestor sfere, motiv pentru care deocamdată ai cruțat viața mea și a prietenilor mei, deși ți-au făcut destule greutăți.

— Să presupunem, se auzi într-un tîrziu vocea.

— M-am hotărît să vînd secretul sferelor.

— De ce ? Și pentru ce ?

— Ca să se termine acest joc inutil care aduce pierderi de ambele părți... Prețul va fi acordul tău de a ne duce pe Pămînt, vii...

— De acord ! Cînd ?

— Oricînd, dar cu o condiție. „Schimbul" sau „vînzarea", cum vrei să-i spui, va avea loc în mod oficial în blocul de comandă al bazei, de față fiind ambele echipaje, complete. Aceasta e condiția, singura și absolut ferma condiție !

A dispărut patrula

Diana a cronometrat exact. Răspunsul a întîrziat un minut și cinci secunde. În acest timp, necesar celor șaptezeci și șase de ființe ascunse în costumele *QW* pentru a lua o hotărîre, omniprezente și invizibile, Gemma a cutreierat baza de la un capăt la altul, obligîndu-i, prin mijloace numai de ea știute, să răspundă șefului lor că sînt de acord cu condițiile impuse de cercetătoare. Falsul Aryo a fost extrem de impresionat de unanimitatea de păreri și a pus acest fapt pe seama pericolului pe care îl prezentau sferele și posesorii lor pentru importanta misiune pe care o aveau de îndeplinit.

Cucerirea Pămîntului trebuia să fie primul și cel mai important pas în crearea vastului imperiu ; un cap de pod propice pentru lansarea altor expediții

de cucerire. Apariția bazei *GIGANT-01* s-a dovedit a fi o șansă nesperată pentru declanșarea imediată a acțiunii. Luat prin surprindere, echipajul a reușit totuși să se opună o bună bucată de vreme, fiind, în cele din urmă, învins și distrus. Au înțeles atunci năvălitorii că victoria lor s-a datorat mai ales faptului că au atacat fulgerător, pe neașteptate, folosindu-se pe proprietățile corpului lor de a traversa diferite medii. Ori, tocmai acum, cînd sînt aproape de ținta unei călătorii atît de lungi, s-au găsit cîțiva oameni, un minuscul echipaj al unei și mai minuscule nave, să le dea peste cap întregul plan. Pus în gardă, Pămîntul nu va mai putea fi cucerit. Da, sferele trebuiesc „cumpărate", chiar dacă condiția impusă pare atît de absurdă!

— Accept condiția, se auzi, în sfîrșit, în camera *215*, vocea cu accente deosebit de grave. Cînd totul va fi pregătit, te voi aduce aici, în blocul de comandă.

— Amintesc, spuse Diana, condiția mea este ca să nu lipsească nici unul dintre cei șaptezeci și șase de membri ai echipajului tău!

— De unde cunoști cifra exactă?! strigă vocea, vădit tulburată.

— I-am... numărat, răspunse, serios, cercetătoarea.

Tratamentul urmat la indicația și sub supravegherea Gemmei se dovedi atît de bine gîndit, încît Diana constată fără dificultate că efectul îndelungatului său prizonierat pe Cameleon dispăruse cu desăvîrșire. A găsit însă de cuviință că e mult mai bine să rămînă deocamdată țintuită de fotoliu, cu ventuzele prinse de corp. Brusca sa însănătoșire ar fi fost un nou semn de întrebare pentru cei care intraseră în costumele fostului echipaj de pe *GIGANT-01*.

Spera din toată inima că planul conceput de Gemma va putea fi dus la îndeplinire, soarta ei, a prietenilor ei și chiar soarta celor dragi de acasă depinzînd de reușita acestui plan.

La rîndul ei, Gemma dorea, în aceeași măsură, ca acțiunea să se încheie cu succes, scopul ultim al aventuroasei sale călătorii fiind acela de a obține cifrul cu ajutorul căruia să-și poată elibera tatăl. Cifrul se afla asupra celui care intrase în costumul fostului comandant al bazei și trebuia aflat cu orice preț.

Ușa camerei *215* se dislocă și un *QW* își făcu apariția, fixînd-o pe cercetătoare cu țeava armei pe care o avea în mîini, în timp ce de după fereastra întunecată a căștii sale de protecție se auzi :

— Ești gata ? Am misiunea să te însoțesc la comandant. Te avertizez că voi trage la cel mai mic gest de nesupunere.

Pe culoar, în fața ușii, îl aștepta un *Caar* și Diana s-a văzut nevoită să se așeze lîngă pupitrul de comandă, în timp ce însoțitorul său s-a așezat pe o banchetă laterală.

— Nu știu să conduc asemenea vehicule ! se împotrivi fata.

— Îți spun eu acum. De altfel, e foarte simplu.

Într-adevăr, conducerea *Caarului* s-a dovedit a fi extrem de ușoară și, după numai cîțiva zeci de metri, cercetătoarea a descifrat sistemul de acționare a comenzilor, stăpînind cu suficientă siguranță rapidul vehicul.

Pentru a ieși din sectorul *S-45*, obligatoriu trebuia să treacă prin micul parc, și, tocmai acest loc, un fel de pată neagră pentru sistemele de urmărire, fusese ales de Gemma pentru îndeplinirea primului punct al planului.

— Mărește viteza ! a strigat *QW* cînd au pătruns printre copaci. Ca din întîmplare, *Caarul* a „tușit" de cîteva ori și s-a oprit brusc.

— Ce s-a întîmplat ?

— Nu știu ! a răspuns Diana, mirîndu-se singură de nevinovăția glasului său. Ți-am spus că nu pricep... Probabil vreo defecțiune la unul din circuite...

Ingrijorat, *QW* a sărit de pe locul său. Știa foarte bine că ecranul natural creat de vegetație nu-i permitea să ia legătura cu comandantul ; singura soluție era să aștepte intervenția lui, care se va produce imediat ce va constata că micul vehicul nu a ieșit din parc în timpul afectat pentru traversare.

Bine instruită, Diana a așteptat apariția Gemmei și, sincronizînd perfect mișcările sale cu cele ale prietenei atît de stranii, a reușit să smulgă arma din mîinile înmănușate, exact în fracțiunea de secundă cînd Gemma a atacat. Apoi, brusc, a întors spatele, știind foarte bine că nu trebuie să se uite la încleștarea extraordinară de forțe. „Spectacolul are influențe complet negative asupra psihicului uman" i-a explicat Gemma. A auzit zgomotul asemănător cu jetul emis de un motor cu reacție, a închis ochii orbită de intensitatea luminii albastre, în timp ce nările i s-au umflat de fum înecăcios mirosind puternic a sulf.

— Dă-mi arma și repede în *Caar !*

Vocea era aceeași, costumul *QW* al însoțitorului părea neatins, și, derutată, cercetătoarea a ezitat, întrebîndu-se cine a ieșit învingător din scurta dar cumplita luptă ce s-a desfășurat la cîțiva metri în spatele ei.

— Diana, dă-mi arma ! Trebuie să ieşim imediat de aici, altfel planul nostru se spulberă. Şansele voastre vor deveni ca şi inexistente, iar eu nu voi mai putea recupera niciodată *cifrul* !

— Acum te cred, oftă cercetătoarea, convinsă de inflexiunile calde ale glasului ce ieşea de sub geamul albastru-opac şi, mai ales, liniştită de amănuntele rostite, amănunte cunoscute doar de ea şi de Gemma. Să mergem !

Caarul a străbătut cu viteză parcul, a trecut vijelios prin labirintul de culoare, intersecţiile fiind acum cu desăvîrşire pustii, şi s-a oprit lîngă o uşă de oţel imensă, pe care litere fosforescente anunţau că se află lîngă inima şi creierul uriaşei baze.

În blocul de comandă au intrat fără vehicul, Diana mergînd înainte sub ameninţarea armei ţinute de *QW*. Pe un podium, trona cel care luase locul comandantului Aryo, de o parte şi de cealaltă stînd perfect aliniaţi membrii echipajului invadator. Lîngă podium, într-o cuşcă, se aflau prizonierii, iar apariţia cercetătoarei a fost marcată zgomotos de lătratul vajnicului Tex.

— Diana ! strigă Andrei. Tu poate o să găseşti de cuviinţă să-mi explici ce se întîmplă ! Ce vor ăştia ? Ce înseamnă această... ceremonie ?!

— Linişte ! ordonă cel urcat pe podium. Poftim, condiţia a fost îndeplinită şi cred că deja ai numărat oamenii mei ? Aştept !

— Ce condiţie ? Pentru ce ? întrebă Ana, încercînd să prindă privirea cercetătoarei.

— Diana, ce vrei să faci ? se arătă extrem de îngrijorat Ax.

— Am spus eu că „boala" şi „însănătoşirea" ei sînt foarte... ciudate, mormăi Traian.

— Dragii mei, vă rog să aveţi încredere în mine, indiferent de ce voi spune, li se adresă cercetătoarea

prizonierilor, încercînd să le transmită mai mult decît puteau spune cuvintele ei.

— Ai la dispoziție cinci minute pentru a descrie amănunțit sferele de protecție ! tună falsul Aryo de la înălțimea podiumului.

— Incredibil ! Imposibil ! apucă să rostească pilotul, restul vorbelor oprindu-se în gîtul sufocat de grozăvia faptei de neînțeles a Dianei.

— Ei bine, se auzi clară vocea acesteia, a sosit, cred, momentul să lămurim lucrurile. Știu că adevărații oameni ai acestei baze au fost omorîți fără cruțare de voi, războinicii planetei *F*, costumele *QW*, mișcările și glasul celor pe care ați reușit să-i înlocuiți avînd drept unic scop cucerirea planetei mele, Pămîntul !

Afirmația curajoasă a cercetătoarei a adus în blocul de comandă o liniște înspăimîntătoare. Furtuna ce putea să izbucnească în orice moment, avînd direcția și intensitatea complet imprevizibilă, l-a făcut pe Andrei să-și înghită strigătul de justificată și totală uimire.

Ridicînd brațul drept, falsul Aryo a sacadat :

— Cu atît mai bine ! Sînt sigur că o să aflu și cum ai descoperit secretul. Acum însă mă interesează sferele ! În schimbul lor, viața voastră !

— Și cine garantează că te vei ține de cuvînt ?

— Nimeni !

— Să terminăm odată farsa asta ! se auzi din dreapta podiumului glasul inconfundabil al celui care se recomandase Waru. Sîntem prea puternici pentru a ne împiedica de aceste creaturi !

— Liniște ! ordonă stăpînul, întorcîndu-se amenințător spre vorbitor. Aici numai eu hotărăsc !

— Vreau drept garanție *cifrul* subteranelor planetei tale ! strigă Diana, încercînd să readucă discuția pe făgașul planificat.

— Cifrul ? hohoti falsul Aryo. La ce ți-ar folosi ? Și, dacă ți-l dau, de unde știi că este cel adevărat ?

— Cred că te-ai convins că știu absolut tot. Personal, acest cifru nu mă interesează, dar dacă mi-l spui pe cel adevărat, voi considera că pot să am încredere în cuvîntul tău. Aceasta este garanția pe care o cer ! Atenție însă, cifrul trebuie să fie exact și adevărat !

— Nu mi-am închipuit că voi, oamenii, puteți fi atît de naivi ! Bine, fie ! Ascultă și compară : *X 465 TR — WW 16784 — Q* ! Corect ?

Drept răspuns, din arma însoțitorului cercetătoarei a țîșnit jetul ucigător, pulverizîndu-l într-o clipă pe cel care vroia să creeze imperiul forței și teroarei. În aceeași fracțiune de secundă, Diana a strigat prietenilor săi : „Cu fața la podea !“ aruncîndu-se și ea lîngă gratii, în poziția cerută celorlalți.

Astfel s-a făcut că Andrei nu a putut descrie curiosului Gelu măreția și grozăvia luptei din blocul de comandă. Zgomotul asurzitor și norul înecăcios de sulf care a umplut uriașa încăpere l-au făcut, pur și simplu, să leșine, fapt pe care, bineînțeles, nu-l va recunoaște nici în ruptul capului... Și-a revenit cînd totul se terminase, trezit brusc de strigătul : „Ax, nu trage !“ și a deschis cu teamă ochii. Gratiile dispăruseră, prietenii săi, nevătămați, se aflau în picioare, iar pilotul tocmai îndreptase pistolul spre un grup de trei *QW* aflați pe podiumul pe care pînă nu de mult stătuse falsul Aryo.

— Nu trage ! Eu sînt Gemma, repetă unul dintre cei trei, înaintînd cîțiva pași.

— Ax, e Gemma, confirmă Diana.

— Și ceilalți ? ! întrebă Ax, fără să coboare arma.

— Sînt prietenii mei. S-au strecurat printre invadatori pentru a mă putea ajuta...

— Doi oameni au dispărut ca să le „cedeze" locul !

— Ax, oricum oamenii despre care vorbești ar fi dispărut. Știu, e dureros, dar acum, în mod inevitabil, nu se mai poate repara nimic... Baza voastră, în momentul de față, este dirijată de pilotul automat și nu peste multă vreme îi veți întîlni pe cei dragi... Vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru tatăl meu și pentru ceilalți locuitori ai planetei mele care au fost, sînt și vor fi împotriva cuceririi altor civilizații... Acum vă las și, poate cîndva...

Gemma și prietenii ei au părăsit costumele *QW*, dispărînd apoi prin pereții blocului de comandă atît de repede, încît Ax și tovarășii săi nu au putut schița nici cel mai mic gest.

O despărțire rămîne totuși un eveniment trist. Cercetătoarea și pilotul, Ana și Traian, îngînduraţi, au rămas tăcuți o bună bucată de vreme, fără să se miște și, mai ales, fără să se privească. Doar Andrei, neastîmpăratul grupului, s-a pornit să cerceteze instalațiile blocului de comandă, oprindu-se mai ales în fața ecranelor pe care erau proiectate diferite compartimente ale lui *G-01*.

— *Patrula !* țipă el la un moment dat, privind ca hipnotizat rampa goală a navei pe care o descoperise Tex. A dispărut *patrula !*

— Doar nu-ți închipui că Gemma și prietenii ei aveau să străbată drumul pînă la *F* „pe jos“ ! încercă să glumească Traian.

Andrei se pregătea să riposteze, ceva în genul „Puteau măcar să ne ceară permisiunea, grasule !“, dar, pe neașteptate, în difuzoare a răsunat puternică vocea unui om :

— Aici centrul de dirijare a zborurilor spațiale ! Ați intrat în raza noastră de activitate ! *GIGANT-01,* răspunde ! Aici Pămîntul ! Aici Pămîntul !

SIHASTRUL

Cazuri de dispariție

Cînd a primit ciudatul mesaj de la Andrei, Ana a rîs ca de o glumă bună, apoi, pentru că tot era într-o pauză a antrenamentului de folosire a costumului antigravitațional, s-a hotărît să-l cheme pe Traian.

Trei minute și douăzeci și patru de secunde i-au trebuit vidgalfonului pentru a prelucra datele de identificare, pentru a le transmite și pentru a aduce pe ecranul din sala de antrenament imaginea uriașului.

— În sfîrșit ! exclamă veselă Ana.

— Tu ? ! se miră Traian, înroșindu-se de emoție. Asta da, surpriză !

— Ești foarte greu de găsit și, pe deasupra, ai și prostul obicei de a te izola atît de bine, încît nici vidgalfonul nu dă de urma ta.

— Uite cine vorbește ? ! De cîte ori am fost pe Pămînt am încercat să te întîlnesc, dar...

— Să nu exagerăm. Dacă ai fi vrut cu adevărat să ne întîlnim, m-ai fi găsit. Eu, deocamdată, nu părăsesc zona ; tu însă, îți schimbi domiciliul în fiecare zi.

— Ana, întrecerile sînt programate...

— Știu, știu „maestre“ ! E firesc, un mare sportiv ca tine este suprasolicitat ! Am îndrăznit totuși să te deranjez.

— Ana, nu-mi place cum vorbești cu mine !

— Iartă-mă, dar probabil sînt obosită după antrenament. Obosită și puțin nervoasă. Ai primit mesajul ?

— Asta era ? ! Tocmai îmi storceam creierii ca să aflu cum de te-ai gîndit la mine !. Da, primit mesajul.

— Și ?

— Deși au trecut trei ani de cînd ne-am întors ; deși au trecut trei ani de cînd ne-am „distrat“ pe *CAMELEON* și pe *PLANETA FĂRĂ NUME ;* deși au trecut trei ani de cînd ne-am întîlnit cu *GEMMA,* fantezia țîncului nostru tot zburdă ! Andrei...

— Andrei este un băiat minunat ! Poate că mesajul său nu e altceva decît o invitație. Am devenit amîndoi, eu și cu tine, atît de ocupați, încît se pare că am uitat că în afară de competiții sportive și de patrule spațiale mai există și altceva în Univers. Traiane, uităm că sîntem oameni și nu niște amărîte de mașini. Uităm, se pare, că fără tot acest univers tehnic putem trăi, dar fără sentimente, nu ! De cîte ori ne-am întîlnit în aceștri trei ani ? Știi cumva ce mai face Ax ? Știi cumva cum se mai simte Diana ?

— Ana, mă uimești ! exclamă uriașul. Tu, precis, ești bolnavă.

— Da, sînt bolnavă ! Mesajul lui Andrei m-a făcut dintr-o dată să mă simt singură. Îmi vine să sfarm toate aparatele care mă înconjoară și să mă duc, doar eu și umbra mea, în mijlocul pădurii, lîngă un izvor adevărat, lîngă un foc de vreascuri. Ca să nu mint, aș vrea să-l am lîngă mine pe Tex.

— Ana ! În clipa asta anunț Centrul !

— Nu ai înțeles nimic, Traiane...

— Cînd m-ai chemat erai veselă.

— Da, pot să-ți spun că am rîs în hohote cînd am primit mesajul. Apoi, mi-am dat seama că reacția mea seamănă îngrozitor cu a unei mașini. Andrei nu ne-a transmis date, ci sentimente ; asta nu am priceput și de asta am rîs !

Traian a tăcut un timp, încercînd fără succes să ascundă tulburarea care îl cuprinsese. Apoi, fără să o privească pe Ana, a spus cu glas abia auzit :

— Eu mă aflu pe baza *G-148*, nu departe de locul de unde a transmis Andrei. Dacă vrei, uite, renunț la meciul de astăzi și mă duc pînă le el. Îl iau și vin pe Pămînt.

— Pe Skyt se întîmplă ceva și Andrei a aflat ; probabil că acest ceva este destul de important și foarte periculos, motiv pentru care mesajul a fost conceput într-un mod atît de sofisticat și... nebulos.

— Bine, atunci ce propui ?

— Oare Ax nu a primit un mesaj asemănător ?

— De unde să știu ? Să-l întrebăm, dar fii sigură, o să se distreze copios de „copilăriile" cuprinse în mesajul ținclui.

— După ce-l găsesc pe Ax, te caut din nou.

— Bine, aștept pe *G-148*.

— Cred că nu e cazul să renunți la meciul de astăzi !

— Ana...

Fata a întrerupt brusc legătura, apoi a introdus în vidgalfon datele de identificare. După treizeci de secunde, pe ecran a apărut cuvîntul „izolat" și sticla a deventi opacă.

Furioasă, Ana a renunțat la serviciile vidgalfonului, și-a scos costumul antigravitațional, a îm-

brăcat în grabă salopeta termoizolantă și a părăsit sala de antrenament, bătînd nervoasă cu degetele în capitonajul liftului care o ducea la suprafață. Aici a fost primită de o ninsoare abundentă, cu fulgi albi și lipicioși, care transformaseră pomii și clădirile în fantome albe.

Ana a pornit primul *caar* și, după nici zece minute, se afla în careul *W 245*, unde, în mijlocul unor brazi, se afla casa cercetătoarei Diana. După ce a apăsat pe butonul „liber" și a văzut *caarul* depărtîndu-se, fata a urcat în fugă cele cîteva trepte acoperite de zăpadă. De după ușa masivă de stejar a auzit lătratul vesel al lui Tex și a răsuflat ușurată ; Diana era cu siguranță acasă.

Cînd s-a deschis ușa, uriașul cîine s-a repezit spre Ana, mai să o dărîme. Apoi, în prag, și-a făcut apariția Diana. Zîmbetul de pe fața ei nu arăta uimire ; mai degrabă, parcă voia să spună „te așteptam și, iată, în sfîrșit, ai venit".

— Tex, lasă-mi musafira în pace ! spuse veselă cercetătoarea. Hai, Ana, intră.

„Parcă abia ne-am despărțit" gîndi cotrariată fata și păși în holul spațios în care nu mai călcase de aproape trei ani.

„Coșmelia asta seamănă a muzeu !" exclamase atunci, încîntat, țîncul. „Cum de-ți permite Centrul să păstrezi așa ceva ?" se miră el, atingînd cu prudență fiecare obiect, de parcă i-ar fi fost frică să nu spulbere toate acele lucruri ce aminteau de vremuri atît de îndepărtate.

— La ce te gîndești ? întrebă cercetătoarea și Ana tresări.

— La vorbele lui Andrei. Cum de reușești să păstrezi toate astea ?

— Cercetătorii au un statut special, glumi Diana, iar eu sînt o „cercetătoare în convalescență" ; nimeni

nu îndrăznește să se atingă de paradîsul meu. De fapt, întregul meu careu este declarat „rezervație naturală" așa că, deocamdată, sînt liniștită în privința acestui castel. Hai, să nu stăm în hol ! Uite ce se mai zbuciumă Tex, crezînd că vrei să pleci.

— Am avut impresia că vizita mea nu este complet... neașteptată.

— Bineînțeles, te așteptam...

— Cum așa ?!

— Să mergem în bibliotecă. Tocmai am făcut focul în cămin. Cred că nu ai mai văzut așa ceva.

Tex a izbit ușa bibliotecii și a început să latre, întărind invitația cercetătoarei.

Ana a intrat în uriașa cameră și stăpîna casei a urmat-o, închizînd ușa în urma lor. Draperii grele acopereau ferestrele și singura lumină ce se juca pe coperțile cărților și pe mobilele atît de vechi provenea de la focul din cămin ; lemnele trosneau, împrăștiind jerbe de scîntei și un parfum amețitor de rășină de brad.

— Fantastic, murmură fata, fără să-și poată dezlipi privirea de la dansul fastuos al flăcărilor.

— Înaintașii noștri aveau gusturi rafinate, susură Diana. Știi ce înseamnă să te poți așeza în fotoliu, în fața căminului, cu o carte în mînă ? Nu știi, desigur, au rămas foarte puțini acei care să poată aprecia un asemenea dar adus spiritului.

— Diana, mă uimești ! Tu ești aceea care alergi de pe o planetă pe alta ? Tu exiști în acest timp ? Parcă m-am întors cu o mie de ani în urmă ! Asist la o proiecție cinematon ?!

— Uite cine vorbește de cinematon ?!

Glasul izbucnise de după unul din cele două fotolii așezate în fața focului și Ana a rămas, pentru o secundă, încremenită.

— Andrei ? a reușit ea să întrebe.

— Da, Andrei ! aprobă glasul și țîncul sări din fotoliu, aruncîndu-se dintr-un salt spre fată.

Tex pornise un dans gălăgios în jurul celor doi, în timp ce Diana rîdea în hohote.

— Stai, nebunule, că mă sufoci ! se apără Ana, încercînd să scape din îmbrățișare. Deci, un complot ?!

— Acum trei ani nu erai așa de frumoasă ! strigă Andrei.

— Iar tu erai doar un țînc plin de pistrui ! Liniștește-te ! Ce înseamnă toată povestea asta ? Nu ai găsit o cale mai cinstită de a ne da întîlnire ? M-ai făcut să-l deranjez și pe marele campion, care, drept vorbind, nu prea a luat în serios mesajul tău.

— Grasul a fost întotdeauna un tip opac ; doar mușchii contează la el ! se supără Andrei. Și, dacă vrei să știi, mesajul nu a fost un truc. Cercetările mele duc la concluzia logică...

— Hai, hai, fără ifose !

— Ah, vechiul și bunul vostru obicei de a vă contrazice mereu ! interveni Diana, comandînd retragerea draperiilor de pe ferestre.

Lumina orbitoare a zăpezii a năvălit în cameră, făcîndu-i pe cei doi prieteni să clipească des.

— Era mai interesant doar cu focul din cămin, se împotrivi Andrei.

— Un plus de mister ! îl ironiză Ana. Pe bună dreptate, Traian a rîs de mine !

— Diana, te rog să-i explici tu ! strigă țîncul și se retrase îmbufnat în fotoliu.

— Am pregătit un ceai colosal, absolut natural, spuse gazda, făcînd să iasă dintr-un perete o măsuță pe care trona un samovar, pahare în suporturi de metal strălucitor și un morman impresionant

de pateuri. Cînd afară avem o iarnă atît de frumoasă, nimic nu poate fi mai grozav decît un ceai „arhaic" băut la gura sobei.

— Diana, spuse Ana, așezîndu-se pe celălalt fotoliu din fața căminului, recunosc și sînt de acord că în acești ani care au trecut trebuia să ne întîlnim nu numai prin intermediul vidgalfonului, dar metoda aleasă acum de Andrei mi se pare... violentă! Nu m-aș mira ca Traian să-și fi închipuit că a fost doar un motiv născocit de mine, în dorința arzătoare de a-l întîlni!

— Mofturi! mormăi țîncul, mestecînd de zor un pateu. Și cînd te gîndești că o asemenea prințesă răzgîiată vrea să ajungă pilot de *patrulă*! Ha-ha-ha!

— Andrei, hai să vorbim serios, spuse Diana, după care se întoarse spre Ana. De fapt, mesajul a fost emis de pe Skyt. Primul care l-a recepționat a fost Ax.

— Exact, aprobă băiatul și mai luă un pateu.

— L-am căutat, dar s-a izolat, spuse fata, jucîndu-se cu degetele în blana lui Tex.

— Așa ne-am sfătuit, o liniști cercetătoarea. Și eu m-am izolat, fiind sigură că pînă la urmă o să vii aici. Traian e prea departe și, oricum...

— De ce toate astea?

— Pentru că Sihastrul poate intercepta toate legăturile făcute prin vidgalfon! răbufni Andrei.

— Sihastrul?! se miră, pe bună dreptate, Ana.

— Să o luăm de la început, propuse Diana și își trase mai aproape de foc un mic scaun cu trei picioare, la fel de vechi ca și restul mobilierului. Deci, de aproape trei ani se semnalează, periodic, ciudate dispariții ale unor mici nave avînd la bord doar cercetători renumiți.

— Da, am auzit, făcu Ana, mîngîindu-l în continuare pe Tex care, culcat la picioarele ei, era în culmea fericirii.

— Vezi ?! o interpelă Andrei, victorios. Am avut curiozitatea să încadrez toate aceste dispariții. Le-am sortat, le-am analizat și am ajuns la concluzia că toate s-au produs în apropierea asteroidului Skyt.

— Skyt ?! E un nonsens !

— De aceeași părere au fost și alții ; ba chiar s-au făcut și cercetări oficiale. Rezultatul a fost însă negativ, tocmai pentru că totul s-a făcut la modul oficial și Sihastrul a știut din timp.

— Iar acest... Sihastru ?! întrebă fata, fără să încerce să ascundă faptul că problema începuse să o intereseze cu adevărat.

— Cîndva mi-a fost coleg, o informă Diana. Am lucrat împreună pe o navă-laborator, aproape de Perseu. Era un tip ciudat, taciturn, violent, dar de o inteligență ieșită din comun. Am auzit apoi că a cerut Centrului să-i permită să se instaleze pe Skyt, unde dorea să definitiveze niște cercetări referitoare la adaptarea plantelor terestre.

— Bine, dar Skyt este atît de mic și atît de pustiu ! exclamă Ana și Tex ridică speriat capul.

— Mic, pustiu și complet izolat, completă Andrei. E în afara tuturor rutelor și, ce e mai important, în jurul lui acționează un bizar cîmp prin care nici o navă nu poate trece fără măsuri de protecție speciale.

— Și tu ai ajuns acolo ?

— Da, am ajuns. Eram cu Gelu pe nava de mărfuri pe care o pilotează tatăl său și, cînd am ajuns în apropiere de Skyt, la rugămintea mea, s-a făcut un mic ocol.

— Să nu-mi spui că o navă de mărfuri are „protecție specială".

— Nici gînd ! Numai că, atît l-am bătut la cap pe tatăl lui Gelu, încît a fost nevoit să ia legătura prin laser cu Sihastrul. Doi copii nevinovați voiau să viziteze asteroidul : Sihastrul a venit personal și ne-a luat.

— Și ?!

— Nimic. Ne-a arătat niște sere grozave, ne-a povestit cîte ceva despre nu știu ce radiații care au un efect deosebit asupra plantelor și ne-a îndemnat să gustăm dintr-o roșie gigantică ! Individul este complet nebun ! Dacă i-ai vedea ochii, dacă i-ai simți atingerea umedă a degetelor, nu te-ai îndoi nici o clipă că el este autorul dispariților din acea zonă.

— Și mesajul ?

— Ca un copil zburdalnic ce sînt, m-am „jucat" la emițătorul său. Am verificat în acest fel și raza lui de acțiune și modul de codificare. Ana, trebuie să pătrundem sub scoarța asteroidului Skyt ! Acum, cînd încă nu e prea tîrziu ! Sihastrul este un nebun periculos !

— Țîncule, în acești ani nu te-ai schimbat deloc ; te aprinzi la fel de ușor și tot la fel de ușor iei hotărîri pripite, șopti fata, cu un glas pe care probabil nu l-ar fi vrut duios.

— Ana, de data aceasta se pare că Andrei nu s-a pripit, spuse cercetătoarea. Eu îl cunosc pe acest Sihastru, iar Ax a fost de părere că presupunerile acestui „copil zburdalnic" pot fi foarte aproape de adevăr. Pe Skyt se pune ceva la cale...

— Ce ar trebui să facem noi ?

— Așa îmi placi ! decretă Andrei și, brusc, o sărută pe Ana.

— Liniștește-te ! făcu ea, împingîndu-l la loc, în fotoliu. Încă nu am zis că sînt de acord cu ideea

ta extravagantă ! Aș fi curioasă, extrem de curioasă, să aflu din gura lui Ax cum vede el... problema.

— Ax e la Centru. Vrea să obțină, cît mai neoficial cu putință, aprobarea de a face o excursie pe Skyt.

— Diana, e adevărat ? întrebă surprinsă Ana.

— Da, confirmă scurt cercetătoarea. Eu însă, precis nu voi putea merge cu voi. Încă sînt considerată „convalescentă" ; pentru asemenea cazuri, nu există nici o derogare.

— E foarte bine așa, spuse Andrei. Trebuie să ținem legătura cu Pămîntul. În nici un caz, această legătură nu trebuie să fie făcută prin canale oficiale. Ba, aș putea spune că trebuie să ne gîndim la un cod atît de simplu, încît Sihastrul nici să nu bănuiască că putem fi atît de... învechiți. Exact cum, probabil, nouăzeci și nouă la sută din oameni nu pot să-și imagineze că pe Pămînt, în acest an, există în careul *W 245* „castelul Dianei" !

Deasupra căminului, coarnele uriașe de cerb au lunecat într-o parte și pe ecranul vidgalfonului a apărut chipul lui Ax.

— Bun venit în casa mea și a Dianei ! ură el musafirilor, privindu-i vesel pe fiecare în parte. Nu am mai avut răbdare și, iată, de la Centru vă transmit că am obținut aprobarea. Să mă așteptați ; vreau să bem un ceai împreună.

Ecranul s-a stins și coarnele au lunecat la loc, astupîndu-l.

Într-un tîrziu, Andrei a murmurat :

— Diana, pe cuvîntul meu, habar nu am avut că tu și Ax...

— Ce să-ți fac, țîncule, dacă de atîta vreme nu ne-ai mai trecut pragul ? îl apostrofă cercetătoarea zîmbind, cu obrajii înroșiți de dogoarea focului.

Cînd a intrat în cabină și i-a văzut pe cei trei, Traian a scăpat prosopul din mînă și fața sa a trecut prin toate culorile curcubeului.

— Ați văzut meciul ? a fost prima întrebare care i-a venit în minte și a rostit cuvintele poticnindu-se îngrozitor.

— Nu, abia am sosit, spuse Andrei, stăpînindu-și cu greu hohotul de rîs care îl înecă.

— Ba ați văzut meciul ! strigă uriașul.

— Ei și ? întrebă Ana.

— Xibonul era un adevărat monstru, interveni împăciuitor Ax.

— Am mai luptat cu xiboni ! se înfurie Traian. I-am învins de fiecare dată. Astăzi însă, nu știu ce s-a întîmplat ! Aștia de pe Xibon au, într-adevăr, mușchi și o „figură" îngrozitoare, dar sînt ființe pașnice și, ca să fiu cinstit, din punct de vedere al intelectului ne sînt mult inferiori. Forța lor teribilă poate fi înfrîntă...

— Hai, grasule, lasă teoriile ! îi strigă Andrei și i se aruncă de gît. Știi că îmi era grozav de dor de tine ?

— Tu, ține afurisit, îți aduci aminte de cineva, numai dacă ai vreun interes anume !

— Ești un caraghios, maestre ! se îmbufnă piticul. Adică, ce fel de interes ?

— Doar nu în zadar ne-ai pus pe toți pe zdruncin cu faimosul tău mesaj ?! După ce am vorbit cu Ana... Ce ți s-a năzărit ?! În loc să mă concentrez asupra meciului...

— Hai, lasă, lasă, nu încerca să dai vina pe mine !

— Nu v-ați văzut de atîția ani și vă certați de parcă abia ieri v-ați despărțit, se amestecă Ana. Oare de asta am venit pînă aici, pe *GIGANT-148* ?

— A pierdut meciul și acum, poftim, încearcă să dea vina pe mine ! se apără Andrei. Campionii ăștia nu au simțul umorului !

— Constat că în acești trei ani circumvoluțiunile tale nu s-au prea dezvoltat ! îl apostrofă Traian.

— Uite cine vorbește de creier ?!

— Dacă nu aveți de gînd să terminați acest „meci", o iau pe Ana și mă întorc pe Pămînt, îl amenință pilotul. Am lăsat-o singură pe Diana, m-am zbătut să obțin aprobarea pentru această expediție trăsnită, iar voi, ce faceți ?

— Deci, am avut dreptate, mormăi uriașul. Țîncul și-a adus aminte de mine, avînd un anumit scop, expediția pe Skyt !

— Păi ce, tu mai ai timp pentru vechii prieteni ? întrebă Andrei. În ultima vreme, din cauza meciurilor și a antrenamentelor, ai fost mereu izolat. Îți închipui că nu am încercat să te găsesc ?

Ana interveni înainte ca Traian să izbucnească :

— În această privință, Andrei are dreptate. Unii dintre noi folosesc atît de intens sistemul de izolare încît, nu știu zău dacă într-un viitor nu prea îndepărtat nu vom deveni atît de egoiști, atît de inumani...

— Ei, să nu o luăm chiar așa, o întrerupse Ax.

— Ba, să o luăm chiar așa ! sări țîncul. Am văzut la cinematon un retro despre dispăruta civilizație de pe Walfa. Probabil ați auzit de această planetă din sistemul Sfinx... Cei de acolo au dispărut tocmai datorită faptului că la un moment dat totul devenise atît de perfect, încît nici un individ nu mai avea nevoie de alt individ. Materialele găsite în depozitele din adîncul planetei au demonstrat că...

— Deși au trecut trei ani, tot cu ochii în cinematon ?! îl tachină uriașul. Să fiu în locul lui taică-tău, ți-aș da o mamă de...

— Tata e un om foarte ocupat, șopti trist Andrei. Și mama, la fel. Abia i-am găsit ca să le cer voie să plec spre Skyt. Le-am spus că voi fi împreună cu Ax, cu Ana și cu tine. Nu a fost nici o problemă...

— În sfîrșit, oftă Traian, să auzim ce vrea să însemne toată povestea cu acest... Skyt. Dacă Ax și Ana au consimțit să participe la joc, înseamnă că nu e o glumă.

— Bineînțeles, grasule, nu e o glumă. Pe acest asteroid se întîmplă lucruri ciudate, iar disparițiile din ultima vreme...

— Asta știu.

— Ei bine, pe Skyt, unde eu și Gelu am fost primiți ca doi copii curioși și mofturoși, ai în permanență senzația că totul este doar o... iluzie. Pînă și acele faimoase sere...

— Îți închipui că, dacă ar exista o bănuială cît de mică asupra a ceea ce se petrece pe acolo, cei de la Centru ar lăsa lucrurile la voia întîmplării ?

— Dragul meu, interveni pilotul, așezîndu-se, în sfîrșit, pe o banchetă, înainte de a obține aprobarea și înainte de a mă pune — cu și *patrula* — la dispoziția unor copii, poți să fii sigur că m-am documentat foarte serios. Pot să te informez că cei de la Centru au fost chiar încîntați de planul nostru. Dacă nu înțelegi de ce, o să-ți explic eu. Se pare că nici o cercetare oficială nu a reușit să dezlege taina de pe Skyt, în primul rînd datorită faptului că Sihastrul este la curent cu toate misiunile oficiale...

— Dar, poate, nu e vorba de nici o taină, încercă Traian, frecîndu-se preocupat, pe față și gît, cu prosopul.

— Cei de la Centru sînt convinși că dispariţiile au o strînsă legătură cu acest asteroid.

— Cîteva patrule, un atac prin surprindere și problema e ca și rezolvată, propuse uriașul, fără prea mare convingere.

— Ţi-am spus eu, Ana? strigă Andrei. Prietenul nostru e doar depozit de mușchi!

— Ei bine, continuă Ax, făcîndu-se că nu observă privirile amenințătoare ale lui Traian, în clipa de față un asemenea atac nu este posibil. Nimeni nu știe ce surpriză a pregătit Sihastrul; nimeni nu-și imaginează că acest individ și-a permis să răpească niște nave, fără să dispună de ceva care să-l facă să creadă că este inviolabil.

— Și de ce tocmai noi să reușim acolo unde...

— Ah, grasule! nu s-a mai putut abține piticul. Pînă și mintea ta ar trebui să priceapă că „tocmai noi" trebuie să încercăm, deoarece Sihastrul știe că sîntem prieteni la cataramă; știe că Ax nu ne poate refuza; mai știe că vizita noastră pe asteroidul lui nu e o treabă oficială, ci doar ideea unui „tînc trăsnit", care s-a arătat fascinat de serele lui grozave! Puteam eu, după ce am gustat din acea roșie gigantică, să nu mă laud în fața prietenilor? Puteam eu să nu-mi invit prietenii cu care am trecut prin atîtea aventuri într-un asemenea loc minunat? Pînă la urmă am fi reușit să obținem aprobarea și pentru Diana, dar Sihastrul știe că ea este o cercetătoare și, se pare, tocmai astfel de oameni nu dorește el pe acolo! De asta nu l-am luat nici pe Tex; animalele nu pot juca teatru, ca oamenii! Sihastrul nu poate fi învins cu arme...

— Cînd plecăm ? întrebă brusc Traian, aruncînd prosopul. Nu sînt sigur că avem ceva de „învins", dar tu, ţîncule, ai un dar deosebit de a scoate oamenii din răbdări !

— Fiecare cu... darurile lui, replică piticul, zîmbindu-i complice pilotului. Ana, cînd plecăm ?

— Ax hotărăşte !

— Acum, decretă pilotul, ieşind primul din cabină.

În drum spre *patrulă* au trebuit să se oprească pentru cîteva clipe şi să-l aştepte pe Traian, care a intrat în sala de antrenament şi a strigat în gura mare că „o să lipsească vreo două-trei zile, deoarece nu poate scăpa de insistenţele unui ţînc afurisit, mare iubitor de locuri exotice şi de legume cum nu s-au mai pomenit". Apoi, odată intrat în mica navă, uriaşul a exclamat :

— Unde sînt armele şi sferele de protecţie ?! Văd că aţi demontat tot !

— Sîntem nişte vizitatori... paşnici, susură, maliţios, Andrei.

— Nu am luat nici dispozitivele pentru sferele de protecţie individuale, completă Ana.

— „Armele" noastre sînt aici, mai zise piticul, bătînd cu degetul în frunte, după care se refugie strategic în spatele pilotului.

— Exact, făcu acesta, oprind cu o mişcare a mîinii înaintarea lui Traian. Trebuie să ne bizuim doar pe micile celule cenuşii. Din momentul cînd ieşim din sfera de protecţie a acestei baze, nici o vorbă, nici un gest nu trebuie să trădeze adevăratul scop al „excursiei" noastre. Înţeles ? mai întrebă Ax, grav, apoi se întoarse spre pupitrul de comandă şi anunţă : Nava *NPI-1679* gata de decolare ! Capsula *539*, careul *WY*, traiectoria *1467*, ruta

comercială *70*, destinația asteroidul Skyt, comunicare în cod liber.

Din corpul giganticei baze, mica navă a ieșit întocmai unui minuscul punct luminos care s-a pierdut rapid în spațiul întunecat.

Skyt

Comanda a răsunat în cabină, lovind dureros urechile. Glasul ce o rostise părea să vină de peste tot și de nicăieri ; în orice caz aparatura de recepție a *patrulei* nu captase și nu le transmise un asemenea ordin.

Ax a manevrat butoanele de pe pupitrul de comandă. Pe ecran, micul asteroid a încremenit brusc, acoperindu-se pe dată cu o perdea groasă de ceață lăptoasă străbătută de ciudate fulgere roșii.

— Asta e Skyt, a murmurat Andrei, tulburat.

— Grozavă priveliște ! se răți Traian. Uite pentru ce mi-am întrerupt eu participarea la campionat ?!

— Un biet pietroi, intră și Ana în joc.

— Iar eu, om în toată firea, m-am luat după niște copii ! îi completă pilotul. Dacă ni s-a ordonat să ne oprim, înseamnă că nu putem ateriza. Propun să ne întoarcem. Am treburi mult mai importante.

— Te rog, se alintă piticul, să mai așteptăm puțin. După un asemenea drum, nu e păcat să nu vedeți ce am văzut eu ? Sihastrul e atît de amabil, iar roșiile sale sînt grozave ! Și nu numai roșiile...

— Am știut eu că totul e o minciună ! Auzi, roșii într-un asemenea pustiu ! Ai visat, țîncule ?

— Grasule, să știi că mă supăr ! Ax, mai bine ai transmite că dorim să aterizăm. De unde să se

știe acolo, jos, că sîntem în excursie și că dorim să vizităm serele ? Poate că prin zona asta circulă și indivizi cu intenții nu tocmai cinstite ; e normal ca să nu se permită aterizarea oricui. Cînd am fost cu Gelu, tot așa, am cerut aprobarea și a venit însuși Sihastrul de ne-a luat. Doar nu-ți închipui că are ceva de ascuns ?!

— Asta-i bună ! exclamă pilotul. Cine nu știe de experiențele de pe Skyt ? Într-adevăr, aș fi vrut să văd cu ochii mei minunățiile cu care te-ai lăudat atîta, dar dacă nu se poate, nu se poate. „Norul" care a înconjurat asteroidul ne-ar dezintegra urgent, dacă am încerca... Cînd am plecat, mi-ai spus că nu e nevoie de sferă de protecție și te-am ascultat. Singura soluție este să pornim înapoi...

— Priviți ! strigă Ana și arătă ecranul.

În „norul" lăptos se deschise un adevărat tunel, la capătul căruia se vedea suprafața împietrită a asteroidului.

— Ne primește ! se bucură Andrei.

— Mai bine ne întoarcem, se împotrivi Traian. Nu mai am nici un chef să vizitez serele. Mare lucru, niște roșii cît niște pepeni !

— Îți dai seama în ce condiții vitrege au fost crescute ?! sări Andrei. Îți dai seama ce va însemna acest lucru pentru toate coloniile noastre împînzite prin Univers ? Am știut întotdeauna că sportivii nu au nici un pic de fantezie !

— Dacă tot am venit și dacă tot sîntem primiți, de ce să renunțăm ? întrebă Ana cu un glas atît de naiv, încît piticul mai să izbucnească în rîs.

— Bine, fie, hotărî Ax și dădu comanda necesară pilotului automat.

Au străbătut „tunelul" într-o tăcere totală ; de atîta liniște urechile păreau înfundate cu vată și

a trebuit să treacă aproape un minut, după ce nava s-a așezat pe solul asteroidului, pînă ca ceilalți să priceapă că Andrei strigă : „Ce-a fost asta ?!“

— Am fost, fiecare dintre noi, perfect... izolați, încercă Traian să explice, masîndu-și urechile. O fi de vină „norul“ ? Unde o fi gazda ? După cîte văd eu, de jur împrejur e doar un amărît de pustiu ! Unde ai văzut tu sere și...

— Data trecută am venit cu nava Sihastrului, deșteptule ! Probabil că sîntem într-o zonă unde...

Andrei nu a avut timp să explice, deoarece *patrula* a început să se clatine îngrijorător și să alunece vertiginos în jos.

Căderea a încetat la fel de brusc și atunci o voce a pătruns prin pereții navei, urîndu-le „bun venit“.

— E Sihastrul, s-a bucurat piticul.

— Da, eu sînt și vă rog să mă iertați că nu am venit personal să vă întîmpin. Tocmai efectuam niște probe : nu puteam să le întrerup. Puteți părăsi nava, fără nici un costum de protecție. Am încercat să construiesc aici condiții similare cu cele de acasă. Veți găsi singuri drumul spre mine.

— Începe să-mi placă, comentă uriașul, deși ochii lui spuneau cu totul altceva.

— E firesc, spuse mîndru Andrei. Sîntem invitații unui mare savant ; poate ai celui mai mare savant. Hai să coborîm !

Patrula poposise într-o poiană, în mijlocul unei păduri de brazi uriași care își înălțau vîrfurile semețe spre un cer albastru, luminos. Adia un vînt călduț, încărcat de miresme de rășină, iarbă crudă și pămînt jilav. Nu prea departe susura liniștit un izvor cu apă limpede, iar deasupra, pe un trunchi, își făcea de lucru o ciocănitoare.

— E un vis ? întrebă într-un tîrziu Ana, privind uimită la tot ce o înconjura.

— Chiar dacă e doar un vis, trebuie să recunoşti că e colosal ! exclamă ţîncul. Data trecută nu am văzut aşa ceva. Ei, ce părere ai, grasule ? Îţi mai pare rău că ai venit cu mine în această călătorie ?

Înaintaseră deja cîţiva metri prin iarba grasă, cînd un hohot de rîs, ca un gîlgîit straniu, a izbucnit dintre brazi, s-a învîrtit în jurul lor, apoi s-a pierdut în ecouri prelungite. *Patrula* dispăruse, iar în locul ei „crescuse" o stîncă pe care cineva sculptase chipurile celor patru prieteni : o sculptură grotescă, înfricoşătoare.

— Ei bine, asta ce mai înseamnă ? întrebă încruntat Ax, privindu-l pe Andrei care, la fel ca şi ceilalţi, nu-şi putea dezlipi ochii de la stîncă.

— „Un semn al prieteniei mele !" se auzi puternic glasul Sihastrului.

— Ne-aţi aşteptat ? se bîlbîi ţîncul.

— „Bineînţeles ! Data trecută te-am lăsat să umbli la emiţător, ca să aud cu propriile-mi urechi ce impresie ţi-a făcut Skyt. Am fost sigur că vei transmite un mesaj celor mai buni prieteni ; aşa s-a şi întîmplat. Sau ai crezut că ai putut transmite fără ştirea mea ?"

— Asta-i bună ! se apără Andrei, încercînd să zîmbească nevinovat.

— „În sfîrşit, pentru că ştiam că veţi veni, m-am gîndit să pregătesc acest monument. E frumos, nu ? Un omagiu pentru vitejii care au trecut prin atîtea peripeţii extraordinare. Sînt încîntat că îmi sînteţi oaspeţi. Dacă ar fi venit şi Diana, echipa ar fi fost completă."

— Diana e bolnavă.

— „Și asta știu. Regret. Mi-ar fi plăcut să o am aici ; sîntem vechi cunoștințe și, fiind cercetătoare ca și mine, poate ar fi apreciat cum se cuvine această lume creată din nimic. De fapt, ca să fiu absolut sincer, aș fi dorit tare mult ca Diana să fie cu voi. După cum observați, în basorelief figura ei este centrală !“

— Și *patrula ?* întrebă Ax.

— „Nici o grijă, e la loc sigur ! Tocmai o admir ! Cum se face că ai obținut pentru ea același număr ? *Patrula NPI-1679* a fost distrusă pe *G-01,* cînd v-ați întîlnit cu Gemma. Greșesc ?“

— Nu greșiți, aprobă pilotul. Centrul a hotărît să dea acestei nave numărul celei distruse.

— „Aha, ca un... simbol ! hohoti Sihastrul. Emoționant !“

— Eu am cam început să mă plictisesc ! răbufni Traian. Mi-am întrerupt meciurile...

— „Nu te avînta tinere ! Sînt singur pe Skyt ; cercetările și descoperirile mele sînt foarte importante. Ești de acord că trebuie să iau unele măsuri de prevedere ? Acum, poftim, aveți cale liberă. Vă aștept.“

Vocea a dispărut printre brazi, lăsînd în urmă ei a cărare șerpuitoare, acoperită cu prundiș albfosforescent.

Andrei a mai privit o dată spre sculpturile hidoase de pe stîncă, apoi a pornit primul pe cărare. Ana și Ax l-au urmat îngînduraţi, iar uriașul, înainte de a păși pe prundiș, s-a aplecat asupra izvorului. A băut îndelung, luînd apa în căușul palmelor și, cînd și-a dat seama că, de fapt, nu duce la gură nici o picătură de apă, și-a privit speriat mîinile ; degetele erau complet uscate. A vrut să sară pe cărare, pentru a-și urma prietenii, dar s-a lovit de un obstacol dur și, în fața ochilor săi, în

locul brazilor, a apărut un perete de stîncă. S-a întors cu fața spre locul unde aterizase *patrula* și a constatat că dispăruse și cerul albastru, și iarba verde, și stînca sculptată ; în locul lor, o grotă întunecată, complet goală. Aerul devenise fierbinte, uscat, iar din tavan începuse să curgă, unduindu-se, un fum albăstrui.

— „Leac contra plictiselii !“ se auzi hohotind vocea Sihastrului.

Sihastrul

— Hai, grasule ! strigă Andrei.

— Vin, vin, răspunse uriașul alergînd pe cărare.

— Unde ai rămas ? La un moment dat nu te-am mai văzut.

— Am băut puțină apă la izvor.

— Dacă nu ai găsit nimic de mîncare, măcar din apă să te înfrupți ! îl tachină țîncul, aruncîndu-i peste umăr o privire veselă.

— Foarte bună apă, răspunse docil Traian.

Surprins de această reacție nefirească a prietenului său, piticul s-a oprit brusc, dar Ana l-a împins ușurel, șoptindu-i :

— Sîntem așteptați.

— Ai auzit ? șopti la rîndul său, tulburat, Andrei.

— Am auzit, confirmă fata.

— E absolut firesc, completă pilotul. Gazda noastră a construit aici aceleași condiții ca acasă. De ce nu ar fi minunată și apa ? Hai, nu vă opriți !

— Păcat că nu ați băut și voi, strigă din urmă Traian. Naturală și rece. Abia aștept să văd serele !

— De fapt, ați și ajuns !

Cărarea se sfîrșise brusc în fața unei cascade a cărei apă, ca o perdea subțire puternic luminată,

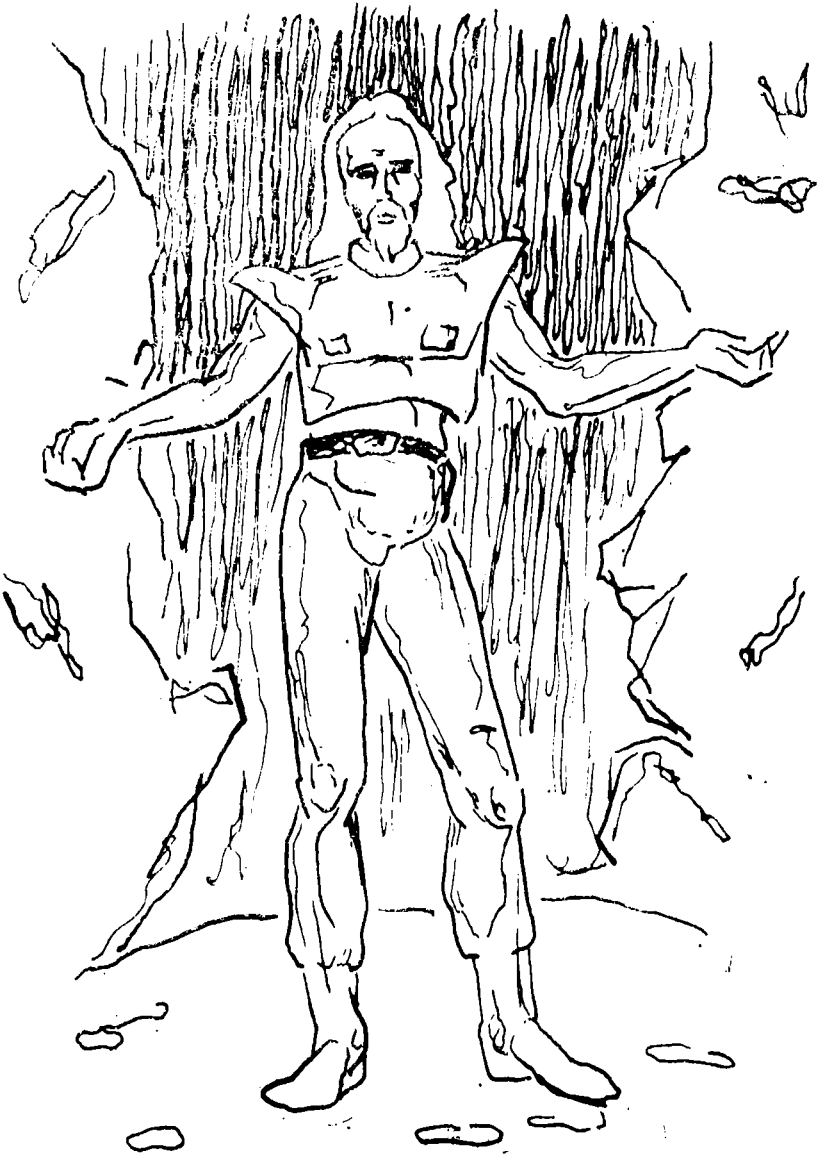

punea mai bine în evidență silueta firavă a Sihastrului. Îmbrăcat într-o salopetă neagră, avînd pe cap o claie de păr alb și drept barbă cîteva fire răzlețe de păr, omulețul le apăruse pe neașteptate în față, cu mîinile întinse spre ei.

— Da, ați ajuns, repetă el. În trista mea singurătate, oaspeți ca voi sînt bine veniți ; o rază veselă de lumină într-un pustiu întunecat și rece. Ce frumoși sînteți ! Veniți, dragilor, în brațele mele ! De ce v-ați oprit ?

Andrei, ca o veche cunoștință, se apropie repede și primi primul îmbrățișarea și sărutul gazdei.

După ce îndeplini ceremonios același ritual cu fiecare în parte, Sihastrul făcu un pas înapoi, prin perdeaua de apă. În acel loc, în fața grupului, se deschise, ca o ușă, intrarea spre o hală uriașă.

— Hai, poftiți, vă așteaptă minunatele roade ale străduinței mele, îi îndemnă omulețul, agitîndu-și brațele. Intrați, dragii mei copii, în această împărăție a inteligenței și fanteziei !

Într-adevăr, sera era impresionantă ; atît ca dimensiuni cît și datorită fantasticelor legume și fructe care străluceau cît vedeai cu ochii.

— Ei, ei, ați mai văzut așa ceva ? strigă Sihastrul, conducîndu-i apoi pe aleile întortocheate acoperite de același prundiș alb-fosforescent. Noi, oamenii, sîntem forma superioară de viață din Univers și ceea ce vedeți aici e o dovadă în plus că nu avem nevoie de nici o colaborare cu fel de fel de xiboni, andrași, selwuni ! Putem și trebuie să devenim stăpînii absoluți ai Universului ! Acesta e crezul meu și îi voi face pe cei care acum ne conduc destinele să înțeleagă acest elementar adevăr ! Ei, ei, dragilor, observ în ochii voștri uimirea totală în fața acestor extraordinare realizări. Cînd totul va fi pus la punct, omenirea va înțelege și se va pros-

terna cu pioșenie în fața acestui asteroid. Skyt va deveni centrul Universului ! Trebuie să fiți mîndri că sînteți primii care... Ah, dacă aș putea să mă fac înțeles !

— Nu sînteți... înțeles ? se miră Ana.

— Nu ! strigă violent Sihastrul.

— Diana mi-a spus că cei de la Centru...

— Să nu aud de ei ! îl întrerupse omulețul pe pilot. Da, e drept, mi-au făcut cadou acest asteroid, cu mulți ani în urmă ; da, e drept că la început mi-au dat tot ce am cerut pentru cercetările mele ; pe urmă însă, ce-au făcut ?! Au început să mă... suspecteze. Au trimis încoace fel de fel de dobitoci ! Au încercat chiar să mă convingă, cu forța, să mă întorc pe Pămînt ! De ce ?! Skyt e al meu și nu voi permite nimănui să se atingă de el. Acum, dragilor, sînt puternic ! Credeau că dacă vor întrerupe aprovizionarea o să mă declar învins ? Nu !

Sihastrul vorbea repede și se mișca tot timpul, țopăind și gesticulînd. Dacă nu ar fi știut că, într-adevăr, omulețul era periculos, Ax ar fi izbucnit în rîs și l-ar fi înșfăcat cu o singură mînă de gulerul salopetei sale negre ; cu cealaltă mînă l-ar fi legat fedeleș și l-ar fi dus val-vîrtej pe Pămînt. La Centru însă, fusese avertizat că cei care au încercat așa ceva au dispărut pentru totdeauna.

— Ei, uite, v-am întristat, se tînguí gazda. Astea sînt problemele mele și le voi rezolva singur, completă apoi, amenințător și izbucni într-un rîs care o făcu pe Ana să tresară înfiorată.

— Da, Andrei a avut dreptate, se grăbi ea să spună, observînd că Sihastrul o privește atent. Sera aceasta este magnifică, iar...

— Înțeleg, făcu omulețul, ați vrea să gustați cîte ceva, ca să vă convingeți că sînt adevărate.

— Eu m-am convins, îl susținu Andrei. Sînt cum nu se poate mai adevărate și grozav de gustoase. Și roșiile, și castraveții, și...

— Aș propune să vizitați întîi tot complexul, apoi veți fi invitații mei la o masă bazată doar pe legume și fructe crescute în această seră, promise, amabil, omulețul.

— De acord, declară Traian.

— Renunți tu la... mîncare ? îl înțepă piticul.

— Nu renunță, amînă doar, interveni repede Ax.

— Dacă te aude cineva, o să-și închipuie că prietenul nostru este un fel de... flămînzilă ! îl apostrofă, la rîndul ei, fata.

— Da, așa o să-și închipuie, repetă uriașul, a cărui voință părea complet paralizată.

— Am glumit, se scuză Andrei, după care se întoarse mieros spre Sihastru ; eu le-am povestit tot ce am văzut data trecută aici și, pe cuvîntul meu, nu prea au vrut să mă creadă ! În special, grasul ăsta m-a necăjit cel mai tare ; mi-a spus că sînt mincinos ! De asta îi mai zic și eu, din cînd în cînd, cîte una !

— Ah, copii zburdalnici ce sînteți ! exclamă Sihastrul cu o veselie atît de falsă, încît piticul simți un șarpe rece alunecîndu-i pe șira spinării. De ce nu vreți să recunoașteți cinstit că singurul vostru gînd este să mușcați cu voluptate din aceste roade ? Credeți că o să mă supăr ? Hai, Ana, du-te și alege ce vrei tu.

— Eu...

— Hai, nu te sfii !

Împinsă cu o tandrețe care abia reușea să mascheze violența gestului, fata a făcut cîțiva pași spre rîndul de lujere pe care tronau niște roșii cu adevărat uriașe, a întins mîna și, în acea clipă, a simțit cum este înșfăcată de brațele verzi și trasă

cu putere în jos. Nu a reușit să scoată nici cel mai mic sunet; s-a și trezit într-o hrubă întunecată, în care plutea un fum albăstrui. Dintr-un colț, o siluetă uriașă s-a repezit spre ea.

Depozitul

Cînd a văzut-o pe Ana apărînd cu o roșie în brațe, Andrei nu s-a putut abține să nu ofteze fericit.

— Ce mare e! strigă el, pentru a masca teama prin care trecuse. Cred că e și foarte grea.

Ax i-a ieșit în întîmpinare și a luat roșia, iar fata nu s-a împotrivit, nu a rostit nici un cuvînt; s-a alăturat grupului, avînd întipărită pe față aceeași expresie de nepăsare, ca și Traian.

— Ați făcut cea mai bună alegere, se entuziasmă Sihastrul, preluînd grăbit uriașa legumă din mîinile pilotului. Vreți să gustați chiar acum din ea?

— Aș prefera să vizităm complexul, propuse Ax, după care se întoarse spre cei trei prieteni: Voi ce părere aveți?

— Cum vrei tu, răspunse indiferentă Ana.

— Doar nu am străbătut atîta distanță, doar ca să mîncăm roșii?! De fapt, am mai discutat o dată chestiunea asta. Am stabilit că întîi vizităm. De ce pierdem timpul? întrebă uriașul, rostind parcă o lecție bine învățată.

— Îmi plac sportivii! declară gazda. Hai, urmați-mă! îl îndemnă el și porni înaintea celor patru prieteni, țopăind caraghios pe picioarele sale scurte și firave.

Din uriașa seră au trecut, direct prin perete, într-o grotă imensă, luminată feeric. Cîteva zeci

de nave, de diferite forme și mărimi, păreau gata de decolare spre ceața densă, albăstruie, de deasupra lor.

— Acesta e... depozitul! strigă Sihastrul și începu să rîdă. Priviți, acolo e *patrula* voastră, care vă așteaptă, cuminte, să vă duc spre pămînt, unde, desigur, veți povesti despre minunata lume pe care am construit-o eu! mai spuse el, după ce reuși să-și stăpînească hohotul care părea gata-gata să-l sufoce. Da, o să le povestiți tuturor! Cine nu o să vă creadă, să pofticască pe Skyt! Sînt bucuros să primesc musafiri, dar să nu încerce vreunul să se apropie înarmat, sau cu gînduri necurate!

Amenințarea din ultimele cuvinte ale omulețului era cu siguranță adresată și celor patru prieteni; Andrei și Ax au recepționat-o cît se poate de bine, în timp ce Ana și Traian păreau că trăiesc în cu totul altă lume și în alt timp.

— Data trecută nu mi-ați arătat... depozitul, se bosumflă țîncul.

— Data trecută te-am lăsat să te „joci" la emițător, preciză Sihastrul și aruncă furios uriașa roșie care trecu prin peretele serei, de parcă acesta nici n-ar fi existat. Acum, pentru că printre voi se află un pilot și o fată care, în curînd, va deveni la rîndul ei pilot, am găsit de cuviință să vă arăt umila mea... flotilă.

— Nu știam că Centrul...

— Nici nu m-a dotat Centrul! strigă omulețul, apropiindu-se atît de mult de pilot, încît acesta a fost nevoit să facă un pas înapoi. Eu singur le-am construit. Cred că nu te îndoiești?

— După tot ce am văzut nimic nu mă mai miră, răspunse, zîmbind, Ax. Opera dumneavoastră este, într-adevăr, fără egal. Jonglați cu timpul și cu spa-

ţiul, aşa cum nimeni nu a reuşit să o facă pînă acum !

— Nu eşti prost, şopti Sihastrul, privindu-l intens. Da, sînt stăpînul timpului şi al spaţiului. Mă bucur că ai intuit adevărul meu !

— Aha, de asta am trecut prin perete atît de uşor ? se dumiri Andrei, avînd întipărită pe faţă o expresie demnă de toată compasiunea. Nu poţi să atingi ceva care există în alt timp !

— Logica ta, copile, este de-a dreptul uimitoare ! hohoti gazda, fără să încerce să ascundă faptul că îşi bătea joc de ţînc.

— Bine, făcu acesta, ca şi cum nu ar fi observat, dar cum se face că totuşi poţi vedea şi poţi pipăi lucruri care există în alt spaţiu şi în alt timp ?

— Asta e micul meu secret, sîsîi omuleţul, printre hohotele de rîs care îl înecau.

— Pot deci să presupun că toate navele astea, de fapt, nu există acum şi aici ?!

— Ba, există, pentru că aşa vreau eu ! ţipă Sihastrul. Uită-te la prietenii tăi care aleargă de la una la alta ! Vezi ? Le ating, se urcă prin ele !

Într-adevăr, Ana şi Traian treceau dintr-o navă în alta, parcă jucîndu-se, complet nepăsători la frămîntările celorlalţi doi membri ai expediţiei. Acum, Andrei era absolut sigur că prietenii săi au păţit ceva ; că omuleţul îmbrăcat în salopetă neagră acţionase asupra lor, transformîndu-i, dar nu putea înţelege cum şi cînd. Doar nu se despărţiseră de cînd au poposit pe asteroid ! Pilotul se gîndea la acelaşi lucru şi reuşise să-i comunice îngrijorarea sa ţîncului, printr-un scurt schimb de priviri.

„Ceea ce nu ştia Sihastrul — şi nici nu avea de unde să ştie un individ ca el ! — este faptul că noi dispunem de o armă invincibilă : prietenia !“ gîndi Andrei. „Nu ştie, sărmanul că prietenii se

cunosc atît de bine, încît nici un fel de truc nu-i poate duce în eroare".

— La ce se gîndește micul prieten ? îi strigă în ureche omulețul, luîndu-l de după umeri cu palmele sale atît de reci și umede.

— Nu gîndesc, privesc, se fîstîci Andrei, reușind să zîmbească încîntat. Cred că o să fie mulți amatori care să dorească să viziteze acest uimitor paradis.

— Da, cît mai mulți, cît mai mulți, dragul meu !, aprobă gazda, mîngîindu-și mulțumit cele cîteva fire de păr din barbă.

— Ei, se pare că am stat cam mult, spuse dintr-o dată Ax și Sihastrul îl privi atît de violent, încît se grăbi să adauge : răpim un timp prețios acelui care muncește pentru a da oamenilor una dintre cele mai mari descoperiri din istorie !

— Asta cam așa e, interveni țîncul Iar dacă nu sînt prea îndrăzneț, aș cere bunei noastre gazde să ne dea cîteva dintre cele mai frumoase legume.

— Nu ! se împotrivi Sihastrul, clătinînd în toate părțile claia de păr alb de pe creștet. Deocamdată, nimic nu poate părăsi asteroidul ; cercetările mele sînt... incomplete. De altfel, am observat, nici unul dintre voi nu este un mare amator de.. legume ! Nu-i așa ?! Ați venit doar ca să vedeți !

— Cred că da, recunoscu Andrei, înroșindu-se

— Ei, atunci, ați văzut ce trebuie văzut !

Fără să-i mai privească, omulețul țopăi spre *patrulă*. Ax îi strigă pe Ana și Traian, îi făcu semn piticului să-l urmeze și intră grăbit în cabina de comandă. După primul pas, simți cum podeaua devine fluidă; avu senzația unei căderi vertiginoase și se pomeni dintr-o dată într-o grotă în care plutea un fum albastru...

Andrei i-a lăsat pe Ana și pe Traian să intre, și a rămas să primească îmbrățișarea Sihastrului.

— Dragul meu, îi spuse acesta mieros, nici nu știi ce bucurie mi-ai făcut, convingîndu-ți prietenii să vină pînă aici ! Sper că o să-mi mai trimiteți și alți oaspeți, la fel de bine intenționați ca și voi. Nu-i așa ? După ce hohoti îndelung, omulețul continuă · poate te intrigă apetitul meu pentru musafiri ?

— Nu, de ce ? se miră nevinovat, țîncul.

— Foarte bine ! Totuși, e bine să știi că doresc din toată inima ca tot mai mulți oameni să afle despre existența acestui aparent umil asteroid ! Doresc din toată inima să se afle că, în curînd, aici va fi centrul Universului. Hai, cărați-vă !

În cabină, Ana și Traian discutau despre ultimul meci pierdut de urias, iar pilotul aștepta calm, instalat în fața pupitrului de comandă.

— Putem pleca ? se interesă el, fără să se întoarcă.

— Bineînțeles, aprobă fata. O să am ce povesti.

— Foarte interesant, completă Traian. Omul ăsta e un geniu și are dreptate cînd afirmă că noi sîntem cea mai evoluată formă de viață din Univers. Auzi, am ajuns să lupt, eu, cu un nenorocit de xibon ?!

— Ax, putem pleca, șopti Andrei, luîndu-și cu greu ochii de la cei doi prieteni.

— Nu cumva ai ajuns tu să comanzi *patrula* ? îl repezi pilotul, păsînd furios cîteva butoane Așa pățești cînd te iei după niște copii !

— Ce te-a apucat ?! se supără țîncul, apoi, cînd se apropie și privi chipul lui Ax, realiză îngrozit faptul că și acesta se transformase Păi, cum să comand eu ?! Știi foarte bine că habar nu am ! mai strigă el și se refugie în celula izolată.

Hohote de rîs ale Sihastrului au pătruns prin pereții navei, apoi au răsunat cuvintele : „Aveți cale liberă, dragilor !“

Andrei era atît de speriat, încît a realizat mult mai tîrziu faptul că în momentul cînd a păşit în celulă, rîsul şi cuvintele omuleţului au încetat brusc. S-a ghemuit într-un colţ, lipindu-şi fruntea de metalul rece şi a simţit vibraţia navei.

Trecuseră deja prin „tunelul“ croit în norul ce înconjura asteroidul, cînd băiatul şi-a dat seama că puterea Sihastrului se opreşte în faţa pereţilor acelei celule cu care toate patrulele erau dotate, pentru cazuri „absolut deosebite“. Şi-a stăpînit cu greu un chiot de bucurie şi a ţîşnit spre cabina de comandă.

— Ce te-a apucat ?! l-a luat în primire pilotul.

— Am uitat ceva ! strigă piticul, în mintea căruia începuse deja să se contureze un plan.

— Tu mereu uiţi cîte ceva, îl apostrofă, fără nici un chef, Traian.

— Am uitat de... Diana !

— Foarte urît din partea ta, rîse Ana, şi se întinse pe un pat, închizînd ochii.

— Am uitat că trebuie să-i ducem ceva de pe Skyt, ca să creadă că am fost, turui Andrei.

— Şi, mă rog, ce ai vrea acum ?!

— Ax, opreşte *patrula !*

— Eşti nebun ?!

— „Nu e nebun“ se auzi glasul Sihastrului, urmat de acelaşi clocot care semăna cu rîsul.

Din cîţiva paşi, ţîncul năvăli în celulă şi, încă o dată, se convinse că glasul nu putea pătrunde acolo. Se repezi înapoi, în cabina de comandă, strigînd :

— Diana este cercetătoare şi nu o să ne creadă numai aşa, pe vorbe ! De altfel, mulţi nu o să ne creadă, dacă...

— „Ah, Diana! oftă glasul. I-am propus să mă urmeze în temerara mea încercare și m-a refuzat! Mi-a spus că sînt nebun! Eu, nebun?! Eu vreau binele semenilor mei! Vreau să devină stăpînii Universului! Vreau să domine, nu să se tîrască la un loc cu tot felul de creaturi nătînge! Cine nu înțelege acest lucru, va trece definitiv în timpul pe care îl merită, fără putință de întoarcere! Dacă scumpa mea Diana ar fi venit cu voi, probabil că aș fi convins-o să rămînă pe Skyt! Am mare nevoie de inteligențe sclipitoare pentru a duce la bun sfîrșit grandiosul meu plan! Păcat!"

Tocmai de asta! strigă Andrei. Trebuia să-i ducem ceva cu care să o convingem.

— „Adică?!"

— Știu eu?... Poate chiar niște... legume.

— Devii din ce în ce mai obraznic! strecură printre dinți pilotul. O să am eu grijă să o conving pe Diana, fără...

Fără legumele de pe Skyt, nu o să reușești! nu se lasă piticul.

— Ai devenit și foarte încăpățînat!

— „Dragilor, nu vă certați!" se auzi din nou vocea Sihastrului Deocamdată opriți *patrula* și așteptați acolo unde vă aflați; o să meditez între timp".

— Așteptăm, răspunse docil Ax, manevrînd comenzile.

„Dacă măcar unul dintre ei ar fi cel adevărat" gîndi Andrei, oftînd. „Așa, trebuie să mă descurc singur".

Pe micul ecran, situat deasupra pupitrului de comandă, asteroidul se rotea înconjurat de acel nor lăptos din care izbucneau din cînd în cînd fulgere roșii.

Piticul s-a apropiat de ecran, de parcă ar fi vrut să privească mai bine ; cînd a fost destul de aproape, s-a împiedicat brusc, antrenîndu-l în cădere și pe Ax. În învălmășeala iscată, pînă să se dumirească ceilalți ce se întîmplă, Andrei a reușit să tragă din locașul ei siguranța care permitea ca celula să poată fi deschisă pe dinafară. Cu gesturi de prestidigitator a făcut să dispară micul obiect într-un buzunar al salopetei, apoi a început să se zvîrcolească pe jos, de parcă s-ar fi lovit cumplit.

— Asta ce mai înseamnă ?! făcu amenințător pilotul, ridicîndu-se.

— Am căzut...

— Dacă te bagi peste tot ?! îi strigă Traian, fără să se miște de la locul său.

— Ai merita o bătaie bună ! catadicsi să completeze Ana, culcîndu-se apoi la loc și închizînd ochii.

— După ce m-am lovit, tot voi săriți la mine ? se smiorcăi Andrei, ridicîndu-se cu greu.

— Să nu te mai apropii de pupitrul de comandă, că îți rup urechile ! spuse Ax cu un glas încărcat de atîta ură, încît țîncul se retrase speriat în cel mai îndepărtat colț.

S-au scurs apoi minute lungi, chinuitoare, în care nici cel mai mic sunet nu a spart liniștea grea care se instalase în patrulă.

Ana probabil că adormise ; Traian privea într-un punct fix, iar Ax nu-și dezlipea ochii de la ecran.

Cînd a răsunat vocea Sihastrului, toți au tresărit, treziți parcă dintr-un somn greu. Dacă ar fi fost posibil, Andrei ar fi scos al doilea chiot de bucurie ; planul său avea șanse de izbîndă !

— „Am sosit. Sînt deasupra voastră. Deschideți trapa, să vă aduc... legumele".

Refugiat în întunericul celulei, Andrei a asistat nevăzut la sosirea omulețului care, bineînțeles, nu adusese nimic.

— Unde sînt roșiile ? se miră Ax, dar un simplu gest al noului sosit îl făcu să încremenească pe scaunul său.

— Ei, dragul meu, unde te-ai ascuns ? întrebă Sihastrul, căutîndu-l cu privirea pe Andrei. Pentru că tot nu are rost să vă întoarceți cu toții pe Skyt, m-am gîndit să te iau în nava mea, ca să alegi singur tot ce-ți place pentru Diana. Hei, unde ești ?

— Aici, făcu țîncul, fără să iasă.

— De ce te-ai ascuns ?

— Nu m-am ascuns. M-am împiedicat, am căzut, m-am lovit și prietenii ăștia ai mei, în loc să mă ajute, mi-au promis că-mi vor rupe urechile ! Sînt supărat !

— Vai, vai, sărmanule ! îl compătimi ironic Sihastrul. Ia să vadă moșul, unde te-ai lovit ?

În momentul cînd l-a văzut pășind în celulă, Andrei a declanșat dispozitivul de închidere și a aprins lumina ; erau acum amîndoi prizonierii celulei și nimeni din afară nu mai putea pătrunde acolo, dacă țîncul nu era de acord. Și, bineînțeles, deocamdată, el nu era de acord !

Paradisul albastru

De spaimă, Ana nu a reușit să articuleze nici cel mai mic sunet și, cînd a auzit glasul lui Traian răzbătînd din ceața albastră, a fost convinsă că e doar o iluzie.

— Ana, și tu ?! strigă uriașul, aplecîndu-se asupra ei.

— Traian... Visez ?!

— Ce fel de vis o mai fi și ăsta ? Am căzut în grota asta și nici unul dintre bunii mei prieteni nu a observat că lipsesc ?!

— Dar nu ai lipsit nici o clipă ! Ai fost tot timpul în spatele nostru, pe cărare !

— Nici vorbă ! Nici nu am ajuns pe cărare. M-am aplecat să beau apă de la izvor, am văzut că apa nu e apă și izvorul nu e izvor, am vrut să strig după voi, m-am lovit de un perete de stîncă și apoi m-am trezit în hruba asta ! Clar ?

— Nu e clar ! Tot timpul ai fost lîngă noi !

— Probabil că și acum sînt acolo, deși mă aflu aici ! La fel de sigur sînt că și tu ești acolo, cu ceilalți, deși te afli tot aici ! Mai înțelegi ceva ?!

— Traiane, asta înseamnă că... Îți dai seama ?!

— Încep să-mi dau seama ! Sihastrul ne înlocuiește unul cîte unul... De ce ?! Vrea să trimită pe Pămînt „oameni" de-ai lui ?!

— Da, ai dreptate. Ar fi putut însă să facă acest lucru cu toți, dintr-o dată !

— Toți sau cîte unul ; rezultatul va fi același ! se înfurie uriașul, lovind cu pumnul în stîncă. Principalul este să facem ceva, să nu-l lăsăm pe nebunul ăsta să ne transforme !

— Ce putem face ?

— Nu știu. Din temnița asta nu se poate ieși. Am pipăit fiecare centimetru, m-am cățărat pe pereți ; nu, nu există nici o ieșire ! Îți dai seama în ce ne-a băgat prietenul nostru ?!

— Nu te-a tras nimeni de mînecă, murmură Ana.

— Dacă am avea o armă, alta ar fi situația !

— „Ce să faceți aici, cu o armă ?"

Vocea răzbătuse pînă la el prin ceața albastră, iar cel care rostise cuvintele părea a fi un om bătrîn și obosit. Se auzea clar respirația lui șuierătoare și

cei doi au încercat zadarnic să ghicească locul unde ar putea fi ; ceața se dovedea de nepătruns.

— Cine... sînteți ? se hotărî Ana să întrebe. Nu vă vedem.

— „Mai bine ! hîrîi vocea. Ați avea în față oglinda a ceea ce veți ajunge la rîndul vostru, dacă..."

— Dacă ?! strigă Traian, înspăimîntat la gîndul că se va întrerupe bizarul contact.

— „Dacă veți fi de acord cu ceea ce vă va propune Sihastrul".

— Poate „dacă nu vom fi de acord" !

— „M-am exprimat bine. Dacă nu veți fi de acord, nu veți mai avea timp să ajungeți ca mine".

— De unde vorbiți ? Unde sînteți ?! strigă Ana, încercînd să împrăștie cu palmele fumul albastru.

— „Sînt aici, lîngă voi, precizează vocea, dar trupul meu se află în alt spațiu, și de aceea nu mă puteți vedea. Sînt singurul supraviețuitor din paradisul albastru ; singurul care a fost de acord să-l ajute pe Sihastru. Ceilalți cercetători, aduși aici cu forța, au preferat să dispară pentru totdeauna decît să-l ajute. Eu sînt un... laș".

— Cum să ajungem în spațiul în care vă aflați ? se arătă nerăbdător Traian.

— „Pentru ce ? De pe Skyt nu se poate evada. Cum termină și cu ceilalți membri ai expediției, Sihastrul se va ocupa de voi. Dacă veți zice da, vă va transfera în paradisul albastru".

— Dar noi nu sîntem oameni de știință !

— Știu, știu, fetițo. Acum însă, pe Skyt nu mai este nevoie de cercetători. Sistemul a fost pus la punct".

— Atunci, pentru ce ne-a aruncat pe noi în hruba asta, înlocuindu-ne cu niște „cobii" nătîngi ?!

În locul răspunsului se făcu auzită o tuse uscată, sfîșietoare, apoi vocea reuși să articuleze :

— „Sosește al treilea membru al echipajului..."

Nu departe de locul unde stăteau cei doi, „ateriză" o siluetă înaltă, care începu pe dată să strige :

— Ce naiba se întîmplă ?!

— Ax ? întrebă cu teamă fata.

— Da, eu sînt ! Ce cauți aici ? Te-am lăsat „jucîndu-te" printre navele din depozit, împreună cu Traian.

— Eu sînt tot aici, mormăi uriașul. Și încă de mult !

— Cum adică de mult ?!

Pilotul a ascultat încruntat, privind cînd la Ana, cînd la Traian. Apoi, cînd a aflat tot, a oftat :

— Deci, țîncul a rămas singur...

— Abia aștept să „sosească" și el în această grotă ! amenință Traian

— „Nu cred", se auzi glasul.

— Asta e vocea despre care ți-am vorbit, șopti fata la urechea pilotului.

— „Nu cred, repetă glasul. *Patrula* voastră este deja în drum spre Pămînt".

— Imposibil ! se pomeni Ana strigînd. Andrei nu ar fi plecat fără noi.

Rîsul inconfundabil al Sihastrului năvăli peste ei, făcînd ceața albastră să devină și mai fosforescentă.

— „Nici nu a plecat fără voi ! hohoti stăpînul asteroidului. Sînteți lîngă el, în navă. Odată ajunși acasă, veți îndeplini fără șovăire toate ordinele mele".

— Asta era, deci ?! răbufni Ax.

— „Exact, dragul meu, cît se poate de exact. Am trecut la realizarea punctului doi al planului meu"

— Şi ce nevoie ai mai avut de un Andrei adevărat în navă . întrebă cu năduf uriaşul.

— „Eh, o măsură de prevedere şi de diplomaţie, dacă vrei Orice fals poate căpăta o notă de autentic, dacă îi adaugi, cu măsură, puţin adevăr !"

— Şi noi ?

Întrebarea fetei se lovi de pereţii grotei, fără ca Sihastrul să catadicsească să răspundă.

— Cu noi ce ai de gînd ? repetă Ana, furioasă. Să nu-ţi imaginezi că...

— „Nu te zbuciuma în zadar, se auzi glasul obosit. Sihastrul a părăsit asteroidul. Se pare că prietenul vostru îi creează probleme".

— Ţîncul nostru e în stare de aşa ceva ! se bucură uriaşul.

— „Am primit dispoziţie să vă transfer în paradisul albastru, îi informă vocea. Treceţi prin peretele din spatele vostru. Acum !"

Cerul clar, fără urmă de nori, pomi încărcaţi de roade, iarbă şi izvoare, păsări şi animale hîrjonindu-se, o atmosferă bucolică degajînd toate nuanţele de albastru ; cam ăsta era „paradisul" în care intraseră cei trei prieteni.

Într-un jilţ împletit din nuiele îi aştepta, tuşind îngrozitor, umbra a ceea ce fusese cîndva un bărbat înalt şi puternic. Ochii ascunşi de sprîncenele stufoase şi albe, pomeţii mult ieşiţi în afară, un trup scheletic înfăşurat într-o mantie albastră şi degetele nefiresc de lungi ale mîinilor dădeau omului un aer straniu.

— Hai, înaintaţi, reuşi el să spună, cînd accesul de tuse mai scăzu din intensitate. Acesta e paradisul albastru şi, se pare, din clipa de faţă devine singurul spaţiu în care voi vă veţi putea mişca. E frumos şi practic, numai că aici se îmbătrîneşte de zece ori mai repede decît pe Pămînt...

— Cine ești ?, întrebă Ax. Sau, mai exact, cine ai fost ?

— Da, da, bine formulat : „cine am fost“ ?, chicoti bătrînul, agitînd falangele scheletice ale mîinii drepte. Poate ai auzit, cîndva, de marele om de știință numit pe Pămînt Dario ?

— Dario ?! Tu ești Dario ?

— Da, eu am fost Dario ! Acum sînt nimeni.

— Teoria ta despre „spații infinite într-un spațiu dat“...

— Da, da, eu am lansat ideea, iar Sihastrul a reușit să o pună în practică. A perfecționat-o și a cuplat-o cu propria-i descoperire : „Timpul ca unitate de spațiu“. Îți dai seama ce înseamnă acest mariaj ?! Și tu, sărmane, doreai o armă ! îi spuse bătrînul lui Traian, încercînd un zîmbet. Ce să faci cu ea ? Din spațiu sau din timpul tău nu poți amenința și nu poți lovi cu nici un fel de armă în ceva aflat în alt spațiu sau în alt timp. Hai, convinge-te ! Eu, acum, sînt în spațiul tău, dar am trecut în alt timp. Hai, atinge-mă !

Traian s-a apropiat neîncrezător, a întins mîna și degetele au trecut prin corpul bătrînului.

— Ei, înțelegi ? făcu acesta, zguduit de un nou acces de tuse. Gîndește-te că în momentul cînd tu treci, de exemplu, printr-o stîncă ce a fost mutată în alt spațiu și în alt timp, stăpînul acestei formidabile puteri comandă revenirea pietrei în spațiul și în timpul în care te afli ! Ei, bănuiești ce se va întîmpla ?! Nu ai avut cum să vezi stînca și, deodată, te trezești încorsetat în miezul ei, pentru veșnicie !

— Dar e monstruos ! se cutremură Ana.

— Nu, nu fetițo, această forță va fi pusă în slujba oamenilor, pentru ca...

— Minciună sfruntată ! țipă Traian.

— Cum ai spus ?! șuieră Dario, ridicîndu-se din fotoliu. Cum îndrăznești ?!

— Această forță va fi folosită de Sihastru împotriva oamenilor, interveni, calm, Ax. Oare chiar nu-ți dai seama ?

— Cînd afirmi așa ceva, trebuie să și dovedești, murmură bătrînul și se lăsă, obosit, în împletitura le nuiele.

— Nu e greu de dovedit, spuse pilotul. A răpit nave, a sechestrat și distrus cercetători renumiți, trimite acum pe Pămînt „còpii" care să-i asculte orbește ordinele. Ce ordine ?!

— Eh, tinere, oftă Dario, nu ai priceput nimic. O astfel de forță nu trebuie pusă la îndemîna oricui. A răpit nave, pentru că Centrul nu a vrut să-i dea ; a sechestrat și a pus la treabă cîțiva oameni de știință, scopul fiind mult prea înalt pentru a te împiedica de niște... prejudecăți ! De asta acum a început să trimită „còpii"... Cea mai mică fisură și această mare descoperire va ajunge la dispoziția...

— Dario ! strigă Ax. Vrei să ne convingi pe noi sau pe tine ?! Civilizația noastră a trecut de mult de faza cînd unele lucruri se făceau prin constrîngere, prin distrugerea personalității individului, prin transformarea colectivității într-o turmă de sclavi ! Sihastrul va folosi forța într-un singur scop : instaurarea unei ere de teroare ! Sihastrul e nebun !

— Știu, știu, șopti bătrînul. Cred că și eu sînt nebun. Un nebun neputincios și laș...

— Dario, continuă pilotul apropiindu-se de fotoliu, de cînd nu ai mai luat contact cu Pămîntul ?

— Cine mai știe ?... De ce mă întrebi ?

— Eu sînt pilot de *patrulă*...

— Știu ! Și ce dacă ?!

— Am avut un coleg, tot pilot... Un foarte bun pilot...

— Nu-mi pasă ! murmură fără vlagă bătrînul, privindu-l atent pe Ax.

— Acest coleg al meu era foarte trist. Tatăl său dispăruse...

— Ți-am spus că nu-mi pasă !

— A promis că nu se va lăsa pînă nu va descoperi unde a dispărut tatăl său și nu va lăsa nepedepsită o asemenea...

— Foarte frumos din partea unui fiu. A descoperit... ceva ?

— Nu.

— Am bănuit...

— Nu a descoperit pentru că într-o zi *patrula* sa a intrat în mod inexplicabil într-un meteorit pe care, aparatele de la bord, nu l-au detectat ! Nu s-a produs nici o explozie ! Piloții din escadrilă au văzut doar cum patrula a fost încorporată în masa acelui meteorit apărut pe neașteptate și, pînă să-și dea seama ce se întîmplă, acesta a dispărut !

Bătrînul parcă adormise ; sprîncenele acoperiseră orbitele, mîinile căzuseră în lungul trupului, iar pieptul nu dădea nici cel mai mic semn că omul respiră.

Ana a vrut să se repeadă, să-l ajute, dar Ax a prins-o hotărît de umăr.

— Cînd... cînd s-a întîmplat ? șopti într-un tîrziu, sfîrșit, Dario.

— Au trecut aproape doi ani.

— Doi ani... Și, probabil, pe acel pilot îl chema... nu, nu-mi spune !

— Dryn, Dario Dryn ! rosti apăsat Ax.

— Fie-ți milă ! imploră bătrînul și se înecă într-un nou acces de tuse.

— Emițătorul de pe Skyt poate oricînd lua legătură cu Pămîntul, sugeră pilotul, destul de tare ca să fie auzit de bătrîn.

— Da, dă, oricînd, repetă acesta, atît de încet, încît Traian, aflat mai departe, a văzut doar mișcarea buzelor. O să verific, desigur, o să verific... Dryn... Din cauza mea, băiatule... Dryn...

Corpul bătrînului a dispărut brusc din fotoliu și Ana, cu un mic strigăt de surpriză și spaimă, s-a repezit lîngă Ax.

— Ce-ai făcut ?! șuieră uriașul, uitîndu-se cu reproș la pilot. Chiar dacă e adevărat, nu trebuia să-i spui. Nu o să mai ieșim de aici niciodată !

— Trebuia să-i spun, murmură Ax. E adevărat și trebuia să-i spun. Era singura soluție. M-a durut și mi-a fost milă de sărmanul bătrîn, dar numai așa, poate, îl vom convinge că Sihastrul este un nebun deosebit de periculos !

— O astfel de veste poate declanșa reacții...

— „Nu te teme, se auzi glasul obosit al lui Dario. Am luat legătura cu Pămîntul... Sihastrul o să trebuiască să dea socoteală ! Eu o să-l judec... Voi, acum, treceți prin copacul din spatele fotoliului meu... Sihastrul, bunul meu prieten, vă așteaptă în *patrulă*. A fost sechestrat de Andrei în celula izolată și de acolo..."

Bătrînul izbucnise probabil în rîs, un rîs nervos care se transformă imediat în acea tuse șuierătoare. Cînd reuși să vorbească din nou, spuse :

— „Vă transfer în locul «cobiilor» voastre, dar cu o condiție : să mi-l trimiteți aici, intact, pe bunul meu prieten ! Nava lui va fi dirijată de mine, de pe Skyt, și vă promit că nu vă va putea face nimic. Am și eu micul meu secret ! Hai, treceți !"

Unul cîte unul, Ax, Ana și Traian au pătruns în copac, însoțiți de acel rîs atît de trist al bătrînului Dario

— Ei, deschizi ori nu? strigă pentru ultima oară, răgușit, Sihastrul, și se apropie amenințător de Andrei. Te distrug, neisprăvitule, de nu o să rămînă din tine nici...

— Ei, și?! făcu nepăsător țîncul, alergînd în alt colț al celulei. Dacă o să mă poți prinde, o să mă omori; foarte bine! Nu vei putea ieși din această celulă decît pe Pămînt, unde, fără îndoială, o să trebuiască să dai niște explicații...

— Stai într-un loc!

— Nu stau! Deci, chiar dacă mă prinzi, tot nu scapi! Degeaba se chinuie „cobiile" de dincolo să spargă ușa. Auzi cum mai bocăne! Nici cu laserul nu poate fi deschisă!

— Stai într-un loc!

— Nu stau! Ți-am propus un schimb și m-ai refuzat; foarte rău! O să ne fugărim în cușca asta pînă o să treacă prin apropiere vreo navă, și atunci...

— Bine, îți restitui prietenii, dar...

— Fără nici o condiție! strigă piticul, alergînd de colo colo.

— Stai într-un loc!

— Nu vreau!

— Pe tine trebuia să te transform primul!

— Oricare dintre prietenii mei ți-ar fi venit de hac! În tot acest „grandios plan" nu ai ținut cont de un element esențial: PRIETENIA!

— Dacă te ajung, oratorule, o să-ți piară cheful să...!

— Dacă! făcu Andrei, sărind în alt colț. Mai bine ascultă: cei de dincolo au renunțat să mai spargă ușa!

Sihastrul s-a oprit, abia trăgîndu-şi răsuflarea. A ascultat atent, apoi a început să bată cu pumnii în peretele celulei.

— După această pauză, continuăm ? se interesă ironic ţîncul.

Ecranul din celulă se lumină brusc şi pe el apăru chipul radios al lui Traian.

— Ce fàci acolo, isteţule ? se interesă uriaşul.

— Minunat, grasule ! Mă antrenez, dar, să ştii, prietenul vostru nu prea are condiţie fizică !

— După ce deschizi celula, te îmbrăţişez şi apoi îţi trag un pumn exact în vîrful nasului tău obraznic ! Ţi-am spus să nu-mi mai zici „grasule", iar Sihastrul nu-mi este prieten !

— Serios ? făcu uimit Andrei. Nu cumva...

— Ba da ! strigă Traian şi, în locul lui, pe ecran îşi făcu apariţia Ana.

— Hai, că nu avem timp de pierdut ; deschide celula !

— Încă mă gîndesc, se arătă nu prea convins piticul, sărind la timp într-o parte, pentru a scăpa de „îmbrăţişarea" Sihastrului care se apropiase pe nesimţite. Dacă tu eşti Ana cea adevărată, să-mi spui imediat cine ne aşteaptă pe noi, acum, în „castelul Dianei" ?

— Diana şi Tex, răspunse repede fata. Şi un ceai absolut natural ! Hai, nu-ţi bate joc şi deschide celula !

— Sihastrul trebuie să ajungă imediat şi intact pe Skyt, interveni pilotul, apărînd la rîndul său pe ecran.

— Aha ! exclamă omuleţul în salopetă neagră, fluturînd ameninţător braţele sale lungi.

— Vorbeşti prostii ! se revoltă Andrei. Eu nu-l dau !

— Sîntem încă în raza de acțiune a „norului“ de pe asteroid, îi aminti pilotul și, dacă nu faci ce ți-am spus...

— Dario ?! țipă Sihastrul.

— Dario ? se miră țîncul.

— Păi dacă iese de aici...

— Nu o să se întîmple nimic. Așa ne-a promis Dario.

— Da, răspunse grav Ax, chiar Dario. Dacă pînă ajungi pe Skyt ni se întîmplă ceva, atunci asteroidul tău...

— Taci ! urlă omulețul.

— Cea mai bună dovadă că nu te mint este însuși faptul că noi am reușit să luăm locurile „copiilor“ pe care aveai de gînd să le trimiți pe Pămînt.

— Ah, Dario, bătrîn nebun ! se căină Sihastrul, smulgîndu-și cele cîteva fire de păr din barbă.

— Parcă vroiai să pleci ? îl tachină Andrei, comandînd deschiderea celulei. Poftim, ai cale liberă !

— O să ne mai întîlnim ! amenință omulețul și, trecînd val-vîrtej prin cabina de comandă, dispăru în propria-i navă.

Uitînd de îmbrățișarea și pumnul promis, Traian și prietenii săi s-au repezit în fața ecranului de deasupra bordului, Andrei ajungînd, bineînțeles, primul.

Ax a dat comanda de pornire pilotului automat și *patrula* a început să se îndepărteze de Skyt.

Pe ecran, cei patru au putut vedea cum nava Sihastrului intră în „norul“ ce înconjura asteroidul, cum intensitatea fulgerelor roșii crește brusc, apoi o lumină orbitoare a transformat totul într-o minge de foc. După cîteva secunde, parcă absorbită de o forță ce venea din interiorul ei, „mingea“ a început să-și micșoreze dimensiunile, păstrîndu-și intactă forma. Abia cînd a ajuns cît o bilă de biliard,

globul de foc a explodat atît de violent, încît unda de șoc a ajuns din urmă *patrula,* aruncînd-o cît colo, ca pe un fulg prins de iureșul unui vîrtej.

După ce Ax a reușit să aducă nava „pe linia de plutire", după ce a ajutat-o pe Ana să se ridice, Traian s-a apropiat de Andrei, l-a îmbrățișat îndelung, șoptindu-i la ureche :

— Bravo, măi țîncule !

— Să înveți de la mine, grasule, ce înseamnă un meci cîștigat ! replică băiatul, încercînd zadarnic să ascundă lacrima mare care izvorîse în colțul ochiului.

CAPITOLUL CINCI

INSULA ULTIMULUI MUTAND

Diana propune o expediție

De la întîmplarea cu Sihastrul trecuseră cîteva luni. Sosise vara. Civilizația primitivă de pe îndepărtata planetă Qyrö acceptase, în sfîrșit, după lungi tratative, să primească o colonie de pămînteni. Echipajul navetei Swy contractase o maladie necunoscută. Baza *G-26* fusese atacată și cucerită de piratii de pe Spaar și, în lupta dusă de oameni pentru eliberarea bazei și a prizonierilor, au pierit cinci patrule, cu tot echipajul... „Se cam așterne praful peste aventura noastră pe Skyt!“ comentă necăjit Andrei, iar Traian ridică din umeri nepăsător, continuîndu-și antrenamentul pentru noul meci...

Așadar, sosise vara și fiecare își vedea de treburile sale, găsind din ce în ce mai puțin timp pentru Andrei. Țîncul, neglijat de prieteni și de părinți, care fuseseră chemați la un congres tocmai pe Ryndo, își pierdea mai tot timpul în fața cinematonului.

Apelul vidgalfonului l-a găsit în fața ecranului pe care tocmai se proiecta un documentar despre primele încercări de colonizare ale Universului.

— Salut, Andrei! se auzi în cameră vocea veselă a Dianei.

— Salut, mormăi țîncul, privind bosumflat chipul cercetătoarei.

— Te-am deranjat ? Ce faci ?

— Mulțumesc, bine, adică stau în fața cinematonului !

— Pari supărat...

— Nici vorbă ! Doar plictisit și... singur. Oamenii mari nu prea își pierd timpul cu un „țînc"...

— Ce-ai zice de o vizită la... castel ?

— Lasă, Diana, ești la fel de ocupată ca toți ceilalți. Ax e mereu în misiune. Traian aleargă de la un meci la altul, iar Ana e tocmai pe Gynnt, în primul său zbor. Invitația ta sună a... milă.

— Ești un caraghios !

— M-ai căutat prin vidgalfon ca să-mi spui o asemenea... noutate ?

— Am o propunere interesantă.

— Cine are nevoie de mine ?

— Eu ! de altfel, Ax și Traian sînt în drum spre castel. I-am convocat și pe ei. Lasă mofturile și vino urgent. Te aștept.

Andrei își pregătise o replică „dură", pe care nu mai apucă să o rostească deoarece legătura a fost întreruptă brusc. Pufnind, băiatul s-a întors spre cinematon. „Dar ce sînt eu ?! Luni de zile nu exist, apoi, hodoronc-tronc, mă... convocați ! O să așteptați mult și bine ! Nu vin !"

După cinci minute de la această bărbătească hotărîre, Andrei se afla într-un caar, gonind cu toată viteza spre castelul Dianei. „Ba, trebuie să vin", se justifică el. „Să nu credeți că sînt naiv și las ! O să vă spun în față ce gîndesc. La urma urmei, am și eu preocupările mele, la fel de importante ca ale voastre. Dacă eu nu vă deranjez, e bine să mă lăsați și voi în pace !"

De cum a coborît din caarul ajuns în fața castelului, Andrei a fost luat în primire de Tex. Lătrînd asurzitor, uriașul cîine a năvălit peste băiat, gata-gata să-l dărîme. S-a ridicat în două picioare, i-a pus labele din față pe umeri, ca într-o îmbrățișare, și a început să-l „sărute", lipindu-și botul de fața, de gîtul și de urechile lui Andrei, cu o forță îndrăcită.

— Nebunule, mă omori ! încercă să se împotrivească băiatul, apărîndu-și fața.

— Tex, cuminte ! se auzi ordinul Dianei, apărută în ușă. Îmi sperii musafirii.

— Te înșeli, spuse Andrei, aplecîndu-se și mîngîindu-l pe Tex care, acum, se culcase pe burtă gîfîind. El, fără îndoială, e sincer, nu se preface, ca... alții !

— O să-ți plesnească creierul de atîta înțelepciune ! strigă Traian, apărut în spatele cercetătoarei. Mereu nu-ți convine cîte ceva ; mereu găsești motive să critici !

— Grasule, dacă aș avea mușchii tăi, ce mai „critică" ți-aș trage ! Ce te bagi ?! Eu am venit la Diana.

— Ce s-ar întîmpla dacă ar trebui să stați mereu împreună ! se întrebă cercetătoarea, privindu-i cu reproș pe cei doi. Hai, Andrei, intră.

— Pot să spun ce am de spus și aici, afară.

— Nu ai fost invitat ca să spui, ci ca să asculți, replică Traian.

— Bine, fie și afară, aprobă repede, împăciuitor, Diana. De altfel, sîntem sătui de spații închise. Aerul dintre brazii mei este fantastic, nu-i așa ? Trebuie să sosească și Ax. Pînă atunci, ce-ați zice de o dulceață adevărată și un pahar cu apă rece, de izvor ?

— Se aprobă, tună Traian, apropiindu-se vesel de Andrei. Ce-ai păţit de arăţi aşa de... agresiv ?

— Nu-mi place să fiu deranjat pentru fleacuri.

— I-auzi ?! Care... fleacuri ?

— Voi cu ale voastre, eu cu ale mele. De cîte ori, de exemplu, ţi-am încurcat eu programul ? Nu te-am deranjat nici măcar prin vidgalfon. Voi, în schimb, după ce uitaţi atîta vreme de mine...

— A, deci asta era ?

— Şi asta ! făcu încruntat Andrei, accentuînd primul cuvînt.

— Păi bine, afurisitule, ai vrea să-ţi ţin loc de dădacă ? Să las sportul ca să-ţi ţin companie ?

— Cu tine nu se poate discuta decît pe bază de... muşchi ! Altfel, nu înţelegi nimic !

— Ah, pricep, ţi-au crescut cornişe. De cînd te-ai apucat să scrii despre întîmplările prin care am trecut, te crezi şi foarte deştept ?!

Un caar a frînat brusc lîngă cei doi şi Ax, sărind din vehicul, a strigat, maliţios :

— Ce emoţionantă este o întîlnire între prieteni ! Salut !

— Bine că ai sosit, răspunse Traian. Ţîncul nostru a binevoit să se deplaseze pînă aici, ca să-i putem admira în voie făptura superioară !

— Grasule, repet, am venit doar pentru Diana.

— Şi pentru mine, nu ? zîmbi pilotul, îmbrăţişîndu-l

— Ea m-a chemat, răspunse încurcat Andrei.

— Noi am rugat-o să te caute, explică Ax. Are o propunere care, se pare, nu-i lipsită de interes. E cam ciudată, pot chiar să-i zic năstruşnică, dar...

— Hei, tu nu-l influenţa ! îl admonestă, în glumă, cercetătoarea, apărută în prag cu un platou.

— Nici gînd, se apără pilotul, luînd platoul și sărutînd-o ușor, pe frunte. Diana, am venit cît am putut de repede, însă...

— Pune caarul pe liber și să mergem în chioșc. Despre acest „repede", care a însemnat exact patru ore, o să discutăm altă dată.

— Ha-ha-ha ! izbucni Traian, pornind primul spre chioșcul acoperit de iederă. Dar știu, sărmane pilot, că ți-ai găsit stăpînul ! Bravo, Diana, așa îmi placi ! Eu sînt adeptul convins al disciplinei, în toate compartimentele.

— Gata, oprește-te ! îi strigă Ax, punînd platoul cu dulceață și pahare aburite pe măsuța din chioșc. I-am promis că vin acum patru ore, dar la bază nu sînt chiar de capul meu. Pricepi ? În general, să nu promiți cînd nu ești sigur că te poți ține de cuvînt, iar Diana are perfectă dreptate. Clar ? Andrei, așază-te ! Te asigur că dulceața este nemaipomenită.

— Ei, băieți, acum, cînd v-ați lămurit cine este șeful în acest castel, să trecem la probleme serioase, propuse Diana, ciufulind veselă părul blond al lui Ax. Pentru ca să înlăturăm orice urmă de subiectivism, îl rog pe dragul meu supus să expună ideea Se aprobă ?

— Da, stăpînă, se grăbi pilotul să răspundă, prinzînd palmele care îi ciufuleau în continuare părul. Nu sînt un orator prea reușit, dar merită să încerc. Cum e dulceața, Andrei ?

— Bună, mormăi băiatul, muindu-și buzele în apa rece din pahar. Numai pentru dulceața asta, și tot a meritat să vin pînă aici Păcat că lipsește Ana...

— Mulțumesc pentru compliment, se alintă cercetătoarea, sprijinindu-se pe umerii pilotului E o rețetă proprie, de care sînt foarte mîndră...

— Vă bateți joc de mine ?! răbufni țîncul.

— Are dreptate, spuse repede Ax. Nu ne-am adunat să-ți admirăm dulceața.

— Exact, făcu Traian, abia stăpînindu-și rîsul și umplîndu-și, pentru a doua oară, farfuria din față. Ținem omul în tensiune...

— Eu plec ! sări Andrei.

— Ce știi despre Parya ?

Întrebarea strigată de Ax îl ajunse din urmă pe furiosul băiat, care o zbughise din chioșc, și îl făcu să se oprească.

— Parya ? murmură el, fără să se întoarcă. După ce mîngîie o vreme, tăcut, blana lui Tex, care îl urmase și i se așezase în față, privindu-l cu ochi mari și umezi, răspunse : Știu ceva... E o poveste atît de veche... Parya... Diana, nu cumva... ?

— Ba da, spuse hotărîtă cercetătoarea și ochii săi nu mai aruncau acele luciri șăgalnice. Nu vrei să te întorci în chioșc ?

— E o poveste atît de veche, repetă Andrei, acceptînd invitația, urmat îndeaproape de uriașul cîine.

— Prima și ultima încercare a oamenilor de a crea o rasă superioară ; o nebunie ! aprecie Traian, servind a treia porție de dulceață.

— Mai exact, o utopie, precizează Ax.

— Încercări de a crea rase superioare au mai fost, spuse doct Andrei, numai că ceea ce s-a întîmplat pe Parya, a fost cu totul ieșit din comun.

— Ah, tu și cinematonul tău !

— Da, grasule, am aflat o groază de lucruri tot privind cinematonul, iar cele mai interesante programe sînt cele documentare, la care tu, desigur, nu te uiți niciodată. Sînt convins că selectezi numai programele sportive !

— Am iubit, cîndva, luna din fîntînă ; n-am ajuns la ea, și-am zis că-i nebună ! psalmodie Traian, lovind cu linguriţa în farfuria de dulceaţă.

— Original ! aprecie Andrei, zîmbind subţire.

— Deci, propun o expediţie pe Parya, interveni grăbită Diana, înainte ca între cei doi prieteni să izbucnească un nou „război". Împreună cu Ax am adunat tot felul de informaţii despre planetă și despre ceea ce s-a întîmplat acolo... Ce părere ai, Andrei ?

— Parya e un imens pustiu, misterios și ostil, medită acesta, privindu-l cu coada ochiului pe uriașul care continua să mănînce, tacticos, dulceaţă. Pămîntul nu a putut înfiinţa acolo, deși au fost nenumărate încercări, nici o colonie...

— Condiţiile sînt foarte apropiate de cele existente pe planeta noastră, completă cercetătoarea.

— Gravitaţia și temperatura, după cîte știu eu, diferă.

— Da, Andrei, diferă, dar nu într-atît încît să facă să eșueze orice încercare de colonizare.

— Știu, e vorba de acele plăgi apărute, fără o cauză aparentă, pe corpul oamenilor care au încercat să se stabilească acolo... Da, cred că m-ar interesa o expediţie pe Parya.

— Bineînţeles, făcu ironic Traian.

— Diana, spune-i mîncăciosului ăsta că spiritul de aventură nu poate sălășui în orice trup ! E mult mai simplu să dai cu pumnii, într-un ring, decît să-ţi pui pielea la bătaie pe cine știe ce coclauri unde nimeni nu te aplaudă ! Nici nu știu de ce l-ai chemat și pe el, aici ?!

— Diana, mormăi la rîndul său Traian, spune-i prichindelului ăsta atît de îngîmfat că ideea cu această expediţie, de fapt, îmi aparţine. Mai spune-i că știu atît de multe despre supraoamenii de

pe Parya, încît, dacă aș avea darul și plăcerea de a mă lăuda, ar rămîne cu gura căscată pe vecie ! Explică-i, te rog, pînă nu mă înfurii !

— Traian a venit cu ideea, Diana a sintetizat toate rezultatele cercetărilor efectuate pînă acum pe Parya, iar eu am obținut aprobarea ca să mergem pînă acolo, găsi de cuviință să intervină pilotul, pe un ton atît de blînd, încît Andrei simți cum îi iau foc urechile.

— Iar mie, șopti el, nu-mi rămîne decît să vă mulțumesc și să zic da. Cînd plecăm ?

Naufragiul

După zece zile de pregătiri minuțioase și alte douăzeci de zile de zbor, *patrula* s-a înscris pe orbită în jurul planetei Parya.

Cît a durat călătoria, Tex s-a plictisit cumplît, neînțelegînd de ce Ax, Diana, Traian și Andrei stau mereu cu ochii ațintiți asupra ecranului pe care proiectau și reproiectau înregistrările referitoare la planetă.

La începutul Erei Colonizării Universului, cîțiva savanți au propus un experiment și au primit tot sprijinul, alegîndu-se în acest scop izolata planetă *Q-67*, numită apoi Parya. Situată în apropierea sistemului nostru solar, Parya întrunea toate condițiile pentru experiența propusă : procentul de oxigen din atmosferă acceptabil, vegetația abundentă, fauna primitivă, asemănătoare celei existente cîndva pe Pămînt, gravitatea redusă și temperatura medie ridicată, păstrată aproape constantă de cei doi sori, unul roșietic și altul verde, care patronau această ciudată lume.

Pentru experiment au fost aleși o sută de copii, între trei și zece ani, copii care prezentau încă de la naștere o dezvoltare stranie a unor simțuri: unii puteau să „vadă" cu pielea, alții puteau localiza persoane dispărute la mii de kilometri, unii puteau deplasa obiecte fără să le atingă, alții puteau să vadă organele interne ale oamenilor și animalelor, în timp ce vreo cîțiva puteau transmite sau puteau primi informații telepatice de la mari distanțe.

Din acest grup, savanții au vrut să crească o generație de supraoameni, printr-o selecție riguroasă de tip spartan și prin complicate mutații genetice.

Au fost și oameni care s-au opus experienței, dar, la început, nimeni nu le-a acordat prea mare atenție. Nimeni nu a luat în serios semnalul de alarmă lansat de savantul Yonn, care a demonstrat, printre altele, că o rasă pură, în care toți indivizii au aceeași structură a moleculelor de ADN, este extrem de vulnerabilă și nu poate oferi nici o altă alternativă pe scara evoluției.

După vreo zece ani, informațiile de pe Parya au devenit tot mai rare și mai contradictorii. Cînd pe Pămînt a fost adusă de către un reporter o înregistrare, care dovedea cu claritate că experimentul a eșuat, că savanții care îl inițiaseră au dispărut, că din cei o sută de copii doar zece au ajuns maturi și au transformat planeta într-un imens deșert, oamenii au organizat o expediție.

Nici unul dintre membrii expediției nu s-au întors, iar nava lor a fost găsită în derivă, undeva la marginea sistemului solar.

Au trecut cîteva sute de ani, peste planeta *Q-67* s-a așternut uitarea, iar materialele despre experimentul petrecut acolo au fost îngropate în memoria arhivelor.

Apoi, cîțiva coloniști îndrăzneți au încercat să se stabilească pe Parya, dar s-au întors pe Pămînt cu tot corpul acoperit de plăgi îngrozitoare, care nu au mai putut fi vindecate.

— Ei, cam asta e situația, oftă Andrei, privind ecranul pe care se proiecta solul acoperit de stînci și nisip al planetei.

— Compoziția atmosferei este aceeași, ca pe vremea experimentului, constată Diana, apăsînd diferite butoane. Priviți, procentul de umiditate este atît de ridicat, de parcă Parya ar fi acoperită de imense oceane și de nesfîrșite păduri. Ax, ce părere ai ?! Indicele W parcă a înnebunit ! Unde sînt ființele ale căror unde biologice sînt captate de W ?

— Propun să coborîm, făcu Traian, încruntat. Doar nu am venit pînă aici ca să ne învîrtim și să privim la aparate ! Coborîm și vedem cu proprii noștri ochi despre ce este vorba.

— Mda, ciudat, mormăi pilotul, privind concentrat ecranul aparatului de testare manevrat de cercetătoare.

— Dacă informațiile tale, Diana, nu sînt eronate, atunci deșertul de sub noi e doar o... iluzie ! se miră Andrei.

— Bravo, țîncule, începi să ai idei ! îl tachină Traian.

— Urgent, echiparea ! ordonă pilotul. Costumele și sferele individuale de protecție.

— Aici, în patrulă ? întrebă Andrei. După ce vom coborî...

— Ne vom echipa înainte de a coborî, îl întrerupse, aspru, Ax. Să nu-l uitați pe Tex.

— Și armele ? se interesă uriașul.

— Și armele. Diana, m-am gîndit să coborîm pe platoul acela. Privește, este neted ca în palmă și

este apărat de crestele munților care îl înconjoară. Cum e solul ?

— Stabil, comunică cercetătoarea, după cîteva minute în care analiză datele obținute de sonda-laser. Dar este umed și cu un grad ridicat de salinitate.

— O fi fost cîndva fund de ocean, aprecie Andrei, prinzînd de zgarda lui Tex generatorul sferei de protecție.

— Cîndva ? murmură Diana. Atunci de unde provine această imensă varietate de unde biologice emise doar de organismele vii ?!

— În sfîrșit, coborîm ! hotărî Ax.

Patrula s-a desprins de pe orbită și, strălucind intens în bătaia razelor celor doi sori, a pornit spre imensul platou.

Soarele verde a dispărut după crestele munților, coborîrea navei fiind acum supravegheată doar de steaua roșietică.

Altimetrul indica exact zece mii de metri pînă la platou, cînd s-a produs impactul. *Patrula* s-a izbit de o suprafață lichidă, șocul fiind atît de puternic și neașteptat, încît Tex și cei patru prieteni au zburat care încotro, lovindu-se de pereții cabinei de comandă. Apărați de sf rele de protecție și-au revenit imediat ; s-au adunat în spatele lui Ax care, deja, ajunsese lîngă pupitru. Motoarele nu mai funcționau, cîmpul antigravitațional fusese distrus și totuși *patrula* plutea.

Cînd cifrele de pe altimetru s-au oprit la zero, nava a mai tresărit de vreo cîteva ori, ridicîndu-se și coborînd ca o minge, apoi s-a așezat pe platou, parcă înfingîndu-se în sol.

— Diana, ne aflăm pe fundul unui ocean ? întrebă într-un tîrziu Andrei, privind uimit ecranul care arăta cu totul altceva. Platoul ăsta pustiu e fundul

unui ocean ? Deasupra noastră sînt zece kilometri de apă ? De ce ochii noștri...

— Ce-ar fi să taci ? îl repezi Traian.

— Da, aparatele indică, fără nici o îndoială, că ne aflăm pe fundul unui ocean... invizibil, comunică cercetătoarea, fără să-și poată dezlipi privirea de la aparatele sale. De altfel, încă de cînd ne aflam pe orbită, am spus că...

— *Patrula* nu mai poate fi mișcată de aici ! strigă, furios, Ax. Nu mai răspunde comenzilor...

— Iată-ne și naufragiați, suspină Andrei, aprobat printr-un scîncet sfîșietor de Tex.

Diana dispare

Deasupra lor, soarele roșietic fusese înlocuit de cel verde, iar nemișcarea și liniștea stranie care îi înconjurau pătrunseseră, ca o obsesie, între pereții navei.

— Trebuie să ieșim ! spuse la un moment dat Traian, vocea sa părînd străină, răgușită și sumbră. Sferele de protecție ne vor apăra. Doar nu o să putrezim, așteptînd nu știu ce ?!

— Și *patrula* ? îndrăzni Andrei.

— Putem lua legătura cu Pămîntul, sau cu vreo bază de-a noastră ? întrebă Diana.

— Nu, răspunse Ax.

— Am iubit cîndva, luna din fîntînă ; n-am ajuns la ea, și-am zis că-i nebună, fredonă uriașul.

— Grasule, mă scoți din sărite ! îl repezi, țîncul. De unde ai mai scos și cîntecul ăsta idiot ?

— Sst ! îi apostrofă Diana Uitați-vă la nările și la ochii lui Tex : parcă urmărește, dincolo de ecran, niște făpturi care se mișcă încoace și încolo prin... pustiu.

— Dacă ne-ar putea spune ce vede, am şti cum să acţionăm, comentă Andrei, mîngîind trupul încordat al cîinelui.

— Ieşim sau nu din *patrulă* ?! strigă Traian.

— Ieşim, răspunse calm pilotul. Luăm toate concentratele pe care le avem la bord şi, indiferent de ce se va întîmpla, nu vom opri generatoarele sferelor de protecţie individuală.

— Propun să încercăm să reparăm *patrula.*

— Andrei, nava nu prezintă nici o defecţiune.

— Atunci ?! se miră piticul, privindu-l pe pilot intens, drept în ochi.

— *Patrula* este paralizată de ceva... inexplicabil. Nu aş vrea să par ridicol, dar am impresia că o voinţă extrem de puternică ordonă navei să nu răspundă la comenzi. Puteţi să rîdeţi în hohote, dar asta e concluzia mea.

— Cine rîde ? mormăi după un timp Traian, plimbîndu-se încruntat prin cabină. Dar, oare, dacă vom sta aici şi ne vom tot căina, problema se va rezolva de la sine ?

— Ah, grasule, ce stil abrupt şi agresiv ! Analizăm situaţia, nu ne... căinăm !

— Nu înţelegi, ţînc nesuferit, că naufragiul nostru nu are nimic de-a face cu... tehnica ? Planeta asta e pustie şi aparatele de la bord au înnebunit ; sau rezultatele analizelor efectuate de Diana sînt cît se poate de adevărate, în timp ce noi am devenit surzi şi orbi ?! Crezi că vom afla răspunsul la întrebare învîrtindu-ne între pereţii cabinei ? Sau ţi-e frică ?

— Ha-ha-ha ! făcu Andrei, cu urechile roşii ca jaratra focului. Uite cine vorbeşte de frică ! Parcă ne-am cunoaşte de ieri de azi ?

— Gata, spuse încet şi aspru cercetătoarea. Vom ieşi din patrulă, dar să nu uităm, nici o clipă, că deasupra noastră este, fără îndoială, apă. Pe us-

cat sînt, desigur, plante şi animale. Cum bine a spus Traian, sîntem surzi şi orbi. Poate că acea civilizaţie a supraoamenilor există încă pe Parya... Încă de la început, savanţii care au iniţiat experimentul au exclus orice imixtiune a tehnicii în dezvoltarea noii civilizaţii. Nu ştiu dacă am exprimat clar ce gîndesc, dar voi aţi înţeles... Dintre noi, Tex este singurul imun şi aş propune să ne bizuim pe instinctul şi reacţiile sale. Cam asta e tot.

— Da, asta e tot, repetă Andrei. Eu încă mai sper că e doar un punct de vedere, o ipoteză... Oricum, trebuie să ieşim din *patrulă.*

— Exact, aprobă Traian. Dacă deasupra noastră e un ocean, vom fi proiectaţi spre suprafaţă cu viteză şi vom sări din apă ca nişte dopuri.

— Dacă nu vei întîlni în cale vreun monstru... invizibil !

— Sferele de protecţie ne vor apăra, încercă uriaşul să-l liniştească pe micul său prieten. Am trecut noi prin încercări mult mai grele, nu-i aşa ?! Şi apoi de ce să pornim cu ideea preconceputâ că acea voinţă de care pomenea Ax ne este ostilă ! Să lăsăm vorbăria şi să trecem la acţiune !

— Elanul tău este înduioşător, observă maliţios Andrei.

— Iar frica ta, demnă de toată compasiunea !

— Ei ?! se băgă pilotul între cei doi prieteni. Neam spus fiecare părerea şi asta e foarte bine. Încă nu ştim cine are dreptate, aşa că nu e cazul să ne răţoim unul la altul. Trecem în camera de presiune... Sferele de protecţie ne vor transforma în nişte bule care, într-adevăr, vor fi proiectate spre suprafaţă.

— Dacă oceanul există, completă Andrei.

— Există, spuse răspicat Diana.

— Ajunşi la suprafaţă, continuă Ax, ne vom grupa, cît mai repede posibil, pe uscat.

— Dacă uscatul există, murmură Traian, privindu-l ironic pe Andrei.

— Să încercăm să nu ne depărtăm prea mult unul de celălalt, propuse Diana, trecînd peste remarca uriaşului. Eu o să am grijă de Tex.

După ce pilotul a verificat cu minuţiozitate echipamentul lui şi al celorlalţi, au intrat în camera de presiune. Cifrele luminoase de pe un ecran s-au oprit, indicînd fără putinţă de tăgadă că uriaşa presiune pătrunsese peste sferele de protecţie ale pămîntenilor.

— „Hei, ţîncule, te mai îndoieşti că ne aflăm pe fundul unui ocean ?“ transmise uriaşul.

— „Nu văd nici un strop de apă“, răspunse Andrei, privind contrariat cifrele luminoase.

— „Atenţiune, deschid trapa !“ anunţă pilotul, părăsind apoi primul nava.

Andrei l-a urmat şi, înainte de a ţîşni ca o săgeată spre soarele verde, a mai apucat să zărească trupul pilotului depărtîndu-se cu viteză de *patrulă*, spre piscurile înalte ale munţilor ce înconjurau platoul.

— „Eu voi fi ultimul“, a anunţat Traian, făcîndu-i semn Dianei să iasă.

Cercetătoarea l-a împins spre trapă pe Tex, a aşteptat să dispară spre înălţimi, apoi a ieşit şi ea. Smulsă de aceeaşi forţă care îi transporta pe ceilalţi, a dispărut din dreptunghiul trapei.

Traian a mai aruncat o privire la cifrele care indicau fantastica presiune, apoi s-a tîrît pînă la trapă, a comandat închiderea ei automată, şi s-a aruncat spre solul galben, nisipos. Nu a reuşit să-l atingă. S-a trezit înşfăcat cu brutalitate de braţe invizibile şi aruncat pe urmele prietenilor săi.

Sub soarele verde, undeva sus de tot, silueta pilotului abia se mai zărea, întocmai unui punct minuscul. Andrei, urmat îndeaproape de Tex, părea că se apropie cu viteză de acel punct, iar Diana urca, păstrînd cu rigurozitate aceeași linie verticală.

Sub picioarele sale, *patrula* devenea din ce în ce mai mică, amestecîndu-se cu nisipul platoului, iar Traian a renunțat să o mai privească.

Apoi, pe neașteptate, simți cum se lovește de un obstacol invizibil, care, întocmai unei mingi uriașe, l-a primit și l-a respins în aceeași secundă, devîndu-i drumul.

A început să dea disperat din brațe și din picioare, într-un efort inutil de a corija traiectoria ! Sfera de protecție îl despărțea atît de bine de mediul prin care zbura, încît mișcările sale nu au reușit să influențeze cîtuși de puțin drumul impus de bizara ciocnire.

Aproape că nu a realizat faptul că înaintarea sa spre astrul verde a încetat ! S-a pomenit plutind deasupra platoului. Din cînd în cînd, șocuri aidoma celor provocate de valurile unei mări adevărate îl ridicau și îl aruncau spre vîrfurile ascuțite ale unor stînci spre care alergau Ax, Andrei și Tex. „Deci ei au ajuns pe ceea se s-ar numi țărm", gîndi Traian, lăsîndu-se în voia valurilor invizibile.

— Grasule, unde-i Diana ? îl luă în primire Andrei, de cum l-a văzut ajuns între stînci.

— De ce mă întrebi pe mine ? spuse uriașul, ridicîndu-se și pipăind cu tălpile ciudatul țărm.

— Păi tu erai în urma ei și, în mod firesc...

— M-am uitat pentru o clipă la *patrulă*, iar cînd am ridicat privirea, Diana nu mai era

— Noi am crezut că ai pornit în altă direcție, pentru că ai văzut-o, explică tulburat pilotul.

— Nu, m-am lovit de ceva.

— Înseamnă că Diana a dispărut? întrebă speriat Andrei, iar Tex se porni să latre peste măsură de furios.

Monstrul invizibil

Sub lumina astrului verde, stîncile golașe și nisipul planetei aruncau luciri stranii. Cîinele se apropia de oceanul invizibil, lătra spre adîncuri, apoi se retrăgea cu părul de pe ceafă zburlit, urmărit parcă de un val uriaș.

În zadar au încercat naufragiații să ia legătura cu cercetătoarea, mărind puterea videotelefoanelor; în zadar au scrutat uriașul platou pe care zăcea *patrula;* Diana dispăruse.

— E clar, făcu într-un tîrziu Andrei, reușind cu greu să-l stăpînească pe Tex. La picioarele noastre se află un ocean invizibil plin, după cît se pare, de ființe la fel de invizibile. Traian s-a ciocnit de una dintre ele și a fost proiectat cît colo... Este de presupus că Diana a fost înghițită...

— Nu! mîrîi Traian. Sfera de protecție ar fi apărat-o și am fi putut lua legătura prin videotelefon.

— Nici patrula nu a mai răspuns comenzilor, deși, aparent, toată aparatura este în perfectă stare, spuse Ax, privind trist spre cei doi prieteni. Pe Parya există o forță care depășește puterea noastră de înțelegere.

— Eu rămîn la părerea mea, se încăpățînă Andrei. Diana a fost înghițită de un... monstru invizibil. Evident, sfera de protecție o va apăra, dar, deocamdată, este în imposibilitate să comunice cu noi.

— Stai prea mult în fața cinematoului ! îl apostrofă uriașul.

— Nu-ți dai seama că tot repetîndu-te devii agasant ? țipă Andrei, trăgînd spre el lesa la capătul căreia se zbătea Tex.

— Hei, băieți, șopti pilotul, privindu-l atent pe Tex, nu vi se pare ciudat faptul că prietenul nostru nu mai latră spre „ocean" ?

Într-adevăr, acum, cîinele schimbase direcția atacului ! Mîrîind și arătîndu-și colții, privea țintă spre o îngrămădire haotică de stînci, aflată la cîteva sute de metri de grupul naufragiaților, pe panta abruptă ce urca direct spre astrul verde.

— Diana a avut dreptate, murmură Andrei. Se pare că dintre toți, doar Tex vede ce se întîmplă cu adevărat în jurul nostru. Propun să-l folosim drept călăuză și să nu ne mai abatem de pe urmele lui.

Traian se pregătea să riposteze, cînd, brusc, straniul fenomen a năvălit peste el asurzindu-l. Oceanul a apărut aevea, cu valuri uriașe, verzi și înspumate, de după care răsăreau spinări, ochi și guri hidoase ale unor monștri acvatici. Plantele pleșuve ale munților au devenit păduri întunecate, fosnind amenințător și părînd gata să se prăbușească peste făpturile minuscule ale nepoftiților musafiri. Umbra unui liliac monstruos trecu pe deasupra lor, iar sus, lîngă îngrămădirea de stînci, se profilă trupul păros al unui animal ce părea să semene cu o maimuță gigantică.

Himera nu a durat mai mult de cinci secunde, apoi totul a revenit la „normal" ; un pustiu sumbru, nemișcat, halucinant sub razele reci și verzi ale astrului agățat deasupra lui.

— Hai, spuneți ceva, îngăimă într-un tîrziu Andrei, încercînd să-și umezească cu limba buzele us-

cațe. Care e adevărul ? Pustiul ăsta, sau ceea ce am văzut mai înainte ? Eu, ca să fiu sincer, aș prefera... pustiul.

— Dacă e să ne luăm după Tex, adevărul are cealaltă... față, medită Traian, privind întrebător spre pilot.

— Cu fiecare clipă care trece, sînt tot mai convins că aici, pe Parya, există încă urmași ai faimosului experiment.

— Imposibil, Ax ! sări Andrei. Au trecut atîtea sute de ani, au fost atîtea expediții care au încercat să depisteze vreo urmă a supraoamenilor. Nu, imposibil !

— E bine să nu fim atît de categorici, se încruntă Traian.

— Dacă Ana ar fi aici, ar fi de aceeași părere cu mine, spuse convins ținCul, abia reușind să țină lesa în care se zbătea Tex. Da, sînt de acord că se întîmplă unele fenomene inexplicabile, dar asta nu înseamnă că...

— În primul rînd, trebuie să o găsim pe Diana ! îl întrerupse pilotul. Tex ne îndeamnă să urcăm spre îngrămădirea aceea de stînci. Să-l urmăm.

Au aruncat o ultimă privire spre platoul unde abia se mai zărea *patrula*, apoi, în șir indian, au atacat povîrnișul. Pășeau pe urmele lui Tex și tălpile alunecau, de parcă sub ele s-ar fi aflat un covor gros de iarbă.

Se apropiau tot mai mult de stînci, astrul verde se pregătea să coboare după crestele munților, lăsînd loc primelor raze de un roșu încendiar al celuilalt soare ; panta devenise abruptă, fiecare pas însemnînd un adevărat calvar, iar lătratul lui Tex căpătase ecouri bizare, accentuînd nefireasca nemișcare de pe Parya.

Traian rămăsese ultimul și, din cînd în cînd, peste umăr, arunca o privire în spate; în nisipul fin care acoperea panta ar fi trebuit să se imprime urmele pașilor lor, dar totul arăta ca și cum micul grup nici nu ar fi atins solul. De cînd porniseră urcușul, simțea mereu în ceafă o răsuflare grea și trebuia mereu să-și repete că nu putea fi decît o iluzie.

Pentru mai multă siguranță, a desprins de la centură arma, a strîns cu nădejde în palmă patul ei și a lăsat mîna de-a lungul piciorului.

Andrei abia reușea să-l struneaască pe Tex care, dacă ar fi scăpat din lesă, s-ar fi aruncat săgeată pre stînci.

Pilotul a cerut de cîteva ori lesa, dar a fost refuzat categoric. A fost nevoit să meargă în spatele băiatului, ajutîndu-l doar, din cînd în cînd, cu o vorbă, sau încercînd să-l potolească pe Tex.

Mai aveau cîțiva metri pînă la stînci, cînd, fără o cauză aparentă, cîinele s-a ridicat în două labe, lătrînd asurzitor și încercînd să ajungă la un punct situat mult deasupra capului său. Apoi, naufragiații l-au putut vedea ridicîndu-se de la sol, smuls cu brutalitate din lesă și luptîndu-se la o înălțime de vreo doi metri ca un dușman invizibil, pe care încerca să-l muște.

Andrei căzuse, rostogolindu-se, antrenîndu-l în cădere și pe Ax. Pilotul reușise să oprească rostogolirea și acum îl ajuta pe țînc să se ridice.

Traian a rămas cîteva clipe ca paralizat de fulgerătoarea desfășurare a evenimentelor, apoi a ridicat arma, a îndreptat-o spre stînci, cam la jumătatea distanței dintre sol și locul unde se zbătea Tex, și a apăsat pe trăgaci.

Snopul de raze s-a oprit în ceva, înainte de a ajunge la stînci, cîinele a scăpat din strînsoare și

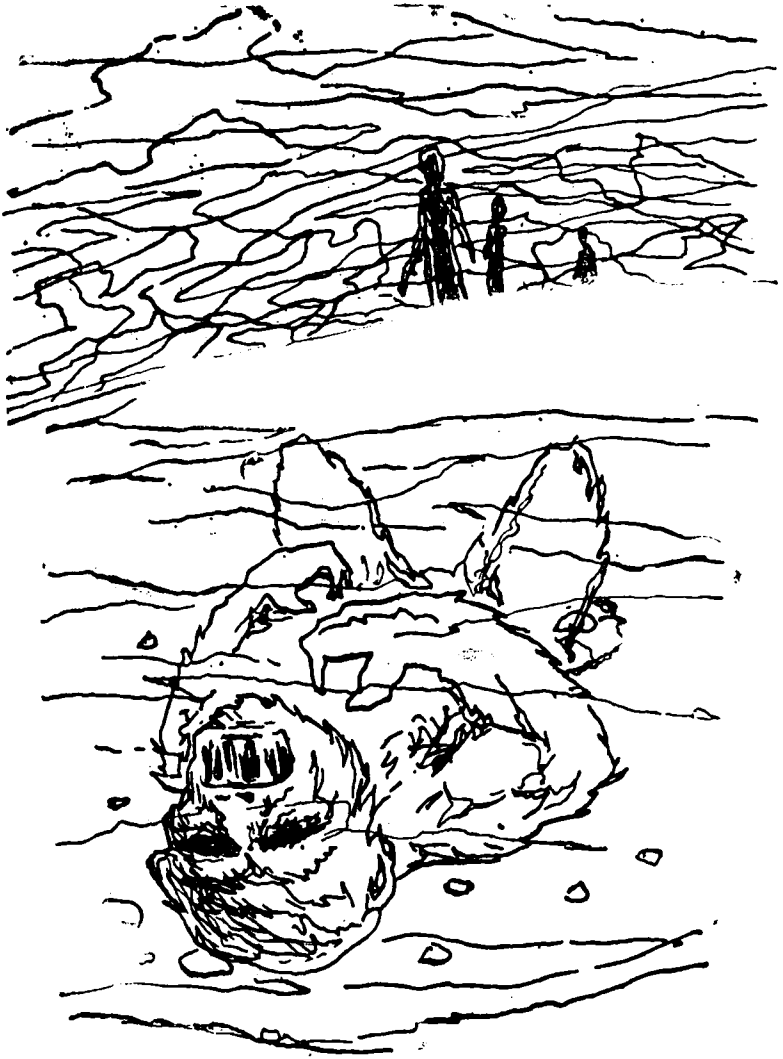

s-a pomenit aterizînd la picioarele lui Traian. S-a auzit un muget înfiorător, apoi un trup greu a trecut peste sferele de protecție ale pămîntenilor, rostogolindu-se spre oceanul invizibil. O bucată de stîncă, desprinsă în clipa cînd se auzise mugetul, pornise la vale, marcînd parcă drumul urmat de acel ceva lovit de razele țîșnite din pistolul lui Traian. Apoi, întocmai unei imagini ce apare încet pe hîrtia fotografică băgată în revelator, jos, la marginea presupusului ocean, a început să prindă contur trupul unei maimuțe uriașe. În cădere, rupsese probabil crengi din invizibila pădure ce acoperea panta și, acum, aceste crengi moarte deveniseră vizibile.

— Pe planeta asta nu poți vedea decît ceea ce nu este viu! apucă să strige Andrei, înainte ca un fel de vîrtej pornit din senin să „culeagă" trupul monstrului și crengile rupte și să le „transporte" undeva, peste crestele munților

Labirintul

Ingrămădirea de stînci s-a dovedit a fi bîrlogul, acum pustiu, al monstrului răpus. Tex a adulmecat îndelung, scheunînd încet și zgrepțănînd din loc în loc, cu mișcări iuți, de parcă ar fi vrut să scoată la iveală cine știe ce lucru ascuns

— În concluzie, nu trebuia să tragi, își încheie Andrei tirada moralizatoare, privindu-l mustrător pe Traian. La urma urmei, animalul acela, maimuță sau ce o fi fost, nu ne-a atacat. Noi am năvălit peste ea.

— Trebuia să aștept ca Tex să fie făcut harcea-parcea? se miră uriașul, cu glas moale, în care se ghiceau îndoiala și părerea de rău

— Tex era apărat de sferă, preciză ţîncul, urmărind absent căutările ciinelui. Nu am dreptate, Ax ?

— Acum, faptul este consumat, răspunse pilotul, continuînd să cerceteze cu privirea depărtările încremenite în lumina violetă a astrului roşietic. Ca şi voi, am crezut că Tex a descoperit vreun drum spre... Diana. Propun să coborîm înapoi, spre „ocean", şi să încercăm să descoperim vreo urmă. Tex s-a zmucit brusc din lesă, lătrînd fioros şi a zbughit-o în salturi mari spre vîrful pantei. Andrei a încercat să-l ajungă, dar o piatră s-a desprins din locaşul ei şi băiatul a alunecat, prinzîndu-şi în cădere glezna sub greutatea trupului.

— Ah, ţîncule ! făcu Traian, încercînd să-l ridice.

— Te rog, uşurel, cred că mi-am rupt piciorul, murmură piticul privindu-şi prietenul cu ochi mari, parcă miraţi. Pe obrazul devenit alb se prelingeau cîteva broboane mari de transpiraţie.

— Asta ne mai lipsea, oftă uriaşul, apucîndu-l de umeri.

— Poţi să sprijini talpa de sol ? întrebă îngrijorat pilotul, îngenuncheat la picioarele lui Andrei.

— Hai, încearcă, îl încurajă Traian pe rănit, poate scăpăm doar cu o entorsă.

— Nu pot, scînci piticul, agăţat de gîtul uriaşului. Am auzit cum a plesnit osul.

— Dacă ar fi plesnit, viteazule, ai ţipa acum ca din gură de şarpe, încercă să-l liniştească pilotul. Hai să te culcăm pe spate şi să vedem ce este de făcut.

— Sînt mare specialist în „reparatul" entorselor, se lăudă Traian, aşezîndu-l pe Andrei pe solul sîngeriu.

— Mai bine lăsaţi-mă aici şi plecaţi după Tex, propuse fără prea mare convingere accidentatul. O

îi văzuț el ceva, sau poate doar a auzit... Oricum... Au !

Traian masase încet glezna piticului, apoi, cu o mișcare bruscă, răsuci într-un anume fel laba piciorului.

— Gata, făcu el satisfăcut.

— Mi l-ai rupt de tot ! țipă Andrei.

— Ba, l-am pus la loc, îl anunță uriașul. O să se umfle puțin, o să te doară încă, dar nu e nici un pericol. Hai, prinde-mă de gît. O să te duc o vreme în spinare.

— Nici gînd ! se încăpățînă țîncul, înroșindu-se. Rămîn aici și vă aștept.

— Ar fi o grijă în plus, îi explică pilotul.

— Atunci, duceți-mă la *patrulă*, nu se lăsă Andrei. Nu veți mai avea grija mea și veți putea să o căutați mai ușor pe Diana.

— Să nu mă scoți din sărite ! se încruntă Traian. Nu avem timp pentru mofturile tale. Ax, ajută-mă să-l urc pe încăpățînatul ăsta în spate. Și așa am pierdut minute prețioase ! Cine știe unde o fi ajuns Tex ?

Au lăsat în urmă îngrămădirea de stînci, urcînd din ce în ce mai greu spre creasta muntelui. Ax mergea în față, pipăind cu mîinile întinse „aerul". Întîlnea cîte un obstacol, îl ocolea cu grijă și abia apoi îi făcea semn lui Traian să-l urmeze.

Cocoțat în spatele prietenului său, Andrei arunca din cînd în cînd o privire în urmă, de parcă s-ar fi așteptat ca, din clipă în clipă, să fie înhățat de vreo ființă invizibilă.

— Cred că nu mă mai doare, șopti el la un moment dat la urechea lui Traian. Ne mișcăm ca niște orbi într-un labirint.

— Stai cuminte ! Ești atît de ușor, piticule, încît mușchii mei nu fac nici un efort pentru a te purta. Nu ai apreciat tu, întotdeauna, mușchii mei ?

Mai aveau cîțiva metri pînă la creasta muntelui, cînd o umbră neașteptată a apărut deasupra lor, făcîndu-i să ridice în același timp privirea.

— *Patrula !* exclamă, gîtuit de emoție, Andrei.

— Asta-i bună, mîrîi uriașul.

Ax a urmărit fără nici un cuvînt zborul lin al navei care a trecut pe deasupra capetelor lor atît de aproape, încît o puteai atinge cu mîna.

— Cine conduce *patrula ? !* întrebă uimit țîncul.

— Nimeni, veni răspunsul pilotului.

— Cred că nu înțeleg, recunoscu contrariat uriașul, privind cum nava dispare după munte.

— Motoarele nu funcționau, spuse după un timp Ax.

— O fi purtat-o în brațe vreuna din ființele invizibile care se învîrt în jurul nostru, încercă să glumească Traian.

— Nu neapărat... în brațe, îl contrazise foarte serios Andrei.

— Nu s-ar putea fără ghicitori ?

— Hm, da, ar fi o explicație, spuse Ax.

— Explicație ? se supără Traian.

— Vreun urmaș al supraoamenilor, sugeră deasupra capului său rănitul. Un... mutand.

— Aici nu sîntem la cinematon ! Supraoamenii de pe Parya au dispărut de mult. Nu ar fi putut rezista atîția ani pe planeta asta atît de stranie, unde niciodată nu știi ce este adevărat și ce este doar o iluzie ! Își poate cineva imagina că în sutele de ani care au trecut de la declanșarea experimentului Pămîntul nu ar fi aflat dacă pe aici a rămas în viață vreun... mutand ? Au fost atîtea expediții, atîtea încercări de colonizare...

— Oamenii au înființat colonii în Univers, dar niciodată nu au acceptat ca o altă civilizație să înființeze o colonie pe Pămînt, filozofă Andrei.

Iar oamenii aduși cîndva pe Parya erau... oameni, completă pilotul. Pustiul de pe această planetă este, desigur, doar un camuflaj, iar cine insistă să rămînă dispare sau se alege cu acele plăgi îngrozitoare.

— De ce ? răbufni Traian, mai să-l răstoarne pe Andrei.

— Poate că Diana ar fi aflat răspunsul la această întrebare, murmură pilotul. Poate din acest motiv a și dispărut.

Vorbind, cei trei au ajuns în vîrful bizarului munte. Se aflau acum pe o mică suprafață perfect netedă, pregătită parcă anume pentru a-i primi. În stînga și în dreapta, creneluri ascuțite implantate haotic deasupra unor hăuri înspăimîntătoare. În față, pornind chiar de lîngă picioarele lor, un perete vertical, tăiat parcă de o lamă uriașă și șlefuit pînă la strălucire, cobora inabordabil spre abisul întunecat în care razele astrului roșietic refuzau să intre.

— Tex o fi căzut... acolo ? îndrăzni să întrebe Andrei și, ca răspuns, ajunse pînă la el chemarea căinelui.

— Am impresia că și *patrula* se află tot acolo, presupuse Traian și, ajutat de pilot, îl coborî din spate pe ținc.

— Pot să sprijin piciorul, se bucură acesta. Glezna e tot umflată, dar, priviți, pot să pun talpa jos

— Nu văd decît o singură soluție, îl întrerupse Ax. Tex nu s-a aruncat degeaba în acest puț. Cred că trebuie să-l urmăm... Sferele de protecție ne vor apăra...

Andrei nu a avut timp să protesteze, invocînd durerea din gleznă, pentru că peste vorbele pilotului s-a suprapus un scrîșnet puternic. Micul platou pe care se aflau s-a desprins de restul stîncii, rupt de acea forță invizibilă care era stăpînă absolută pe Parya. Pasagerii involuntari ai bucății de piatră nici

nu au avut timp să se mire ; au simțit căderea în gol, o cădere dirijată, dreaptă, fără zdruncinături și rostogoliri. Aveau tot timpul sub tălpi suprafața netedă a platoului care părea a fi podeaua sigură a unui ascensor. Deasupra lor cerul se îngusta, devenind un punct roșu-sîngeriu.

Ceața neagră

Întunericul era atît de dens, încît părea material ; îl simțeau greu și moale, paralizîndu-le mișcările, robindu-le voința. Lumina reflectoarelor montate pe căști nu răzbătea dincolo de pereții invizibili ai sferelor de protecție, lovindu-se parcă de un zid negru.

— Asta nu e un întuneric adevărat, șopti Andrei după ce reuși să unească sfera sa de protecție cu sferele colorlalți doi. Parcă e o ceață. O ceață neagră... Nici sunetele nu au putere să o străbată. Mi s-au înfundat urechile de atîta liniște.

— Ceață neagră ! mîrîi uriașul, rotind în toate părțile farul.

— Adică, tot o... iluzie ! In afara sferelor noastre, totul e o minciună ! Grasule, consumi în zadar energie Lumina este, cred că știi, adevărată și niciodată nu va putea pătrunde în acest fals întuneric.

— Multe mai știi tu, țînc deștept, oftă Traian, reducînd totuși intensitatea fasciculului de lumină. Iar tu, Ax, cît ai de gînd să mai... meditezi ?

— Cred că Andrei are dreptate, răspunse pilotul manevrînd butoanele videotelefonului. Nu știu dacă Diana a mai avut timp să pună în funcțiune emițătorul său, dar pe al lui Tex l-am deschis chiar eu. Și totuși, poftim, nu captez nici o imagine, nici un sunet.

— Atunci, rămînem încremeniți aici ?! răbufni Traian. Diana a fost răpită și putem presupune că este în pericol ! Tex și *patrula* au dispărut tot aici ! Noi ce facem ? Teorii ? Să ne legăm cu centurile de siguranță și, la drum ! E singura soluție !

— Mi-ai spart timpanele, grasule !

— Sst ! făcu Ax, privind concentrat micul ecran al videotelefonului. Cred că l-am descoperit pe Tex.

Imaginea cîinelui ajunsese pînă la el ștearsă, neclară, dispărînd mereu în valurile de „ceață neagră". Era totuși Tex ; un Tex înspăimîntat, culcat cu botul pe labele din față, cu ochii ieșiți din orbite și părul de pe ceafă zburlit. Probabil lătra furios dezgolindu-și colții, dar sunetul nu răzbătea pînă la receptorul lui Ax.

— Putem ajunge pînă la el ! hotărî uriașul. Vom folosi videotelefonul drept... radar, cum am făcut și pe Cameleon. Îți amintești, țîncule ? Cînd te pierdusem prin labirintul subteran...

Andrei s-a înroșit, privindu-și cu reproș prietenul. Ax a înțeles și s-a grăbit să intervină !

— Cred că ideea este bună. Să ne prindem centurile ! Eu voi merge în față !

Au pornit, pipăind fiecare centimetru pe care urmau să-l străbată. De jur împrejur întunericul rămînea la fel de „material" și, probabil, nici unul dintre cei trei nu s-ar fi mirat dacă, atingîndu-l cu degetele, l-ar fi simțit ca pe un lichid vîscos

Încercînd să nu piardă de pe ecran imaginea lui Tex, au reușit să străbată cîțiva metri. Dintr-o dată, pilotul le-a făcut semn că trebuie să se oprească.

— Suprafața netedă pe care am mers pînă acum se termină brusc, a comunicat el, controlînd cu vîrful piciorului întunericul.

— Sîntem protejați de sfere și de centurile de siguranță...

— Grasule, nu pricepi nimic ! se răzbună Andrei. Te-ai lăudat puțin mai înainte că m-ai găsit pe Cameleon, unde „mă rătăcisem". folosindu-te de videotelefon !

— Și nu a fost așa ?!

— Poate, am uitat ! Dar cum se face că nu-ți dai seama ? Dacă la picioarele lui Ax se termină platoul și dacă ne vom rostogoli, vom pierde mai mult ca sigur imaginea lui Tex. Înțelegi ?!

— E o treaptă, băieți ! Apoi alta...

Culcat pe burtă, cu brațul drept întins în față, pilotul sondase întunericul și descoperise scara.

— Coborîm ? întrebă el, ridicîndu-se. Sau așteptăm pînă lămuriți întîmplarea aceea veche ?

Andrei și Traian au simțit din plin ironia usturătoare, au încercat să ascundă focul ce le cuprinsese obrajii, aprobînd, vinovați, aproape în același timp :

— Fără îndoială, coborîm...

Pe micul ecran, imaginea devenea tot mai clară, fiecare treaptă însemnînd un plus de claritate, de parcă treceau prin țesătura rară a unor draperii ce atîrnau în fața lor.

Tex i-a văzut, sau poate doar le-a simțit prezența A sărit brusc în picioare, a adulmecat cîteva secunde, a îndreptat spre ei pavilioanele ascuțite ale urechilor, apoi a început să alerge, aruncîndu-și trupul în salturi incredibile. După cîteva clipe, a țîșnit din întuneric, pătrunzînd ca o vijelie în interiorul sferelor de protecție ale celor trei prieteni.

— Gata, gata, ajunge ! încercă Andrei să tempereze bucuria cîinelui. Ai găsit-o pe Diana ?

Auzind numele stăpînei, Tex a încetat să latre și să sară de la unul la altul, l-a privit gîfîind pe cel care îi pusese întrebarea, după care a început

să scîncească, cu ochii ațintiți spre întunericul din care ieșise.

— Dacă am putea să vedem și noi ce vede el ?! spuse cu năduf Traian. Ceața asta mă scoate din sărite ! Ce-ar fi să lansăm un jet de raze, ca avertisment ?

— Asta nu ! se încruntă Ax, apucîndu-l pe uriaș de brațul care tocmai se pregătea să scoată arma de la centură. Noi nu am venit pe Parya cu gîndul să schimbăm ordinea care domnește aici. Nu sîntem colonișți și nu aș vrea să ne purtăm ca pirații Spaar ! Am venit mînați de curiozitate, dar dacă planeta asta nu ne vrea, nu vom recurge nici într-un caz la forță...

— Și Diana ? ! strigă uriașul. Și *patrula* ? ! Oare ce s-a întîmplat cu noi pînă acum nu înseamnă violență ?!

— Nu, Traian. Mai degrabă aș înclina să cred că Parya, pur și simplu, s-a apărat. Cine știe prin cîte experiențe triste a trebuit să treacă planeta pînă la sosirea noastră ?

— Parya, sau cel care...

— Sau cel care, îl întrerupse pilotul pe Andrei. Forța care ni se opune de cînd am ajuns aici este atît de ciudată... Poate tocmai pentru că... Nu aș vrea să greșesc... Dacă, într-adevăr, ne înconjoară o civilizație invizibilă, peste care noi am năvălit nechemați și nedoriți, să știți că această civilizație sau, ca să fiu mai concret, această forță care nu se folosește de nici un fel de procedee „tehnice" ar fi putut încă de la început să ne facă inofensivi...

— Înseamnă că experiența savanților de pe Pămînt a .. reușit ? întrebă emoționat Andrei.

— Nu ! Nu a reușit !

Glasul transmis de videotelefon era, fără îndoială, al cercetătoarei dispărute.

— Diana ?! a exclamat surprins pilotul, iar Tex s-a porni să latre ca un bezmetic.

— Da, dragul meu, eu sînt. În sfîrșit !

— Unde ești ? Ce s-a întîmplat ? Videotelefonul nu captează și imagine ! Diana...

— O să-ți povestesc.. O să vă povestesc tot... Ax, băieți, ce bine îmi pare că voi... Știți ce ar fi însemnat pentru noi toți un singur gest de violență, sau chiar numai un astfel de gînd ?!

— Ah, grasule ! îi șopti Andrei în ureche prietenului său.

— Nici chiar Traian, cînd a dus mîna la armă, nu a avut de gînd cu adevărat să o folosească, se auzi în continuare glasul Dianei.

— De unde știi ? se încruntă uriașul.

— *Patrula* vă așteaptă.

— Tu ești în... *patrulă ?* întrebă neîncrezător Ax.

— Da, răspunse veselă cercetătoarea. Coborîți încă două trepte. Eu, de aici, vă văd. Iar tu, Traiane, cu toți mușchii tăi și cu tot aerul tău războinic, pe care îl afișezi în clipa asta, nu ești în stare să omori nici măcar o muscă ! Hai, Tex !

Cîinele nu a așteptat altă chemare și a dispărut în întuneric.

— Să fie adevărat ? întrebă neliniștit Andrei.

— Bravo ! îl apostrofă uriașul. Tu cu mintea ta cea isteață, nu pricepi că Tex nu ar fi răspuns unei chemări... false ?

Fără să desprindă centurile de siguranță, cei trei au coborît atenți treptele amintite de Diana și s-au trezit în fața trapei de acces în navă, ca și cum, într-o fracțiune de secundă, perdeaua neagră care îi despărțea de *patrulă* s-ar fi pulverizat. În cadrul scăldat în lumină îi aștepta cercetătoarea, încercînd fără succes să se apere de gălăgiosul Tex...

Da, Parya este... insula ultimului mutand. După ce emoţia reîntîlnirii a trecut, din toate părţile au început să curgă valuri de întrebări şi Diana a trebuit să repete, fără urmă de veselie :

— Da, *Parya* este insula ultimului mutand. Un condamnat la... nemurire.

— Ce ţi-am spus eu, grasule ? jubilă Andrei.

— Ce-ai spus ?! se miră uriaşul.

— Diana, interveni Ax, totuşi nu înţeleg. Cum ai... dispărut ? De ce tocmai tu ?

— Foarte simplu Am fost înghiţită de un monstru.

— E bună gluma !

— Nu e o glumă, Andrei. Într-adevăr, am fost „sorbită" de un monstru acvatic.

— O fi fost acela de care m-am ciocnit şi eu ? întrebă serios Traian.

— Posibil. Dacă nu aş fi avut sfera de protecţie, aş fi dispărut pentru totdeauna.

— Aha, înţeleg, făcu Andrei. Monstrul era invizibil, iar tu, Diana, ajungînd în burta lui, ai devenit la rîndul tău invizibilă Pînă aici e foarte clar. Mai departe însă, totul e nebulos, la fel ca ceaţa care înconjoară *patrula*.

— De ce pe Parya, tot ce e viu e, în acelaşi timp, şi... invizibil ? se interesă Traian.

— Ajungem şi la problema asta, îl linişti Diana pe Traian. „Din interior", monstrul care m-a înghiţit era perfect... vizibil şi, vă rog să mă credeţi, nu era prea confortabil. Sfera mă putea apăra o vreme, dar, să ştiţi, perspectiva unui astfel de prizonierat mă înspăimînta pur şi simplu. Videotele-

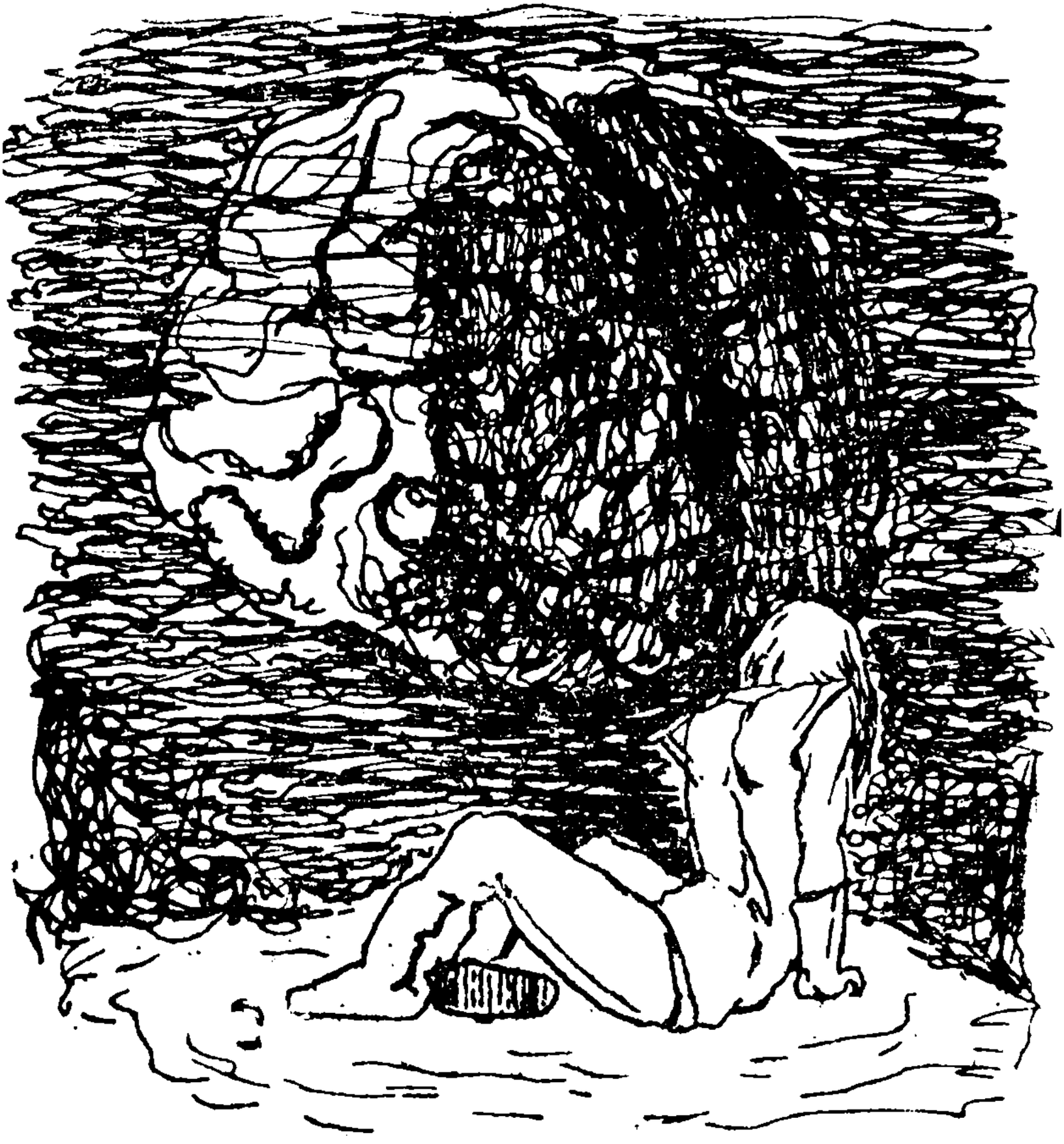

fonul meu fusese „izolat". Nu vă puteam cere ajutorul. Nu știam ce s-a întîmplat cu voi.

— Și ? întrebă nerăbdător Andrei.

— Dintr-o dată, monstrul meu a devenit rigid. Ceva similar cu o stare cataleptică. Am simțit că monstrul este dirijat de o altă voință venită din afara trupului său, și, după cîteva minute lungi, m-am pomenit aruncată din „închisoarea vie" într-alta, de piatră...

— Propun să continuăm după ce vom fi departe de Parya, spuse Andrei. Știi, Diana, cu toate că ne aflăm în *patrula* noastră, mă simt la fel de bine, ca și cum aș fi fost înghițit de monstrul acela. Priviți și voi ecranul ! Aceeași ceață neagră și aceeași liniște cumplită ! Hai să plecăm !

— Vom pleca atunci cînd el ne va permite, răspunse cercetătoarea.

— Nu cumva a început să-ți fie frică, tocmai acum ? întrebă uriașul, privindu-l aspru pe Andrei. Te știam nu grozav de curajos, dar, cel puțin, curios !

— Grasule, am văzut ce era de văzut ! M-am lămurit !

— Eu nu ! pufni Traian.

— Cum arată... el ? întrebă pilotul, de parcă nu ar fi auzit disputa băieților. De ce se ascunde ? De ce o ascunde pe Parya sub masca unei planete pustii, cînd, de fapt, e plină de viață ?

— E insula lui, Ax, murmură Diana.

— L-ai văzut ?

— Nu știu... Poate acolo, în celula mea de piatră, am visat... Pereții au dispărut pentru cîteva clipe și am avut impresia că mă aflu în fața unui creier uriaș, monstruos, plutind într-un lichid albastru...

— Ultimul mutant ? se înfioră Andrei.

— Da, ultimul... Toți cei aduși de pe Pămînt au murit. El a rămas, a supraviețuit, cu prețul renunțării la înfățișarea și la statutul de... om.

— Ți-a spus el asta ? întrebă încet, cu teamă, Andrei. Cum ați... vorbit ?

— Ești un caraghios ! îl admonestă Traian. Chiar nu înțelegi ?

— Mi-a transmis și am auzit. Mi-a propus nemurirea... Pentru mine și urmașii mei...

— Diana !

— Nu, Ax, nu am acceptat... Vreau să rămîn... om. Nemurirea este, la urma urmei, plictisitoare !

— Ești o fată grozavă, șopti Andrei, încercînd să-și ascundă ochii aburiți.

— Nu s-a supărat ? se interesă uriașul.

— Ah, grasule ! El este acum deasupra acestor „sclifoseli" ! Chiar nu înțelegi ?! repetă piticul vorbele prietenului său. Parya este trupul ultimului mutand. Nimeni nu acceptă pe trupul său musafiri nepoftiți ! Să ne cerem iertare și...

Patrula a început să se clatine și cei patru prieteni au simțit cum este smulsă și ridicată. Ecranul din cabina de comandă s-a luminat și pe el au putut vedea defilarea vertiginoasă a pereților de stîncă.

— Sîntem... mutați ! a strigat Andrei, iar Tex s-a pornit să latre, sărind de la unul la altul.

Motoarele au pornit, pilotul automat a intrat în funcțiune și, pînă ce Ax a reușit să ajungă la manetele de comandă, nava a decolat. Pe ecran, Parya devenea tot mai mică, pustie și tristă.

— Nu ar trebui să ne bucurăm că am scăpat cu bine ? întrebă într-un tîrziu Andrei, încercînd să pară vesel.

Nici unul dintre prietenii săi nu i-a răspuns, iar Tex l-a privit dojenitor, mîrîind înfundat.

Probabil că ar fi tăcut așa pînă pe Pămînt, dacă, la un moment dat, nu ar fi răsunat în difuzoarele din cabină o voce alarmantă : „Către toate navele și toate bazele ! Către toate navele și toate bazele ! Semnalăm prezența piraților *Spaar* în careul *WYT 69 Q ! Patrula K 4530* în pericol ! Atențiune..."

— Ana ?! strigă Traian. Ana comandă *patrula K 4530 !*

PIRAŢII SPAAR

În derivă

Ana a recepţionat mesajul şi au trebuit să treacă secunde grele pînă să poată mişca degetele spre claviatura emiţătorului. A înţeles imediat că cele cîteva clipe în care spaima o copleşise au fost suficiente pentru ca nava să fie izolată. Aparatura de emisie-recepţie fusese deja blocată, ceea ce însemna, fără îndoială, că mesajul nu era fals şi că piraţii *Spaar* se aflau în apropierea *patrulei.*

Nimeni, niciodată nu a putut să transmită pe Pămînt vreo informaţie despre fiinţele care atacau, în cele mai neaşteptate locuri, nave şi baze. Echipajele dispăreau fără urmă, rezervoarele de energie erau golite şi, după o vreme, cînd epavele erau găsite plutind în derivă, pămîntenilor nu le rămînea altceva de făcut decît să înregistreze încă o victimă a piraţilor.

S-au organiat capcane, urmăriri, puncte de control. Singurul rezultat: acum se cunoaşte faptul că apariţia atacatorilor într-un careu era precedată de o perturbare puternică a întregului sistem de comunicaţii folosit de oameni. De altfel, înainte de a fi atacată, victima era izolată, răpindu-i-se orice posibilitate de a transmite vreun mesaj.

O singură dată, în timp ce operau pe *Baza G-26*, piraţii au fost surprinşi de cinci patrule sosite în-

tîmplător acolo. Emițătorul uneia dintre nave a apucat să lanseze în spațiu, ca un strigăt desperat, cuvîntul „spaar", o flotilă a decolat de pe cea mai apropiată bază, dar, cînd a ajuns acolo, totul se terminase. *Baza G-26* și cele cinci patrule, golite de energie și de echipaje, pluteau în derivă : martori muți ai noii catastrofe provocate de pirați...

Ana a lansat în jurul navei sfera de protecție, s-a echipat în grabă, apoi a constatat că motoarele și aparatura de bord continua să funcționeze normal. Alarmă falsă ? A încercat să reactiveze, fără rezultat, emițătorul. „La urma urmelor, careul *WYT 69 Q* e destul de mare, iar emițătorul s-o fi defectat, din întîmplare, tocmai acum... Și pilotul automat ?!... Dar dacă și acesta e defect ?

Prezența în apropiere a corpului străin a fost anunțată în cabină, înainte ca acesta să poată fi văzut pe ecran. Întîi sunetul strident al semnalului de avertizare, apoi cifre și litere pulsatorii anunțau că pe traseul navei a apărut, rostogolindu-se, la întîmplare, o planetă pustie. Diametrul... Densitatea.. Greutatea...

Intrînd în raza de acțiune a radarului, planeta a devenit vizibilă și Ana, fără să-și dezlipească ochii de pe ecran, a oprit *patrula*, gata în orice secundă să se ferească din drumul acestui periculos „vagabond cosmic".

Lipsită de atmosferă, strania planetă hoinărea prin Univers, căutînd o stea care să reușească să o atragă pe o orbită sau un „soare" spre care să se arunce, arzînd...

Relief contorsionat, împietrit, dezolant. Ici, colo, falii adînci despicau solul, unindu-se cu cratere imense, în care se prăbușiseră vîrfurile unor foști munți. Un cataclism nuclear pîrjolise totul, sfărîmînd, pulverizînd, topind. Aruncată din sistemu

unde își dusese existența milioane sau poate milioarde de ani, adăpostind — de ce nu? — o civilizație, planeta devenise un „vagabond".

Patrula a ocolit, prudentă, strania planetă, pregătindu-se să revină pe vechiul traseu, cînd, Ana, uimită a observat semnalul luminos. Un S.O.S. clar, transmis de pe solul planetei de un dispozitiv automat. Fata cunoștea aparatura care le emitea și știa foarte bine că asemenea dispozitive au doar navele oamenilor.

Degetele au atins comenzile, chiar înainte ca Ana să hotărască acest lucru. Nava s-a oprit, lansînd în aceeași fracțiune de secundă sonda Apoi, pe ecranul din cabină, a prins contur imaginea unei nave-laborator prăbușită într-unul dintre cratere. Accidentul se produsese de multă vreme și un strat gros de praf acoperea metalul. Nava părea însă întreagă și dispunea, probabil, de suficientă energie: semnalul S.O.S. era puternic, clar și regulat.

„Dacă sînt supraviețuitori?" gîndi fata, comandînd sondei o mișcare de rotație lentă în jurul navei-laborator. Nici un semn de viață nu părea să răzbată de sub stratul de praf. Trapa de acces nu fusese deschisă de mult, aparatura exterioară era complet distrusă și o bucată uriașă de stîncă prinsese sub ea duzele și o parte a corpului navei.

Aparatura de emisie-recepție a *patrulei* rămînea în continuare inertă; în orice clipă puteau să apară pirații *Spaar*, iar Ana nu se putea hotărî să fugă în afara acestei zone atît de periculoase.

„Ce vor gîndi despre mine Traian și Andrei, cînd vor afla că nici măcar nu am încercat să văd ce s-a întîmplat cu echipajul laboratorului?! În fond, de ce nu aș folosi apariția acestei planete pentru a scăpa de pirați? Nu mă vor căuta, poate, tocmai acolo."

Ca un fulger, *patrula* a dispărut în uriașul crater pe fundul căruia zăcea nava-laborator, contopindu-se cu întunericul dens, în timp ce straniul „vagabond" și-a continuat netulburat drumul sinuos, plutind în derivă.

Zona de contact

Ana nu a oprit motoarele decît atunci cînd s-a convins că nava protejată de sferă anihilează, cu ajutorul auxiliarelor antigravitaționale, forța de atracție a planetei, menținîndu-se la distanța de doi metri față de sol. Cifrele și literele pulsatorii indicau fără contenire noi și noi date.

„Parcă ar fi o planetă... goală!" remarcă fata, apoi își concentră toată atenția asupra navei-laborator. Carcasa părea intactă, iar examenul atent și repetat nu a scos la iveală nici o fisură, nici o lovitură care să fi perforat învelișul. Automat trimitea, în continuare, în spațiu, fasciculul de raze S.O.S., iar la intervale neregulate, stratul de praf cosmic depus peste navă se „mișca" abia perceptibil, de parcă nava ar fi încercat, cu ultimele puteri, să scape din strînsoarea blocului de piatră.

Ana înregistră atent fenomenul, stabili cu precizie că „mișcarea" nu se datorează vreunei trepidații a solului și, emoționată, interpretă acele „tresăriri" drept încercări ale echipajului de a atrage atenția.

Micul laborator spațial făcea parte din seria „Liliput" și, în caz de avarie, astfel de nave dispuneau de un sistem exterior care, acționat, permitea deblocarea trapei de acces suplimentară.

Lăsînd *patrula* în seama pilotului automat, Ana a coborît, s-a convins că generatorul *sferei de pro-*

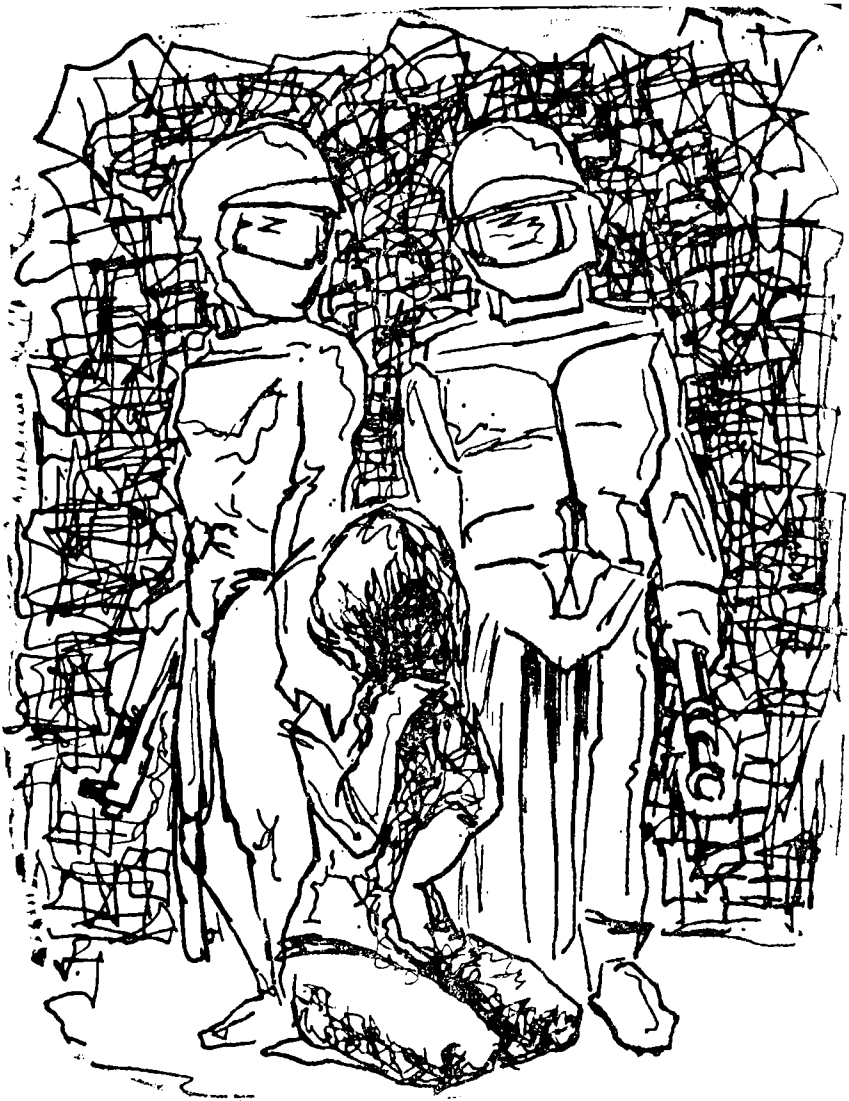

tecție individuală funcționează, a privit o clipă, înfiorată, stîncile amenințătoare ce păreau gata să se prăbușească, apoi, hotărîtă, s-a apropiat de nava-laborator.

Cînd și-a dat seama că praful ce părea să acopere solul și nava este „fals" era deja prea tîrziu. Trapa laboratorului s-a deschis brusc, cinci sau șase ființe cu aspect umanoid au năvălit, tăindu-i calea spre *patrulă*, o rază subțire, verde, a străpuns *sfera de protecție*, distrugînd cu precizie generatorul prins de centură, o lovitură puternică între omoplați și, înainte de a se prăbuși, fata a mai apucat să vadă cum *patrula* dispare, înghițită de solul planetei.

Ana a încercat să desprindă pistolul, dar o lovitură de cizmă i-a paralizat brațul. Unul dintre atacatori s-a aplecat, a ridicat pistolul, l-a privit disprețuitor cîteva secunde, apoi l-a aruncat în interiorul navei-laborator.

Printre lacrimile fierbinți care izvorîseră fără voie, stăpînindu-și cu greu strigătul de spaimă, durere și revoltă, fata a putut deslușI, pe căștile atacatorilor, înscris cu litere de foc, amenințător, cuvîntul „spaar".

„Și totuși par a fi... oameni ?!" gîndi ea îngrozită, apoi simți cum este luată pe sus și aruncată prin trapa falsei nave-laborator. Se izbi dureros cu umărul de podea, încercă să se ridice, dar o nouă lovitură de cizmă îi tăie respirația. A închis ochii, a strîns din dinți și nu a reacționat în nici un fel după căderea vertiginoasă în gol...

Zona albă

Totul era de un alb orbitor. Pereții și lumina ce izvora din el, patul pe care stătea întinsă, curelele cu care era legată, podeaua, scaunul și femeia care

stătea pe el. Părul, pielea, salopeta și cizmele acelei ființe erau atît de albe, încît Ana, în primul moment, crezu că are halucinații. Dar ochii, albaștri și mari, erau adevărați ; o priveau intens, într-un amestec ciudat de nepăsare și milă.

— Te-ai trezit ? răsună dintr-o dată întrebarea rostită de buzele femeii. Te simți bine ? Eu trebuie să am grijă ca tu să te simți bine. Numele meu este Erna. Ți-e sete ? Ți-e foame ?

— Unde mă aflu ?! izbucni Ana. De ce sînt legată ? Cine sînteți voi ?! De ce...

— Nu te agita, o sfătui Erna, ridicîndu-se și apropiindu-se parcă plutind de patul fetei. Cu cît te agiți mai mult, cu atît ajungi mai repede în *zona neagră*. Ce frumoasă ești !

— Erna ! țipă Ana, încercînd să scape de curelele care o țineau țintuită în pat. Unde mă aflu ?!

— Ce frumoasă ești ! repetă femeia, abia auzit. Probabil ai plecat de pe Pămînt înainte de cataclism...

— Erna !

— Știi, eu m-am născut în careul *M 234*... Nu se poate să nu fi auzit de el. Păduri de brazi... Izvoare reci... Aer adevărat... Acum, acolo e un pustiu...

— Nu-i adevărat ! Pămîntul există ! Tu...

— Liniștește-te ! Te rog ! Uite, pentru că ești atît de frumoasă, îți promit să te ajut să devii folositoare, ca să nu ajungi în *zona neagră*. Nava gazdelor noastre nu-i chiar atît de mare, încît să-și permită luxul de a-i ține la bord pe toți sărmanii oameni care rătăcesc prin Univers. Cei nefolositori ajung în *zona neagră* și dispar... Noi, ceilalți, înțelegi, trebuie să recompensăm într-un fel ospitalitatea...

— Ospitalitatea cui ?

— A, nu știi ? Civilizația *Spaar* cutreieră Universul cu această planetă-navă... O explozie galactică... Ei, dar o să afli toate astea la timpul potrivit... Esențial este faptul că în drumul lor spre locul unde au hotărît să se stabilească, aflînd de soarta tristă a planetei noastre, încearcă să ne ajute...

— Erna, e monstruos ! Pămîntul...

— Da, acum sînt sigură, ai plecat înainte de cataclism. Hai, liniștește-te ! Trebuie să începem tratamentul... *Spaar* nu acceptă decît indivizi perfect sănătoși... Înțelegi ?... E normal...

— Sînt perfect sănătoasă, murmură Ana, încercînd să descopere în ochii aceia albaștri un licăr de luciditate. Tu... Tu ești de multă vreme aici ?

Femeia nu a auzit întrebarea, sau s-a prefăcut ; tăcută, a extras dintr-o nișă o ramă din metal alb, a provocat glisarea ramei deasupra patului, după care, cu aceleași mișcări ireale, a început să plimbe rama deasupra corpului fetei. O perdea de lumină roșie izvorîtă din ramă a cuprins trupul legat, trecînd prin el, lovindu-se de podea și întorcîndu-se apoi spre tavanul alb. După cîteva minute, rama a fost depusă în locașul ei, curelele s-au retras fără zgomot, iar Ana, complet goală, a sărit în mijlocul celulei.

— Ce frumoasă ești, a repetat Erna, punîndu-i la dispoziție o salopetă verde. Deocamdată vei lucra la sere. Acolo e multă lumină, e cald, oxigenul este de bună calitate și ai mai multe șanse să nu ajungi în *zona neagră*.

— Și dacă refuz ?!

— Imposibil, imposibil, silabisi femeia. Această alternativă este exclusă de la bun început. *Spaar* nu concepe ca vreo ființă să poată exista fără să fie de vreun folos celorlalți. *Spaar* este o supercivi-

ilizație, iar noi, oamenii rămași după distrugerea Pămîntului, avînd această fericită șansă...

— Taci !

— O să te convingi singură... Ei sînt altfel, cu totul altfel... Bietul nostru trup, cu fărîma lui de creier, cu cele două picioare amărîte și cele două mîini caraghioase, le apare celor din *Spaar* atît de ilogic, atît de primitiv, încît... Înțelegi, fată frumoasă, ce șansă teribilă avem, fiind sub protecția unei asemenea civilizații ? Nu înțelegi, desigur... Bătrînul Nuor de la sere o să-ți explice... Ai auzit ?... Să-l cauți... Bătrînul Nuor... Nuor...

Glasul femeii a rămas după trapa izbită cu brutalitate de cei doi însoțitori, apăruți pe neașteptate în camera albă. Păreau uriași în salopetele lor metalizate, păreau înfricoșători sub căștile cu vizoare întunecate peste care sclipeau, sîngerii, literele ce alcătuiau cuvîntul „spaar". Cu cizmele lor grosolane, ale căror tălpi imense scoteau un zgomot înfiorător, cu armele ținute mereu gata de tragere, cei doi reprezentau un amestec de grotesc și forță brutală, primitivă.

În cabina ce aluneca schimbîndu-și mereu direcția, Ana simțea ațintite asupra ei privirile celor doi, le auzea răsuflarea greoaie și aproape nu s-a mirat cînd degetele unuia dintre ei i-a prins ca într-o menghină umărul, trăgînd-o spre el, într-un fel de îmbrățișare violentă. Fata s-a apărat, și celălalt a lovit-o peste față, strivindu-i buza.

Erau oameni !

Dar ce fel de oameni ?!

Cabina s-a oprit și Ana s-a trezit aruncată afară. A căzut pe un strat de iarbă verde și grasă, și-a îngropat fața în firele mustind de sevă și a început să plîngă, deznădăjduită.

Înalt, îngrozitor de slab, cu salopeta verde atîrnînd jalnic pe umerii scheletici, avînd craniul complet ras acoperit de o șăpcuță caraghioasă, iar pe nasul ascuțit și coroiat o pereche de ochelari cu multe dioptrii. Nuor s-a aplecat peste făptura prăbușită în iarbă, a ascultat o vreme, parcă mirat, apoi s-a hotărît să-i atingă, cu degete tremurînde, părul.

Fata a sărit în picioare, lipindu-se cu spatele de peretele de stîncă. Salopeta ruptă și fața plină de sînge l-au făcut pe bătrîn să se cutremure.

— Sărmana de tine, a murmurat el, încercînd să se apropie.

— Nu ! a țipat Ana.

— Liniștește-te ! i-a șoptit bătrînul, oprindu-se totuși. Sînt Nuor... Ce-ai pățit ? Liniștește-te !...

În mica celulă săpată direct în stîncă, după o baie de raze, Ana a schimbat salopeta, a suportat operația de sutură a rănii de la buză și apoi a băut pe nerăsuflate un suc de roșii. În cuvinte puține, fără să-și poată stăpîni tremurul vocii, i-a relatat bătrînului împrejurările prin care ajunsese acolo.

— Cu foarte mici diferențe, povestea ta e și a noastră, a celorlalți, spuse trist Nuor, îndemnînd-o să mai bea suc. E absolut natural. Vitămine în stadiu natural...

— Ce se întîmplă ?... Cine sînt acești *Spaar* ?... De ce...

— Hai să-ți arăt „plantația" peste care sînt absolut stăpîn, o întrerupse brusc bătrînul. O să trebuiască să mă asculți. Va trebui să muncești, altfel...

În afara grotei, aceeași lumină orbitoare, aceeași căldură insuportabilă, același aer umed, sufocant. Zeci, sau poate sute de scări metalice urcau de pe

un platou de piatră spre peretele în care fuseseră practicate „locuințele" celor repartizați lui Nuor.

— Acum, toți sînt la treabă, explică bătrînul, arătînd cu un gest larg grotele pustii. „Soarele" nostru arde douăzeci de ore, apoi, șase ore e întuneric. Să nu părăsești niciodată grota în aceste șase ore. Cine a îndrăznit, a dispărut pentru totdeauna... Peste cinci secunde începe ploaia. Îți spun toate acestea acum, înainte ca „tratamentul" să-și facă efectul...

— Tratamentul ?

Torentul de apă a căzut peste ei din „cerul" orbitor, lovind cu un zgomot infernal plantele și prundișul aleilor.

— Ce se întîmplă aici ?! răbufni Ana, apucîndu-l pe bătrîn de salopeta udă.

— Încercăm să supraviețuim, fetițo ! Sîntem prizonieri ! Asta-i ! Nava asta uriașă pe care cei din *Spaar* au deghizat-o în planetă, are nevoie de energie, are nevoie de reparații, iar stăpînii au nevoie de hrană. Eu le asigur vitaminele pe care le pompez neîntrerupt prin conducte. *Zona neagră* le asigură proteinele... Înțelegi, fetițo ?! E monstruos ! Știu, știu, te întrebi de ce nu ne opunem. Cum ?! Dacă eu distrug „plantația", ei vor întrerupe alimentarea cu oxigen a tuturor zonelor. În cîteva minute, toți prizonierii vor muri în chinuri groaznice. Cei din *Spaar* nu au nevoie de oxigen.

— Cine sînt ei, cum arată, de unde vin ? Brutele acelea care au pe căști înscris cuvîntul „spaar" ?

— Nici vorbă ! Sînt niște bieți oameni. Au suferit o intervenție chirurgicală pe creier și au ajuns așa. Sînt menținuți în viață ca să ne terorizeze pe noi, ceilalți. Ei supraveghează zonele, ei îi aleg pe cei destinați *zonei negre,* sub paza lor se execută lucrările din exterior, ei sînt cei care luptă în nu-

mele stăpînilor *Spaar*... O singură dată, unul dintre ei, scăpat ca prin minune de operație, a încercat să ne ajute. A fost depistat și dus în *zona neagră*, pentru a fi transformat în materie organică... Înțelegi, fetițo ? Dacă aș avea cum... Dacă aș ști cum. Taci ! Se oprește ploaia... Putem fi interceptați. Să-ți arăt ce ai de făcut în această *zonă verde*, atît de rîvnită de toți ceilalți...

Prima noapte

Cărase sute de lădițe cu morcovi. Palmele i se umflaseră de băsici usturătoare, iar mușchii reacționau din ce în ce mai greu. Era convinsă că la următorul transport o să cadă și, poate, acest lucru s-ar fi întîmplat, dacă Nuor nu i-ar fi strigat la un moment dat să treacă în alt sector. A primit o scară și un recipient metalic pe care a fost nevoită să-l agațe sus, pe ultima treaptă a scării. Pînă la semnalul de încetare a lucrului au cules citrice. Umplea recipientul, avînd grijă să nu lovească nici o fructă, apoi trebuia să coboare și să depună totul pe o bandă rulantă.

Celelalte prizoniere lucrau resemnate, cu privirile pierdute, executînd lucrările repartizate aidoma unor roboți ; nici un cuvînt, nici o mișcare în plus, nici cea mai slabă licărire de interes pentru noua sosită.

Cînd una dintre ele a alunecat de pe scară, fracturîndu-și piciorul, Ana a vrut să se repeadă, să o ajute. Brațul ferm al bătrînului a oprit-o la timp ; un *caar* a apărut imediat și doi supraveghetori, tropăind cu cizmele lor imense, au înșfăcat victima, au aruncat-o în vehicul, dispărînd apoi cu aceeași viteză cu care apăruseră.

Un nou ropot de ploaie a întrerupt pentru cîteva minute lucrul. Prizonierele au rămas pe locurilor lor, încremenite, cu ochii închiși, parcă mulțumite de șuvoaiele de apă care li se prelingeau pe trupuri.

Nuor s-a apropiat de scara fetei, strigînd :

— Rămîi acolo ! Nu mai face prostii ! Vrei să ajungi în *zona neagră ?*

— Voi nu mai sînteți oameni ? se cutremură fata.

— Exact, răspunse bătrînul, ștergîndu-și cu dosul palmei apa care șiroia pe față. În fiecare zonă sînt doar unul sau doi prizonieri aleși de Erna pentru a depune, cîndva, mărturie. Pe această „plantație", eu și cu tine avem creierul normal ; eu, pentru că *Spaar* are nevoie de cineva care să dirijeze lucrările de aici, iar tu, pentru că Erna te-a ales. Înțelegi ? Dacă ei ar bănui acest lucru și tu și Erna ați dispărea în *zona neagră*. Liniștește-te ! Presupunînd că vreodată toți prizonierii vor fi eliberați, doar cîțiva vor reuși să supraviețuiască. Cei „fără creier" nu au nici o șansă...

— Nu se poate, murmură fata, în timp ce pe obraji lacrimile se contopeau cu ploaia. Erna este o... criminală !

— Nu ! se înfurie bătrînul. Datorită ei, acum, în toate zonele avem oameni „întregi", avem un plan și poate vom reuși să distrugem această înfiorătoare planetă ! Acești *Spaar* sînt un pericol nu numai pentru civilizația noastră, sînt un pericol pentru întregul Univers. Trebuie să-i distrugem, chiar dacă noi, cei cîteva sute, vom pieri ! Dacă vom reuși să avem și printre supraveghetori...

— Nuor...

— Hai, spune repede. Peste patruzeci de secunde se oprește ploaia.

— Eu... Eu am niște prieteni care, fără îndoială, mă vor căuta

— Știu. Eram pe Pămînt cînd v-ați întors de pe Cameleon. Da, știu cum i-ai ajutat pe homocromi, am aflat și despre întîlnirea voastră cu Gemma... Crezi că prietenii tăi... ?

— Sînt sigură !

— Bine. Erna va afla și va încerca... La lucru ! S-a oprit ploaia.

Peste două ore, sunetul strident care anunța încetarea lucrului s-a făcut auzit în toate ungherele „plantației". Una după alta, abia mișcîndu-se, prizonierele în salopete s-au adunat pe platoul de piatră. Asistat de doi supraveghetori sosiți cu un *caar*, bătrînul Nuor a verificat dacă cele o sută cincizeci de femei sînt prezente. Unul dintre supraveghetori a coborît din vehicul cu arma în poziție de tragere, s-a apropiat de bietele ființe care abia se mai puteau ține pe picioare, a defilat de două ori prin fața lor, apoi, brusc, a ales două dintre ele, izbindu-le cu patul armei.

Cea mai în vîrstă o susținea pe cea mai tînără și manifestarea aceasta de solidaritate atrăsese atenția brutei.

— Lasă-ne ! Putem munci ! strigă femeia în vîrstă și, pentru o clipă, supraveghetorul a rămas interzis. Probabil se dezobișnuise ca vreuna din victime să gîndească și să reacționeze.

A intervenit celălalt. Arma sa a intrat în funcțiune, dezintegrînd-o într-o fracțiune de secundă pe recalcitrantă. Tînăra a fost tîrîtă de brațe și aruncată în vehicul. Apoi a răsunat alarma care prevestea sosirea întunericului.

Înainte de a urca în celula din peretele de stîncă, Ana i-a aruncat o scurtă privire bătrînului Nuor. A avut impresia că trupul său scheletic stătea gata să se prăbușească, în timp ce sub ochelarii enormi, ochii se cufundaseră într-un torent de lacrimi.

Abia a doua zi, sub protecția ploii, Ana avea să afle că cele două femei fuseseră soția și fiica bătrînului Nuor...

Întunericul a sosit brusc, dens, înfricoșător.

Ghemuită pe patul din mica groapă, Ana privea ca hipnotizată cadrul ușii, așteptîndu-se ca, în orice clipă, în pîcla neagră să apară un chip, sau o armă, sau...

„De asta nu au prevăzut celulele cu uși ; o ușă ar fi însemnat un drum de speranță, cîteva ore de izolare, o oarecare siguranță".

O irizație verde, anemică, abia ilumina interiorul grotei. Un pat, un duș cu raze, un modest grup sanitar, o nișă conținînd cîteva recipiente cu alimente.

Cînd a realizat faptul că este strict supravegheată, a simțit un șarpe rece strecurîndu-i-se pe șira spinării. Reacția sa nu semăna cu cea a unui om al cărui creier a fost „tratat". S-a ridicat deci, a scos salopeta, a stat cîteva secunde sub snopul de raze, apoi a tras din nișă recipientele cu alimente. A mîncat puțin, încercînd să-și înfrîngă repulsia, după care s-a întins în pat. Închizînd ochii, cu inima bătînd nebunește, se întreba dacă a reușit să imite mișcările celorlalte prizoniere, dacă nu cumva mimica a trădat-o, dacă nu cumva ei și-au dat seama că asupra creierului său nu se efectuase „tratamentul" obișnuit și obligatoriu.

Probabil a adormit și a visat. S-a trezit speriată, cu corpul acoperit de o transpirație rece. „Nu cumva sînt bolnavă ?" se îngrozi ea, deschizînd cu infinite precauțiuni pleoapele. Sub lumina verde celula dormita liniștită, iar perdeaua de întuneric astupa în continuare, tăcută, cadrul ușii. Recipientele de alimente dispăruseră, fiind înlocuite cu altele, mai mici și altfel colorate. Printre ele, cineva strecurase un tub cu suc de roșii. *Vizitatorul* îi acoperise

corpul cu o țesătură ușoară, pufoasă și îi dezinfectase palmele acoperite de băşici sparte.

Nuor avusese dreptate. Erna risca în fiecare clipă, salvînd creiere și distribuind oameni în toate zonele. Probabil că *vizitatorul* era unul dintre aceştia și primise sarcina să aibă grijă de ea. Alimentele conțineau, ca măsură suplimentară de siguranță, un somnifer. Cineva avusese grijă ca doza ce-i fusese repartizată să nu fie prea mare.

A cuprins-o un sentiment liniştitor, de siguranță; nu era singură, era apărată, îngrijită și, cînd va sosi clipa eliberării, va fi în stare să lupte. Trebuie să afle cît mai multe despre aceşti *Spaar*... Trebuie să...

S-a cufundat într-un somn adînc, odihnitor; un somn adevărat.

Mesaj de la Erna

Primele ore ale „zilei" de muncă au trecut într-un ritm infernal; trezirea, micul dejun și echiparea, ieşirea pe platou, sub „soarele" orbitor, repartizarea pe echipe, drumul, căldura sufocantă, aerul umed, irespirabil, aparițiile fulgerătoare ale echipajelor de supraveghetori care aruncau în *caar* prizonierele extenuate...

În sfîrşit, ploaia! Ana a ridicat ochii spre bolta incandescentă, primind ca pe un dar binefăcător şuvoaiele de apă. Ştia acum că ploile dese, torențiale, comandate de Nuor, erau necesare mai mult oamenilor decît plantelor. Dacă *Spaar* ar fi bănuit că ploile reci potoleau setea, stingeau arsurile pielii, acordau bietelor victime cîteva minute de liniște, contribuind la reducerea numărului celor destinate *zonei negre*, probabil că ar fi dispus declanşarea

lor numai în orele de întunerîc. Sau, poate bănuiau, dar atîta timp cît sistemul funcţiona, asigurîndu-le un flux neîntrerupt de substanţe, nu considerau necesar să intervină ?

Furată de gînduri, fata nu a reacţionat „normal" la oprirea ploii şi strigătul puternic al bătrînului a speriat-o cumplit. S-a aplecat tremurînd peste tufele de mure, aşteptîndu-se ca, din clipă în clipă, să fie înşfăcată şi aruncată în *caar* de supraveghetori.

Cînd a predat containerul plin cu fructe, a simţit aţintită asupra ei privirea unei femei şi a trebuit să facă un efort uriaş pentru a-şi înfrîna dorinţa de a se întoarce spre acea fiinţă care, fără îndoială, dorea să o contacteze. Nu era o capcană ? Poate că ei o pun la încercare. Nuor o avertizase că, în afară de ea, celelalte prizoniere au fost aduse la o stare de inconştienţă totală ; atunci, cui aparţinea privirea care îi ardea ceafa ?

Pînă la următoarea ploaie, căldura a fost parcă mai greu de suportat, containerele cu fructe deveniseră grele ca plumbul, aerul ud, greţos refuza să oxigeneze sîngele, accentuînd cu fiecare minut care trecea senzaţia de vomă şi tremurul muşchilor extenuaţi.

Atent, Nuor, s-a apropiat de fată şi, încruntat aspru, i-a „ordonat" să treacă în altă echipă. Ba chiar a izbit-o atît de tare, încît a făcut-o să-şi piardă echilibrul şi să se prăbuşească. Ajutînd-o să se ridice, bătrînul i-a strecurat în palmă un minifon, strigînd în acelaşi timp, cu glasul său ascuţit, „Eşti o simulantă !"

Ana a ajuns în noua echipă exact în momentul cînd s-a declanşat ploaia şi, eliberată de teamă, strîngînd în palmă micul cilindru metalic, s-a întors spre prizoniera care o privea în continuare cu aceeaşi intensitate.

„Diana ?!“

Strigătul i s-a oprit pe buze și inima a început să bată nebunește. Cercetătoarea, echipată ca și ea în acea oribilă salopetă verde, a zîmbit ; un zîmbet abia schițat, care a reușit să-i transmită fetei forța, curajul și încrederea ce tocmai o părăsiseră.

„Diana, ești aici ? ! Înseamnă că Traian și Andrei și Ax...“

„Liniștește-te, Ana, sîntem cu toții lîngă tine. Vom reuși !“

„Diana, ei sînt niște monștri !“

„Știu. Dar, te asigur, vom reuși. Liniștește-te ! Rezistă !“

Nimeni nu ar fi putut să intercepteze și să traducă dialogul purtat de cele două prietene ; cei care le supravegheau, desigur, nu au dat nici o importanță celor două prizoniere care, de la distanță, sub șuvoaiele de apă, se priveau cu atîta intensitate.

Întunericul a venit parcă mai repede și, pe platou înainte de a urca cele cîteva trepte de metal, Ana a recepționat semnalul prin care Diana îi transmitea că trebuie, de urgență, să se conformeze mesajului înregistrat pe minifon.

În grotă, după îndeplinirea ritualului obligatoriu — dezbrăcare, duș, cină — Ana s-a ghemuit pe pat, acoperindu-se peste cap cu țesătura aceea albă și pufoasă, care nu reușea să oprească nici frigul și nici lumina verde, obsedantă.

Introdus în ureche, minifonul a transmis : „Sînt Erna. Cînd vei primi această înregistrare, eu voi fi deja în *zona neagră*. Am devenit nefolositoare. Sper însă ca voi, cei pe care v-am salvat de „tratament“, să duceți la bun sfîrșit operația de distrugere a monștrilor *Spaar*. Singura voastră armă este oxigenul. Distruge celulele acestor creaturi. Oamenii trimiși de mine în zone știu ce au de făcut.

Voi, care aţi rămas oameni, trebuie să scăpaţi. Ceilalţi nu mai contează. Ei, de fapt, nici nu mai există. Din *zona verde* doar tu şi Diana veţi ieşi. Nuor a refuzat. Bănuieşti de ce. În minutele cînd tu asculţi mesajul, Nuor distruge deja conductele de alimentare a monştrilor cu produsul plantaţiei. Se va declanşa alarma. Vor apare echipele de supraveghetori. Tu şi Diana veţi fi alese de un echipaj compus din trei membri. Să nu te împotriveşti. Ţi se va comunica, după aceea, misiunea pe care trebuie să o îndeplineşti.

Succes, Ana!"

Minifonul a amuţit, autodistrugîndu-se.

Imediat a izbucnit, crîncenă, alarma şi, în aceeaşi secundă, lumina albă, orbitoare, fierbinte a năvălit peste grote.

Zonă interzisă

Ana a coborît din pat, a tras pe corp salopeta şi, sărind peste cele cîteva trepte, s-a înghesuit printre prizonierele care deja apucaseră să iasă din celulă. A apărut şi Diana. Din *caarurile* aflate pe platou, cîteva zeci de supraveghetori izbeau în dreapta şi în stînga cu paturile armelor, aliniind femeile care, de fapt, erau aliniate, docile, cu feţele imobile şi ochii goi, inexpresivi.

Apoi, în mijlocul platoului, a fost aruncat Nuor. Ochelarii, sparţi, atîrnau într-o parte, faţa tumefiată şi plină de sînge era de nerecunoscut, dar bătrînul încă trăia. A încercat să se ridice, a primit o lovitură de cizmă şi a căzut, murmurînd: „În zadar. Nimeni nu va mai putea reface conductele. Am distrus totul. În două ore, toate plantele vor muri. Stăpînii voştri nu vor mai avea..."

Supraveghetorul a apăsat pe trăgaci și Nuor a dispărut pentru totdeauna.

Încordată ca un arc, Ana s-ar fi repezit fără îndoială spre uriașul cu cască spaar, dacă brațele Dianei nu ar fi oprit-o „Ceilalți au nevoie de noi — a șoptit cercetătoarea — și tu ce faci?! Distrugerea șerelor va trebui compensată prin intensificarea activității din *zona neagră*. Vor începe imediat să ne trieze. Stăpînește-te!"

Un *caar* a frînat brusc în fața lor, unul dintre cei trei supraveghetori aflați în el a coborît și, izbindu-le cu țeava armei, le-a obligat să urce în vehicul.

Alte cîteva zeci de prizoniere fuseseră aruncate în celelalte *caaruri*. Lăsînd pe platou șirul perfect aliniat al femeilor care, nepăsătoare, vor aștepta în aceeași ordine să fie transportate spre *zona neagră*, vehiculele au pornit în viteză printr-un nesfîrșit lanț de tuneluri.

Caarul în care se aflau Ana și Diana încheia coloana.

La o intersecție, un viraj brusc spre un coridor pustiu. O frînă la fel de bruscă, apoi o voce cunoscută :

— Avem doar cinci secunde la dispoziție. Echiparea! Costumele de supraveghetori din spatele vostru Sînt goale!

— Traian?! strigă Ana.

— Eu sînt. Nu uitați să conectați aparatele de oxigen!

— Gata, raportă Diana, ajutînd-o pe fata ale cărei degete, emoționate, refuzau să o asculte.

Niciodată Traian nu a vrut să povestească în ce fel s-a descotorosit de „ocupanții" celor două costume, fără ca cei din celelalte *caaruri* să bănuiască ceva. În schimb, Andrei avea să privească admirativ, la cinematon, toate meciurile susținute de prie-

lenul său. Ba, au existat la un moment dat niște bănuieli că piticul s-a apucat, cu foarte mare încăpățînare, să practice sportul.

— Ax pregătește *patrulele* pentru noi și pentru cei care vor mai reuși să ajungă la ele. Andrei este sechestrat în zona interzisă. Trebuie să pătrundem acolo.

După cîteva manevre, *caarul* a ajuns din urmă coloana și, o dată cu aceasta, a pătruns cu viteză în perimetrul *zonei negre*. În spatele lor, calea de acces a fost blocată automat.

Descărcate din vehicule, prizonierele erau imediat preluate de cîteva benzi transportoare care rulau încet prin fața unor oameni îmbrăcați în salopete negre. Și aceștia, cu ochii lor cufundați parcă într-o ceață lăptoasă, cu mișcările lor mecanice, „ordonate", erau desigur niște victime lăsate în viață doar pentru a executa oribila operație.

Nici un sunet, nici o reacție, nici o împotrivire. Dezbrăcate, purificate, prizonierele dispăreau pe rînd într-un cilindru uriaș, transparent, plin cu un lichid vîscos, negru, care se agita primindu-și prada.

Degetul înmănușat al Anei s-a încleștat de trăgaciul armei și a fost, din nou, nevoie de intervenția energică a Dianei. Cînd vehiculul lor a ajuns în dreptul rampei de descărcare, un supraveghetor s-a apropiat amenințător.

— Nimic ?! a urlat el.

— Mi s-a ordonat să aduc un transport din *zona interzisă*, a strigat la rîndul său Traian, sărind din *caar* și luînd poziția de drepți. Am venit să raportez.

Supraveghetorul a rămas cîteva clipe încremenit, parcă neștiind cum să reacționeze, apoi a răcnit :

— Execută !

Ana avea să afle mult mai tîrziu, în fața unei ceșcuțe plină cu ceaiul aromat preparat de Diana, că echipele de supraveghetori subordonate diferitelor zone ale navei-planetă nu se cunoșteau între ele, acționînd independent. Operațiunile erau dirijate de un coordonator care nu considera necesar să informeze o zonă despre ordinul emis pentru altă zonă. În mesajul pentru Traian, Erna transmisese toate datele despre organizarea acestor supraveghetori, insistînd asupra coordonatorului. Punctul său de comandă se afla în *zona interzisă*; era singurul care avea acces la compartimentul ocupat de *Spaar;* era singurul care dirija cantitățile de oxigen, hrană, lumină, căldură și apă necesare prizonierilor; el organiza atacurile asupra unor baze sau nave. În schimbul acestei puteri absolute, trebuia să furnizeze stăpînilor energie și hrană. Un singur lucru nu-i fusese încredințat: comanda gigantice planete-navă. Mai devreme sau mai tîrziu, coordonatorul avea să obțină, prin viclenie sau prin forță, accesul la sistemul de dirijare. Atunci, cel care acum se mulțumea doar cu victime răzlețe, s-ar fi aruncat asupra Pămîntului, de unde, se pare, fusese alungat cîndva, pentru experiențele criminale efectuate asupra unor semeni. Cu răbdare, Erna aflase toate acestea, apucase să le transmită prin mesajele imprimate pe minifoane, apoi, la capătul puterilor, nu a mai putut să se prefacă. A dispărut și ea în *zona neagră*...

Caarul aluneca prin alte și alte coridoare, urcînd sau coborînd. Din cînd în cînd, pe lîngă el treceau ca fulgerul alte vehicule ai căror ocupanți, în salopetele lor metalizate și cu căștile pe care sclipea cuvîntul „spaar", se îndreptau spre diferitele zone, cu misiuni numai de ei știute.

Fără să oprească și fără să se întoarcă, Traian a aruncat peste umăr o salopetă albă.

— Ana, îmbracă asta. Te voi prezenta coordonatorului. Ultima prizonieră care l-a servit tocmai a fost trimisă în *zona neagră*.

— Eu...

— Execută. Nu avem timp. Cum intrăm în zonă, tu, Diana, vei sări din mers. Orice oprire este înregistrată acolo. Îl vei căuta pe Andrei care, împreună cu omul salvat de Erna, pregătește momentul cînd întreaga cantitate de oxigen depozitată în rezervoare va fi injectată în compartimentul *Spaar*. Dacă operația e gata, îi vei lua sub amenințarea armei, pentru zona neagră. Trebuie să faci în așa fel, ca acest lucru să se întîmple exact în momentul cînd eu voi fi cu acest *caar* în preajma ta. Ana, pune peste salopetă costumul de supraveghetor. După ce intrăm, îl scoți imediat. Trebuie să-l facem inofensiv pe coordonator pentru trei minute. Nu-l putem dezintegra, pentru că *Spaar* ar afla imediat și încercarea noastră nu ar mai avea nici o șansă. Am și ajuns.

Șase supraveghetori păzeau intrarea în *zona interzisă* și, ca la comandă, armele lor s-au îndreptat în aceeași fracțiune de secundă spre *caar*.

Traian a sărit din vehicul, fără armă, a luat poziția de drepți, strigînd răgușit :

— Avem de preluat un transport pentru *zona neagră*. Urgență de gradul zero. Aștept.

Trei minute

Urgența de gradul zero nu putea fi pusă de nimeni la îndoială, mai ales în condițiile alarmei generale care tocmai fusese declanșată. Dacă un

caar cu supraveghetori se prezintă la intrarea în *zona interzisă* pentru a prelua un transport destinat importantei *zone negre,* înseamnă că misiunea fusese ordonată. Deci, vehiculul putea să-şi continue drumul.

La al doilea post de control au fost nevoiţi să predea armele şi de uniforme le-a fost agăţat cîte un emiţător de identificare. Din acel moment, pe o hartă luminiscentă a zonei, cei trei urmau să fie urmăriţi fără întrerupere.

După prima intersecţie, Traian a smuls emiţătorul şi l-a agăţat de bordul *caarului.*

— Planul se modifică, a spus el, îngrijorat. Prindeţi emiţătoarele voastre de banchetă în locurile pe care le ocupaţi. Ana, rămîi în salopeta albă. La semnul meu, sari. Diana, preiei conducerea *caarului,* îl găseşti pe Andrei şi pe celălalt om... Dacă la întoarcere, eu şi Ana nu vom fi lîngă cabina transparentă a coordonatorului, părăsiţi imediat zona. Andrei cunoaşte drumul spre Ax... Gata, sărim !

Vehiculul a dispărut în lumina albastră, tulbure, care marca intrarea în uriaşa grotă ce adăpostea *zona interzisă.*

În cădere, Ana, se lovise zdravăn la un picior şi, ajutînd-o să se ridice, Traian i-a şoptit :

— Să nu şchiopătezi. Dacă din prima clipă nu-i placi coordonatorului, nu mai avem nici o şansă.

Stăpînindu-şi lacrimile, fata porni în faţa uriaşului său „supraveghetor" spre lumina albastră.

— Dacă te admite, coordonatorul o să-ţi facă semn să te apropii. În momentul cînd te vei apleca asupra lui, trebuie să-i introduci cu precizie acest ac în bulbul rahidian Din acel moment, trei minute coordonatorul se va comporta „normal", fără însă să reacţioneze la ceea ce se va observa pe ecranele din faţa lui. Doar trei minute ! Dacă *Spaar,*

care îl supraveghează în permanență, vor bănui ceva, nimeni nu va mai putea părăsi nava. Dacă reușești, să nu părăsești cabina în fugă. Ajungem...

Cabina transparentă, scăldată în lumina albastră, se afla chiar la intrarea în zonă. Un supraveghetor le-a barat drumul.

— Noua îngrijitoare, a anunțat ferm Traian. Fata a suportat „examenul" minuțios și brutal efectuat de paznic, i-a auzit răsuflarea grea și mîrîitul admirativ, apoi s-a trezit izbită în interiorul cabinei transparente.

Zeci de ecrane aduceau în fața unui omuleț îmbrăcat într-o simplă salopetă albastră imagini din toate compartimentele și zonele planetei-navă. În centru, pe un ecran uriaș, plutind într-un lichid negru, vîscos, cîteva sute de „bile" transparente, gelatinoase, își schimbau mereu forma și poziția trimițînd pînă acolo, în cabină, prin ecran, un teribil flux hipnotic, care o făcu pe Ana să se poticnească, și să se oprească tremurînd.

— Hai, vino, ești frumoasă, răsună vocea omulețului. Da, da, ai ghicit, ei sînt *Spaar !* Puterea lor nu are egal în Univers și sînt mîndru că îi pot ajuta să devină stăpînii absoluți ai infinitului. Hai, apropie-te ! Vreau să-ți admir frumoșii ochi, să-ți mîngîi părul și să mă bucur ! Apropie-te !

Omulețul vorbise fără să se întoarcă, arătîndu-i prizonierei doar chelia uriașă, gîtul subțire, umerii costelivi și degetele descărnate ale mîinii cu care o îndemna să-i asculte chemarea.

Ana a început să înainteze, dezlipindu-și cu greu ochii de la ecranul prin care o „priveau" stăpînii *Spaar ;* cei cîțiva metri care o despărțeau de fotoliu păreau fără sfîrșit și acul strîns în palmă începuse să frigă.

A ajuns, s-a aplecat, și-a lipit buzele de craniul pleșuv și, în aceeași fracțiune de secundă, a înfipt acul. Mîna care îi cuprinsese umărul s-a retras brusc și omulețul a strigat :

— Ești rece. Nu-mi placi. În *zona neagră !* Executarea !

Supraveghetorul a năvălit, a înșfăcat-o și, tîrînd-o, a scos-o din cabină.

— În *zona neagră !* i-a strigat el lui Traian, aruncînd-o pe fată la picioarele „colegului" care așteptase nemișcat, impasibil.

— Execut ! a urlat la rîndul său Traian, preluînd victima.

Secundele treceau cu viteză amenințătoare.

Cînd a apărut *caarul,* Traian străbătuse deja cîțiva metri, cărînd prizoniera în spate. A aruncat-o nepăsător în vehicul, și, fără să privească la cei trei supraveghetori, a urcat la rîndul său, strigînd :

— *Zona neagră !*

Pînă la primul post de control, uriașul a trecut în locul Dianei, Andrei și omul de la oxigen au dezbrăcat costumele metalizate, rămînînd în salopete albastre.

— Sînteți grozavi, a murmurat piticul, ajutînd-o pe Ana să-și pună costumul de supraveghetor și să-și prindă emițătorul.

— Taci ! i-a ordonat Traian. Mai avem două minute...

După verificarea codului biologic al prizonierilor preluați, postul de control a retras emițătoarele și a înapoiat armele. Drumul era liber și cei șase supraveghetori postați la ieșirea din *zona interzisă* le-au făcut semn să treacă ; fuseseră, probabil, anunțați că transportul era în regulă.

Traian a imprimat *caarului* viteza maximă, pereții culoarelor devenind o lumină argintie, între-

ruptă din cînd în cînd de o linie neagră, iluzorie, care marca o intersecție sau gura unui alt tunel.

— Racordați sistemul ! reuși să articuleze Andrei. În curînd, tot oxigenul va fi retras din galerii și zone și va fi injectat spre *Spaar*. Sper ca dispozitivul automat montat de noi să funcționeze...

— Alarmă !

Intraseră în perimetrul de staționare a patrulelor destinate incursiunilor piratерești, fără să oprească la postul de control. Instalațiile de siguranță au intrat în funcțiune și *caarul*, după o alunecare de cîțiva metri datorită inerției, s-a oprit. Dar, în locul echipelor de supraveghetori, a apărut un singur om care alerga din răsputeri spre ei.

— E... Ax ! a răbufnit Andrei, sărind din *caar*.

— Ce-i cu voi ?! i-a luat în primire pilotul. Mai sînt doar douăzeci de secunde ! Urmați-mă !

În zece secunde, gîfiind, au ajuns în *patrulă*.

Bolta de deasupra lor s-a deschis, permițînd decolarea fulgerătoare a celor patru nave.

Ana s-a descotorosit ultima de costumul metalizat și de casca pe care literele „spaar" își pierduseră brusc strălucirea.

— Cîți ? a murmurat ea, privind cu ochii în lacrimi ecranul.

— Știți ce luptă a fost ? începu să turuie pilotul, manevrînd comenzile *patrulei*. Paza era asigurată de vreo...

— Cîți au scăpat ? repetă fata.

— Cînd am văzut că nu mai veniți...

— Ax !

— Să-ți povestesc cum am depistat „planeta", cum am pătruns în interiorul ei, cum am fost repartizați de Erna și cum eu, ajuns

— Andrei, îl întrerupse hotărîtă Ana, pe micul ei prieten, l-am întrebat ceva pe Ax. Trebuie să-mi răspundă. Trebuie !

— Acum !

— Bine, fie... Douăzeci...

— Erna și Nuor ți-au explicat că ceilalți...

— Erna și Nuor ? Ceilalți ? se arătă mirată Ana, privind-o ciudat pe Diana.

— Ana, te rog, îndrăzni Traian, dar fata nu a mai apucat să-i audă rugămintea. Se prăbușise, leșinată, în brațele omului de la oxigen.

— Nu vă speriați, murmură acesta, își va reveni imediat. Este doar foarte... obosită. Aveți un pic de apă ? Eu sînt... am fost... eram... Sînt medic. Eram pe nava *Gynt* cînd... Numele meu e Sten... Soția mea, Erna...

Ax a întors privirea spre ecran și, se pare, a fost singurul dintre membrii echipajului *patrulei* care a văzut nava-planetă a piraților *Spaar* explodînd...

XIBONII

Substituirea

Furios, Traian a părăsit platoul şi, abia ieşit de sub obiectivele camerelor automate de înregistrare, a aruncat cît colo echipamentul de protecţie.

A trecut val-vîrtej pe lîngă singurul său spectator, mai să-l dărîme şi, fără să se oprească, a smuls halatul şi prosopul agăţate la îndemînă pe culoar.

— Hei, grasule, ce înseamnă asta?! i-a strigat din urmă spectatorul, încercînd să-l ajungă. Aşa se comportă un sportiv adevărat?

— Andrei, te rog să taci! Nu poţi să înţelegi.

— Ce să înţeleg? Că te-ai obişnuit să fii întotdeauna învingător? Întoarce-te imediat la *xibon* şi cere-i scuze!

— Taci!

— Nu vreau! Opreşte-te şi întoarce-te la *xibon!* Ce dacă te-a învins? Nu auzi? Stai! Ce-o să zică juriul cînd o să primească înregistrarea meciului?

— Nu-mi pasă!

— Te descalifică, deşteptule!

— Înregistrarea! exclamă Traian, întorcîndu-se brusc spre micul său prieten. Ai spus... înregistrarea?

— Da, aşa am spus...

— Ce m-aș face fără tine? oftă urîașul, dintr-o dată calm și bine dispus.

— Îți bați joc de mine? se încruntă Andrei.

— Nici vorbă. Ba chiar îți mulțumesc din toată inima. Juriul mă va declara învingător...

— Grasule, nu ți-e bine? Cu ochii mei am văzut...

— Ah, ochii tăi! Sportul nu se numără printre pasiunile tale. Să mergem. Ne așteaptă Ana.

— Nu mergem nicăieri! Să-mi explici acum și aici! Ce nu au văzut „ochii mei?" Aerul tău victorios mă scoate din sărite!

— Înregistrarea, încăpățînatule, nu pricepi?

— Nu.

— Adversarul meu... Cum să-ți explic?... Am mai luptat cu *xiboni*...

— Și ai mai fost învins!

— Și am mai fost învins. Și nu m-am supărat. Astăzi însă, am luptat cu un *xibon*... fals!

— Traiane, zău, ai febră. *Xibon* fals? Poate un... robot?

— Nu!

— Atunci?

— Nu a respectat nici o regulă și a luptat cu... ură! Înțelegi? Cu ură! *Xibonii* adevărați, cei pe care îi cunosc eu, sînt incapabili de așa ceva. Înregistrarea o să dovedească.

— Ești un încăpățînat și un orgolios și un...

— Ce știi tu despre *xiboni*? se supără Traian, reluînd cursa prin culoarul pustiu.

— Știu! strigă din urmă Andrei. Numai tu ești în stare să crezi că „pierd timpul" în fața *cinematonului*! Uite, dacă vrei, îți povestesc totul despre această planetă... Un război nuclear și această „oază" în care s-au adunat puținii supraviețuitori... Expediția lui Fyaar i-a descoperit și, de atunci, Pămîntul

încearcă să-i ajute... *Xibonii* nu acceptă o altă formă de energie în afara celei captate de la steaua *Anta*...

— Gata, gata, o să te sufoci !

— Păi dacă mă alergi în halul ăsta ? !

— Chiar mă întreb de ce ai mai însoțit-o pe Ana pînă aici ? Pe *Xibon*, nimic straniu, nimic misterios...

— Grasule, ești un nesuferit ! Sau poate îți închipui că și Ana a cerut să vină să te ia de aici tot pentru că este moartă după „locuri misterioase ?"

— Ana a... cerut ? se miră Traian, oprindu-se. Credeam că întîmplător a primit această misiune.

— Credeam... întîmplător, îl imită Andrei, gîfîind de mama focului. Dacă pe lîngă mușchi ai avea și puțin creier, viața ar fi mult mai frumoasă !

— Ascultă, istețule, nu crezi că întreci măsura ?!

— Nu cred.

— Ești foarte sigur că Ana a cerut această misiune ?

— Ei, da, foarte sigur, pentru că te iubește, deșteptule !

— Andrei, cu așa ceva nu se glumește !

— Sînt convins.

— Ți-a spus ea că... ?

— Of, ce să mă fac cu tine ? Ești un primitiv ?

— Ți-a spus Ana că mă... iubește ?

— Asta nu se „spune", se... simte ! Înțelegi, omule ? Ce folos că ai cucerit Universul, dacă ai uitat acest lucru esențial ?

— Uite unde-mi stătea filosoful ?! Tot de la *cinematon* ți se trage ?

— Ție ți-ar trebui neapărat o lecție de...

Traian nu a mai apucat să afle ce „lecție" i-ar trebui, pentru că în următoarea clipă culoarul a fost inundat de zgomotul strident al alarmei. Un *caar* a frînat lîngă ei și doi *xiboni* le-au sărit în față.

De fiecare dacă cînd îi întîlnea, Andrei simțea un șarpe rece furișîndu-i-se pe șira spinării, deși *xiboniî* erau poate cele mai pașnice ființe din Univers. Aspectul lor exterior, era însă înfiorător. Un craniu uriaș al cărui tegument galben pergamentos era întrerupt doar de cele două membrane auditive, un ochi rotund, sticlos, fără pleoape și două buze subțiri prin care scoteau sunete scurte, melodioase ; corpul numai mușchi, acoperit de un păr negru, scurt și des se sprijinea pe două picioare extrem de scurte ; două membre superioare, asemănătoare cu ale oamenilor, se terminau prin două „palme" prevăzute cu patru degete egale ca lungime.

Andrei a cuplat *traductorul* agățat de centură și sunetele emise de *xiboni* s-au transformat în cuvinte.

— Ai a fost substituit, explica unul dintre ei, extrem de agitat.

— Tu ai luptat cu altcineva, l-a informat celălalt pe Traian.

— Am... bănuit, reușind acesta să articuleze. De ce ?

— Încă nu știm. Veniți cu noi.

— Și înregistrarea meciului ?

— A dispărut ! Veniți !

L-au găsit pe Ai cu craniul despicat de o lovitură puternică, executată cu o lamă lungă și ascuțită care zăcea alături. Andrei s-a sprijinit, înfiorat, de peretele de stîncă, iar Traian, cu fața galbenă și buzele tremurînde, privea ca hipnotizat trupul căzut.

— Un *xibon* nu ar fi fost în stare să facă așa ceva, murmură el.

— Un *xibon* a lovit, îl contrazise *traductorul.*

— De ce ? Altcineva a vrut să lupte cu mine ?

— Ai a fost suprimat și substituit de cineva de DINCOLO, comunică trist unul dintre *xiboni.* Nu-

mai ei, acolo, au astfel de... arme, completă el, arătînd lama.

— Cineva de... DINCOLO ? Cine ? De unde ?! De ce ?! răbufni Traian.

— Înregistrarea ! se pomeni Andrei strigînd. A avut nevoie de înregistrarea meciului. Înțelegi, Traiane ?... Ana a urmărit meciul, l-a văzut pe cel cu care ai luptat și, cînd acesta i-a adus înregistrarea, nu a avut nici o îndoială și l-a primit în *patrulă* !

Urme de cenușă

Sub cupola albastră, ferită de razele ucigătoare ale stelei *Anta* și de uriașele furtuni de cenușă, *patrula* aștepta liniștită. Cîțiva *xiboni* o păzeau de la distanță, tăcuți, nemișcați, parcă mirați de ceea ce se întîmplase.

Traian a sărit din *caar* și, urmat de Andrei, a năvălit în navă ; trapa lăsată deschisă parcă striga „ați sosit prea tîrziu !"

Da, sosiseră prea tîrziu ! Ana dispăruse, lăsînd în urmă o dezordine cumplită care demonstra, fără nici o îndoială, că nu plecase de bună voie. Magazia fusese golită cu foarte mare grijă și, o dată cu echipamentul și rezervele de alimente, dispăruseră toate armele portabile. Blocul de comandă fusese defectat, iar semnalul de avarie clipea straniu, fulgerînd cu lumina sa roșie chipurile îngrozite ale celor doi.

— Încetează ! îi strigă Andrei lui Traian. Răscolești în zadar. Ana a fost răpită. E clar. Uite, a reușit să defecteze comanda *patrulei* și...

— De ce ? mîrîi uriașul, continuînd să controleze încăpățînat compartimentele.

— De fapt, cred că au vrut nava. Ana s-a împotrivit și...

— Cine ?! Cine a făcut așa ceva ?! Pe *Xibon*, în afară de această „oază", nu mai există nimic ; doar cenușă și radiații. Cine ?

— Parcă au spus ceva despre „cei de DINCOLO"...

— Dacă există, o să-i găsesc ! Pornim chiar acum !

— Cum ? Nu avem nici costume de protecție, nici arme, iar *patrula*...

— Nemernicii ! Să anunțăm cea mai apropiată bază ! Și eu, care puteam să jur că *xibonii* sînt cele mai pașnice ființe din Univers !

— După cataclismul prin care au trecut și pe care singuri l-au provocat..., medită Andrei, încercînd să pună în funcțiune emițătorul.

— Mișcă-te mai repede ! strigă furios Traian, izbind cu piciorul lucrurile întîlnite în cale.

— În zadar ! Privește, emițătorul a fost blocat.

— Să nu-mi spui că tot Ana l-a defectat ?!

— Nu cred...

— Urgent la *Ta* ! Vom folosi emițătorul *xibonilor*. *Ta*, conducătorul micii colectivități refugiate în adîncurile planetei, îi aștepta. Faptul că se deplasase el însuși pînă la nava pămîntenilor demonstra că era deosebit de îngrijorat. Prin tradiție, conducătorii *xibonilor* nu apăreau decît în cazuri foarte grave, care puteau afecta interesele și existența întregii civilizații.

— Știu, știu, îi întîmpină el, fără să coboare din *caarul* său. Am sperat ca violența să fi dispărut pentru totdeauna de pe biata noastră planetă. M-am înșelat...

— Trebuie să anunțăm cea mai apropiată bază ! se repezi Traian. Să trimită patrule și arme, ca să-i puteam găsi pe „cei de DINCOLO !" Emițătorul nostru...

— „Cei de DINCOLO ?“ susură *Ta,* uimirea să fiind transmisă cu fidelitate de traductoare. De unde ați aflat ?

— Are vreo importanță acum ?!

— „Cei de DINCOLO“, repetă *Ta,* privindu-l intens pe Traian. Cred că a sosit momentul să rezolvăm, pentru totdeauna, acest blestem al *xibonilor.* Am ordonat urmărirea lor, echipele de luptători fiind deja puse în acțiune. În cel mai scurt timp, vă promit, prietena voastră...

— Vom anunța totuși baza ! se încăpățînă Traian.

— Ei bine, eu, bătrînul *Ta,* te roagă să nu o faci. Ce vor zice prietenii noștri din Univers, aflînd că pe *Xibon* sămînța violenței nu a dispărut ? Am promis în fața tuturor că niciodată *xibonii* nu vor mai purta arme și toți ne-au crezut și ne-au ajutat. Și voi, pămîntenii, ați făcut totul ca această „oază“ să poată fi locuită pînă ce restul planetei va căpăta înfățișarea pe care a avut-o cîndva. Sînt dator în fața urmașilor mei și în fața urmașilor urmașilor mei să asigur perpetuarea speciei noastre atît de greu încercate. Pentru asta, avem nevoie de ajutor și încredere. Semnalul vostru către una dintre baze va fi, vă asigur, condamnarea noastră la dispariție...

— Și Ana ? întrebă apăsat Andrei, ferindu-se de privirea hipnotică a lui *Ta.* E în pericol, iar noi...

— Nu, nu, o vom salva ! Cei de DINCOLO nu-i vor face nici un rău. Au nevoie de cunoștințele ei în domeniul navelor. De asta au răpit-o. Dacă reușeau să plece cu *patrula,* viața prietenei voastre ar fi fost, într-adevăr, amenințată.

— Cine sînt ei ? Cei de DINCOLO nu sînt tot *xiboni ? !* strigă Traian, lăsînd să se înțeleagă că, la urma urmelor, acum, pe toți îi consideră dușmani.

— Tot *xiboni,* confirmă trist *Ta.* Ca și noi, au scăpat din cataclismul nuclear, dar au pornit pe

alt drum. Consideră umilitoare poziția noastră, acuzîndu-ne că am devenit un fel de „cerșetori" care trăim din mila celorlalte civilizații... Vor nave și arme ; vor să migreze pe o altă planetă ; vor să devină puternici !

— Și oare noi, oamenii, după ajutorul pe care vi l-am acordat, nu ar fi trebuit să știm ?!

— Ai dreptate, spuse *Ta,* resemnat. Urmați-mă. Emițătorul nostru vă stă la dispoziție... Civilizația noastră o să capete exact ceea ce merită. Urmați-mă...

Andrei a blocat trapa de acces în *patrulă* și a sărit într-un *caar,* alături de Traian.

„Oaza" era de fapt o imensă depresiune, mărginită de un lanț neîntrerupt de pereți înalți și abrupți. Numeroasele grote, cele cîteva plante pipernicite și o pînză freatică aflată la mare adîncime au asigurat, la început, condițiile supraviețuirii. Cînd au fost descoperiți, *xibonii* încercau cu ultimile forțe să reziste atacului nemilos al furtunilor de cenușă care amenințau să treacă peste crestele ce apăraseră depresiunea pînă atunci. Radiațiile își făceau tot mai simțită prezența, *Anta* pîrjolea totul, atmosfera devenea din ce în ce mai săracă în conținutul de oxigen atît de necesar *xibonilor* și, dacă nu ar fi apărut expediția lui *Fyaar,* nimeni, niciodată, nu ar fi aflat nimic despre tragedia acestei planete.

Ecranul protector construit de oameni peste pereții de stîncă a salvat „oaza" și pe locuitorii ei care, într-un timp incredibil de scurt, au reușit să se organizeze, transformînd depresiunea și adîncurile planetei într-un loc propice dezvoltării unei civilizații.

Gonind pe culoarele pustii, spre emițătorul montat în singura construcție ridicată în mijlocul depresiunii invadată de o vegetație stranie, o adevă-

rată „fabrică" de oxigen, Traian a început să aibă unele îndoieli ; oare încăpățînarea sa nu va afecta, într-adevăr, relațiile *xibonilor* cu ceilalți ? *Ta* i-a promis că o va salva pe Ana și îi va nimici pe cei de DINCOLO De ce nu i-a acordat încredere ? Nu cumva s-a purtat ca un „stăpîn" în fața unor bieți... cerșetori ?

L-a privit întrebător pe Andrei, dar acesta, încruntat, încordat, a refuzat să-i răspundă ; ochii săi au continuat să urmărească, cu ciudată insistență, *caarul* din fața lor, de parcă ar fi vrut să pătrundă în craniul uriaș al lui *Ta*, pentru a-i afla gîndurile.

Cînd în mijlocul culoarului și-a făcut apariția *xibonul* echipat în costumul de protecție executat din acea folie transparentă, metalizată, adusă de pe Pămînt, cele două vehicule au frînat în același timp.

Andrei și Traian au sărit din *caar*, ajungînd din cîțiva pași lîngă *xibonul* care tocmai raporta :

— I-am adus pe toți. Poți să-i vezi, *Ta*. Echipa lui *Wy* a fost distrusă. S-au luat după urmele de cenușă, au căzut într-o capcană și au pierit. Cei de DINCOLO aveau lame și arme

Într-o nișă a culoarului, cei cinci *xiboni* răpuși alcătuiau o imagine de coșmar ; trei fuseseră sfîrtecați de lame iar doi aveau piepturile străpunse de razele armelor, furate din *patrulă*.

— Nu puteți să o salvați pe Ana ! izbucni Traian.

— Au pierit cinci, dar am trimis cinci sute, murmură *Ta*. Chiar dacă vom dispărea pînă la unul, cei de DINCOLO vor fi nimiciți Pentru totdeauna ! Dacă nu vom reuși, înseamnă că civilizația *xibonilor* este condamnată și nimeni, din afară, nu va reuși să ne ajute. Noi și numai noi putem să ne salvăm ! Urmați-mă la emițător ! Sper ca, pînă vor veni oamenii, să ne îndeplinim misiunea ; nu vreau victime ale prostiei și violenței noastre !

— *Ta*, mormăi Traian, crezi că vei reuși ?

— Încerc.

— Vei reuși ! spuse brusc Andrei, luîndu-și prietenul de braț. Ai promis că o vei salva pe Ana și noi, *Ta*, credem că vei reuși. Vom aștepta în *patrulă*.

— Cum doriți, spuse aspru *Ta*, făcînd semn însoțitorilor săi să pornească vehiculul. Oricum, vă mulțumesc...

— Ce ți-a venit ? se burzului Traian, adus de Andrei, prin semne misterioase, în *celula izolată* a navei.

— „Urme pe cenușă", șopti piticul. Înțelegi ?

— Nu ! Și nici nu vreau ! Știu doar că Ana..

— Deșteptule, cum pot rămîne urme prin cenușa aruncată ici-colo de furtunile care bîntuie planeta ?!

— Ți-ai și găsit momentul cînd să o faci pe... detectivul ! Cenușa poate fi și prin culoare ! La urma urmelor, ce importanță are ?!

— Traiane, ascultă-mă și nu mai țipa. Se întîmplă ceva și eu încă nu pot să înțeleg... Cei cinci răpuși de lame și de armele noastre ; prea demonstrativ, prea repede... *Ta* părea într-adevăr impresionat... Invitația lui la emițător suna convingător... Și, totuși... Nu știu de ce, dar am impresia că singurul pericol care ne pîndește, pe noi și pe Ana, este doar o... pierdere de timp.

— Ești nebun !

— Poate... Am însă un plan. Mă ajuți ?...

Cu fața la perete

În celula izolată a navei, Traian a ascultat încruntat, nerăbdător, mormăind furios, planul expus de Andrei.

— E o aberație ! explodă el. Dacă *xibonii* ar fi cerut nave, nu ar fi fost refuzați. De ce să recurgă la asemenea metode ? *Ta* putea obține planuri și materiale, fără să o răpească pe Ana, fără să ne sechestreze pe noi aici, adică fără violență !

— *Ta* a comunicat de la bun început că, deocamdată este împotriva dotării *xibonilor* cu *patrule*...

— Exact.

— De ce oare ?

— Știa că există cei de DINCOLO.

— Ei bine, eu mă îndoiesc că ar mai fi și alți *xiboni*, în afara celor din „oază".

— Cu alte cuvinte, *Ta* vrea să construiască o flotilă, fără ca celelalte civilizații să știe ? E absurd !

— Nu știu dacă *Ta* vrea asta, dar sînt sigur că cineva de aici are nevoie de planurile și toate detaliile de construcție ale *patrulei* noastre. Probabil au vrut să o convingă pe Ana să „dispară" împreună cu nava. Nu au reușit. I-au inventat pe cei de DINCOLO, au aranjat și niște „victime", ca totul să fie cît mai veridic, iar noi, reacționînd firesc, vom umbla de colo-colo, neputincioși, prin rețeaua de tuneluri, ne vom zbuciuma căutînd-o pe Ana, timp în care *patrula* va fi foarte bine studiată... Apoi, după lupte crîncene despre care doar o să auzim, Ana va apărea, abia trezită dntr-un somn hipnotic, fără să ne poată spune unde a fost și, mai ales, fără să știe că între timp a dat relații amănunțite despre *patrulă*. Vom pleca spre Pămînt, convinși că cei de DINCOLO au fost nimiciți, mulțumiți că pe *Xibon* totul este în regulă și, după un timp, cînd *xibonii* vor năvăli pe vreo planetă, vom fi de-a dreptul stupefiați !

— Fantezii !

— Hai să-i zicem... cunoaștere.

— Prin... *cinematon* ?

— Ironia ta e deplasată și complet gratuită, grasule! În timp ce tu i-ai „cunoscut" pe *xiboni* doar pe rînd, eu i-am studiat...

— Acum o să-mi spui că ai prevăzut pînă și această întîmplare ?!

— Nu, o să-ți repet că, analizîndu-i pe *xiboni*, cred că „fantezia" mea poate fi, din păcate, o... realitate.

— Și dacă mergem chiar acum la emițător ?

— Nu ar părea înțelept din partea noastră... *Xibonii* nu trebuie să bănuiască nici o clipă că le-am înțeles jocul. Zău, Traiane, hai să încercăm ce am propus eu. Nu înțelegi că ne-au luat armele, costumele de protecție și alimentele ca să nu putem ieși din zona „oazei" ?

— Tocmai de asta cred în nevinovăția lui *Ta* și în existența celor de DINCOLO ! Pricepi ?! Am pierdut destul timp ascultîndu-te ! Mă duc la emițător !

— Bine, mergem, dar să montăm întîi camerele video. Te rog. Sînt convins că imediat ce vom ieși din *patrulă*, își vor face apariția specialiștii lor.

— Cînd îți intră o idee în cap... !

Au montat microcamerele în cîteva puncte din interiorul navei, le-au mascat cum au putut mai bine, și-au prins la încheietura brațului cîte un receptor și au părăsit *patrula* „uitînd" trapa de acces deschisă.

Cei cîțiva *xiboni* care patrulau sub cupola albastră i-au privit cu indiferență, dar nu cu acea indiferență specifică lor ; păreau încordați, abia reușind să mascheze o stranie adversitate.

— I-ai văzut ? șopti Andrei, după ce au urcat în *caar*. Unde sînt *xibonii* tăi... pașnici ?

— Din cauza noastră, mulți dintre ei sînt răpuși, răspunse Traian, întrerupînd contactul traductorului.

— Din cauza noastră ?

— Exact. Dacă nu ar fi fost răpită Ana, acest război cu cei de DINCOLO nu s-ar fi declanșat.

— Eh, grasule, oftă Andrei, atent la receptorul video.

Caarul intrase deja în labirintul de tunele în care domnea o liniște absolută, nefirească. Nici un vehicul de-al *xibonilor*, nici cel mai mic zgomot, nici o mișcare. Traian găsi de cuviință să comenteze :

— *Ta* i-o fi adunat pe toți, să lupte contra celor de DINCOLO... Abia aștept să ajung la emițător.

— Ești un naiv, replică Andrei, fără să-și dezlipească privirea de la emițătorul video.

— Iar tu un încăpățînat fără pereche ! Dacă ar fi vrut doar să „fure" planurile *patrulei*, foarte ușor *xibonii* puteau să ne „adoarmă" pe toți trei.

— Nu, nu, se încăpățînă Andrei, cînd ne-am fi trezit de sub hipnoză, ne-am fi întrebat ce s-a întîmplat. Așa, tot „spectacolul" are... martori. Vom comunica pe Pămînt că Ana a fost răpită și că *Ta* a făcut tot posibilul să o salveze, nimicindu-i fără cruțare pe cei de DINCOLO.

— Asta și face ! Ai și văzut primele victime.

Cînd cei doi *xiboni* au apărut pe neașteptate în fața vehiculului, Traian abia a avut timp să frîneze, iar cînd Andrei a observat lamele strălucitoare, era deja prea tîrziu, brațele puternice ale unor adversari nevăzuți i-au înșfăcat pe la spate, smulgîndu-i din *caar* și purtîndu-i pe sus, aproape de bolta înaltă, spre o celulă de piatră, în care au fost aruncați fără nici un menajament.

După ce trapa metalică s-a închis în urma agresorilor, Traian, care se lovise zdravăn la un genunchi, l-a ajutat pe micul său prieten să se ridice, strigînd furios :

— Erau de DINCOLO ! Nu au vrut să ajungem la emițător !

— Grasule, cînd m-au prins de încheietura mîinii, mi-au sfărîmat receptorul. Al tău funcționează ?

— Nu ! Așa-mi trebuie, dacă m-am luat după tine ! Trebuia să plec de la bun început cu *Ta*.

— Ești sigur că *Ta* e străin de ceea ce ni s-a întîmplat ?

— Mai lasă-mă în pace cu deducțiile și teoriile tale !

— Ne-au stricat microreceptoarele, ca să nu știm ce se întîmplă cu *patrula*.

— Ba ne-au adus aici, ca să nu ajungem la emițător !

— Au rezolvat două probleme, dintr-o singură mișcare. Cînd vom fi eliberați — sînt sigur că vom fi „eliberați" ! — totul va fi terminat. Vom urca în *patrulă* și vom pleca spre Pămînt, mulțumiți că...

— Iar începi ?! se burzului Traian, încercînd rezistența trapei. Mai bine să punem în funcțiune traductoarele, poate vom fi auziți de *xibonii* lui *Ta*. Dacă ies de aici, știu ce am de făcut și te sfătuiesc să nu mai scoți un cuvînt.

Abia deschise, traductoarele au adus la urechile celor doi o voce care, se pare, repeta de mult cuvintele : „Dacă recepționați, răspundeți... Dacă recepționați, răspundeți... Dacă recepționați..."

— Te auzim, se grăbi Traian, privindu-l aspru pe Andrei.

— În sfîrșit, șopti vocea. Vă întoarceți imediat cu fața la perete și rămîneți în poziția asta, pînă voi pleca Vreau să vă ajut...

— O capcană..., încercă Andrei

— Taci !

— V-ați întors cu fața la perete ? întrebă vocea, parcă nerăbdătoare și speriată în același timp.

— Da, confirmă Traian, obligîndu-l pe micul său prieten să se conformeze.

Au auzit trapa lunecînd în locașul ei și au simțit prezența *xibonului*.

— E mai bine pentru voi să nu știți cine sînt, se explică acesta. Trebuie să ajungeți cît mai repede DINCOLO !

— Nu avem arme și nici costume de protecție, iar *Ta* ne-a promis... încercă Andrei, dar fu întrerupt cu brutalitate de *xibon*.

— Voi trebuie să ajungeți acolo ! Nu aveți nevoie de echipament de protecție pentru că DINCOLO este.. Veți urmări semnul galben făcut de mine pe culoare. Deja o copie a navei voastre se află în ieru !

— *Ta* știe ?! Să anunțăm o bază ! strigă Traian.

— Nu te întoarce ! Cu fața la perete, am zis ! Oare nu ați înțeles că nu veți ajunge niciodată la emițător ?

— De ce faci asta ? se interesă Andrei, cu nasul lipit de piatra rece.

— Pentru *Wy* ! Și pentru ceilalți... Grăbiți-vă ! Vă las, drept armă, o lamă... Grăbiți-vă...

Respirația grea a *xibonului* a dispărut și, cînd cei doi prizonieri au întors fața de la perete, au văzut rin trapa larg deschisă doar culoarul pustiu. O ă strălucitoare îi aștepta, aruncată pe podea

Semnul galben

— Ei, acum mă crezi, grasule ? murmură Andrei, privind cu teamă arma.

— Am pierdut destul timp cu „teoriile" tale ! Să mergem !

— Nu ! Nu atinge lama ! sări Andrei, apucîndu-și prietenul de braț.

— Ți-am spus să mă lași în pace !

— Dacă nu știi să o folosești, o astfel de lamă se întoarce împotriva ta! Într-un documentar la *cinematon*...

— Mă scoți din sărite, scrîșni Traian, ferindu-se totuși să atingă arma. De unde ai mai scos și prostia asta?

— Te rog, las-o acolo. Ne vom descurca și fără ea. Vom încerca să ne descurcăm și fără ea. Te rog! Deja mi-a venit o idee... Știi de ce *xibonul* a marcat drumul pe care ar trebui să-l urmăm printr-un semn... galben?

— Eu știu că trebuie să ajung cît mai repede la Ana!

— Ascultă, grasule, *xibonii* nu percep această culoare. Mergem întîi la *patrulă*!

— De ce? Să ne vopsim în galben?

— Exact.

— Crezi că ne vor lăsa să...?

— Au blocat drumurile care duc spre emițător... După ce ne-au stricat receptoarele video, faptul că noi vom apare acolo, nu-i va interesa prea mult. În orice caz, nu avem altă soluție... Trebuie să reușim să ajungem în *patrulă*. Apoi...

Aceleași culoare pustii și reci care, acum, străbătute pe jos, păreau fără sfîrșit.

Andrei abia reușea să se țină după prietenul său, gîfîind de mama focului și rugîndu-l, din cînd în cînd, să încetinească ritmul.

— Eu nu sînt un... sportiv, se justifică el.

— Am pierdut destul timp, i-o reteză Traian. Și numai din cauza ta!

S-au oprit doar o dată, cînd la o intersecție au zărit un minuscul semn galben.

— *Xibonul* nu ne-a mințit! se bucură Traian, gata să pornească pe culoarul indicat de semn.

— Întîi la *patrulă*, îi aminti Andrei. Te rog

Înainte de a pătrunde sub cupola albastră a rampei de lansare, au studiat cu atenție împrejurimile ; aceeași liniște, aceeași încremenire. În cele cîteva minute cît au așteptat ascunși, nici un *xibon* nu și-a făcut apariția, fiind absenți pînă și cei care, de obicei, asigurau paza.

— Ciudat, șopti uriașul.

— „Obiectul" nu-i mai interesează, explică Andrei. Să mergem.

Din cîțiva pași au fost în interiorul *patrulei*. Da, cineva mai fusese pe acolo, după plecarea lor și, în primul rînd, avusese grijă să scoată din funcție microcamerele video. Urmele vizitatorilor rămăseseră peste tot, din cabina de comandă și pînă la rezervorul de energie.

— Ce tot răscolești ? s-a burzuluit Traian. Prepară mai repede culoarea !

— Nu mai înțeleg nimic. Dacă au „copiat" nava, înseamnă că acțiunea s-a terminat. Ar fi trebuit ca Ana să fie aici. De asta te-am rugat să...

— Andrei ! Îți dai seama ce spui ?! se înfioră Traian. Dacă Ana a pățit ceva, să știi...

— Un *xibon !* a apucat să strige Andrei, observînd umbra apărută în spatele prietenului său.

Înainte ca agresorul să apuce mînerul lamei, Traian s-a întors ca un resort și, disperat, l-a prins în menghinea brațelor sale, aplicîndu-i una dintre figurile care, pe ring, îl scoteau mai întotdeauna învingător.

Surprins, *xibonul* nu a avut timp să riposteze și, după cîteva secunde, zăcea inconștient pe podeaua cabinei.

Speriat, Andrei a comandat blocarea trapei de acces, declanșînd, în același timp, și sfera de protecție.

— Unde-i faimoasa ta culoare galbenă? strigă Traian.

— Imediat, îngăimă piticul, trebuie să programez amestecul... Gata, să trecem sub „duș". Razele ne vor colora hainele și pielea în galben... Nu e nici un pericol... Efectul va dura exact cinci ore... Cred, cred că *xibonul* ne-a urmărit tot timpul. Numai de nu ar mai fi și alții, afară... În mod normal, acum, după ce și-au atins scopul, *Ta* și ceilalți ar fi trebuit să ne lase în pace... Oare nu-și dau seama că dispariția noastră va declanșa alarma și că în fața flotilelor noastre nu au nici o șansă?... Nu mai înțeleg nimic...

Sub „duș", cei doi au devenit făpturi stranii, la care pînă și albul ochilor se colorase în galben, un galben intens, strălucitor, aproape fosforescent.

— Gata? făcu nerăbdător Traian, ieșind de sub snopul de raze.

Reîntorși în cabină, au constatat că *xibonul* își revenise.

Andrei a încremenit parcă hipnotizat de *lama* pe care acesta o flutura amenințător. A avut totuși puterea să-l oprească pe Traian, care vroia să se repeadă asupra lui.

Xibonul i-a privit cu ochiul său uriaș, fără să-i vadă, a trecut ca o vijelie prin toate compartimentele navei, apoi s-a năpustit spre trapa pe care Andrei abia a avut timp să o deschidă.

— Am reușit, oftă el. Într-adevăr, nu percep culoarea galbenă.

— Nu erai sigur?

— Nu prea... Doar am bănuit. Pe *Xibon* nu există, în mod natural, această culoare.

Au ieșit din *patrulă* fără să desființeze sfera de protecție, au blocat trapa de acces și, după ce s-au convins că platoul de sub cupola albastră este pus-

tiu, s-au furişat spre culoarul care ducea spre semnul galben

Xibonul dispăruse, convins probabil că cei doi oameni, după ce-l atacaseră, au fugit şi s-au ascuns.

— Nu trebuia să lăsăm în funcţiune sfera de protecţie, mormăi Traian, aproape alergînd prin labirintul de coridoare. Dacă se apropie vreun *xibon* ? Va fi dezintegrat.

— Să nu se apropie, răspunse, gîfîind, Andrei. La urma urmelor, acum e firesc să ne... apărăm. Ei ne-au atacat şi noi am reacţionat... Sau, poate, mai crezi încă în intenţiile „paşnice" ale acestor fiinţe ?

Traian nu a mai avut timp să răspundă şi, în ultima secundă, a reuşit să-l smulgă şi pe Andrei din faţa *caarului* ce apăruse, pe neaşteptate, în faţa lor

Ascunşi într-o nişă, lipiţi de podea, au asistat la oprirea vehiculului, la coborîrea celor doi *xiboni* înarmaţi cu lame, contrariaţi şi furioşi, în timp ce traductoarele transmiteau dialogul lor :

— A fost un obstacol, altfel *caarul* nu ar fi frînat automat.

— Şi totuşi, nu e nimeni. S-o fi defectat ceva... Să mergem, *Sy* ! Am primit ordin să-i găsim neapărat pe cei doi.

— Nu e nici o defecţiune ! se încăpăţînă *Sy*, controlînd sistemul de comandă al vehiculului. Ceva, sau cineva, a fost aici, în mijlocul tunelului. Să căutăm !

— Pierdem timpul. Şi aşa l-ai înfuriat pe *Ma*, lăsîndu-te surprins şi învins prosteşte.

— Nu înţelegi că luptătorul acela... ?!

— Tu nu înţelegi nimic ! După ce au scăpat — o să aflăm noi cum ! — din celulă, s-au dus direct

la navă, singurul loc unde se simt în siguranță. Nu pot fi decît tot acolo. Să mergem ! Hai, urcă !

Caarul dispăruse de mult, Andrei abia îndrăznea să răsufle, iar Traian, după un timp, s-a hotărît să se ridice.

— Vor fi dezintegrați de sferă, spuse el, încruntat, neliniștit.

— *Ma*... *Ma*... Știi cine-i *Ma* ? întrebă Andrei, surescitat. E al doilea după *Ta* în ierarhia lor, a *xibonilor* ! Ce-ți spuneam eu ? Nu există cei de DINCOLO !

— Taci ! Să găsim semnul galben, să vedem unde ne duce ! Teoriile, la urmă ! Ai grijă, vom înainta numai pe lîngă pereți ! Nu trebuie să riscăm o altă întîlnire cu vreun *caar*. Am scăpat acum ca prin urechile acului...

Galeriile bine întreținute, puternic luminate, în care oxigenul era pompat din abundență, au rămas în urmă.

Misteriosul semn i-a condus într-un labirint de coridoare din ce în ce mai întunecat, cu pereții nefinisați, cu bolta neprotejată, din care se cernea un praf înecăcios, cu fisuri și surpări periculoase, procentul de oxigen fiind tot mai scăzut.

— Semnul ăsta e o... capcană, comentă Andrei cu glasul atît de coborît, încît prietenul său nici nu-l auzi.

Respirau din ce în ce mai greu, broboane mari de transpirație izvorau din pielea galbenă, picioarele nu mai vroiau să-i asculte.

— Să ne întoarcem, imploră piticul, agățîndu-se de brațele lui Traian Tunelul ăsta nu duce nicăieri... Nici *xibonii* nu pot trăi fără oxigen... Nu vezi ? Pe aici nu a mai trecut nimeni de multă vreme...

— A trecut cel care a făcut semnul, răspunse încăpățînat uriașul. Vom trece și noi !

Cînd au văzut blocul de piatră care le bloca drumul, s-au oprit, fără să îndrăznească să se uite unul la altul. Andrei s-a rezemat, sfîrșit, de perete, murmurînd deznădăjduit :

— A fost o capcană... Ți-am spus... Nu vom avea putere să ne întoarcem... De fapt, cred că deja ne-au retezat orice posibilitate de retragere... Atît de simplu... O surpare și gata... Fără oxigen...

— Taci, îl apostrofă, moale, Traian. Mai bine privește.... Semnul galben... Un cerc, cu un punct în mijloc... Parcă ne spune că dincolo de acest bloc... DINCOLO ?!

— Ei și ?! Noi doi nu-l putem da deoparte...

— Trebuie să existe o posibilitate. Înțelegi ? Eu cred în cel care a riscat, desenînd semnul galben... Dacă aceasta e „poarta" care duce DINCOLO, trebuie să se deschidă cumva.

— Grasule, cum poți fi atît de naiv ? Capcana e perfectă !... O să așteptăm, o să tot așteptăm, pînă ce oxigenul... Poate, după aceea, vor deschide „poarta"... Dacă există o astfel de poartă...

— Ai altă soluție ?! De obicei ești plin de idei... Dacă te-ar vedea Ana, Diana sau Ax, jeluindu-te în halul ăsta, ar fi convinși că „țîncul" nostru, curajosul și optimistul nostru Andrei a fost doar un falnic „balon", care s-a dezumflat la o banală înțepătură ! Să-ți fie rușine ! Asta-i !

„Țîncul" și-a privit prietenul uimit, și, într-un tîrziu, ștergîndu-și două boabe de lacrimi izvorîte îndărătnic de sub pleoape, a mormăit :

— Dar știi că te pricepi să faci morală, grasule ? Cine se jeluiește ?

— Eh, mi s-a părut, oftă Traian, încercînd un zîmbet care nu-i reuși deloc. Nu-i așa ?

— Bineînțeles ! Mereu ți se năzare cîte ceva ! Îți amintești cum pe *Skyt*...

— Sst ! Se apropie un *caar* ! La perete ! Culcat !

Dincolo

Vehiculul a încetinit doar și, fără să oprească, a trecut pe sub blocul de piatră care s-a ridicat cît să permită trecerea lui și a celor patru *xiboni* înarmați cu lame.

— Ai avut dreptate, murmură după un timp Andrei, privind ca hipnotizat „poarta". Dacă ne agățam de *caar*...

— Așa, istețule, acum îmi placi, șopti la rîndul său Traian. A reintrat în funcțiune „fabrica" ta de idei ?

— Nu s-a oprit nici pentru o secundă și, ca dovadă, te sfătuiesc să faci tot posibilul să scuturi de pe tine stratul de praf. Pînă apare un alt *caar*, trebuie să fim perfect curați, altfel vom deveni „vizibili".

Au trebuit să aștepte aproape o oră.

Timpul parcă se dilatase, lovindu-le dureros timpanele cu scurgerea sa greoaie ; un dangăt de ciopote și lovituri de tobă pe care cu eforturi disperate încercau să nu le mai audă, să le alunge.

„Poarta" s-a mai deschis de două ori, lăsînd să iasă *caaruri* încărcate cu *xiboni* înarmați și, spre norocul celor doi pămînteni, cîte un val de oxigen.

În sfîrșit, a apărut și vehiculul așteptat. Postați la pîndă de o parte și de cealaltă a tunelului, Andrei și Traian l-au lăsat să se apropie și, cînd a încetinit viteza, au sărit, agățîndu-se de el.

Xibonii au simțit impactul dar, pînă să reacționeze, *caarul* trecuse deja dincolo de blocul de piatră.

— Ce-a fost ? întrebă neliniștit unul dintre *xiboni*. Parcă ne-am lovit de ceva.

— Să oprim, fu de părere un altul. Mi s-a părut că aud un geamăt acolo, în spatele meu.

— Nu e nimeni, hotărî conducătorul lor. Mărește viteza ! ordonă el celui de al patrulea *xibon*, privind peste umăr, drept în ochii lui Andrei. Sau, poate, a început să vă fie teamă ?!

— *Sy* și *Ow* au fost dezintegrați cînd au încercat să se apropie de nava lor...

— Au meritat-o ! strigă cel ce părea a fi conducătorul echipei. *Sy* s-a lăsat învins de un om, după care, în loc să rămînă de pază, a părăsit zona, iar *Ow* s-a repezit cu *caarul* direct spre *patrulă*, fără să se asigure...

— Au crezut că oamenii nu mai sînt acolo.

— Au crezut *?!* Unde să se ducă ? Toate căile de acces spre *Ta* sînt păzite și în altă parte nu au unde să se ascundă. Sînt, desigur, în navă, unde nu au decît să aștepte pînă ce *Ma* va hotărî ce este de făcut.

— E adevărat că soția lui *Wy* i-a eliberat ? întrebă timid unul dintre *xiboni*

— Nemernica ! urlă conducătorul. A crezut că poate scăpa de mînia lui *Ma* ? Eu, cu lama asta am executat-o ! I-a eliberat ca să răzbune moartea lui *Wy* ! Nu a înțeles că, în faza aceea, *Ta* trebuia convins ; nu a înțeles că scopul luptei noastre este atît de măreț, încît dispariția unora dintre noi nu are nici o importanță !

— A lăsat prizonierilor și o lamă ? interveni din nou timidul.

— Nemernică și proastă ! Oamenii nu știu să folosească armele noastre ! Nu știu și nu pot ! *Lama* a fost găsită în celulă.

Traductoarele își făceau cu prisosință datoria, reproducînd nu numai sunetele emise de *xiboni*, ci și stările lor emoționale. Traian și Andrei ascultau încordați, menținîndu-se cu greu pe locurile imposibile pe care reușiseră să le ocupe la spatele *caarului*

La un moment dat au vrut chiar să-și dea drumul, dar viteza era prea mare și, spre norocul lor, au renunțat. Dacă ar fi sărit din vehicul, nu ar fi apucat să mai ajungă la a doua „poartă" care aștepta la capătul uriașului tunel. Nu ar mai fi ajuns pentru că, în afară de verificarea optică și sonoră a tuturor celor ce străbăteau distanța dintre cele două porți, ca o măsură suplimentară de securitate, *Ma* ordonase să fie distrus, pe loc, oricine ar fi încercat să străbată culoarul fără în *caar*. Se pare că *Ma* avea mai multă încredere în *caarurile* echipate cu dispozitive speciale de identificare, decît în *xibonii* săi.

După ce au trecut de a doua „poartă" — o trapă masivă din metal, care s-a ridicat fără nici cel mai mic zgomot — Andrei și Traian s-au pomenit într-o grotă imensă, luminată feeric, plină de instalații care produceau un zgomot infernal. Cîteva zeci de nave, diferite de *patrulă* doar prin dimensiunile mult mai mari, ocupau tot spațiul, fiecare aflîndu-se aproape de stadiul final al execuției. Sus, sub bolta de piatră, cîțiva *xiboni* pregăteau deja momentul cînd flotila va trebui să evadeze.

Desprinși de vehiculul care îi transportase pînă acolo, Andrei și Traian priveau, muți de uimire, la neașteptata „uzină" Instalațiile și cei cîțiva *xiboni* care se zăreau printre ele lucrau cu o viteză ului-

toare şi, fără îndoială, momentul cînd va fi declanşată operaţiunea de cucerire a unei alte planete, mult mai prielnică decît *Xibon*, nu putea fi prea departe.

— Grasule, susură Andrei, deconectînd *traductorul*, cred că te gîndeşti la acelaşi lucru ca şi mine. De asta aveau nevoie de timp... Priveşte... Aveau totul pregătit, de multă vreme... Cum au obţinut modelul ?... De ce tocmai o navă de pe Pămînt ?... Traiane, înţelegi ? *Xibonii* s-ar adapta imediat la noi...

— Taci, se înfioră Traian, nu pot să cred.

— Nici cînd vezi cu ochii tăi ce se pregăteşte aici ? !

— S-o găsim pe Ana. Asta, în primul rînd ! Hai !

După o oră de căutări zadarnice, s-au convins că fata nu a fost adusă acolo şi Andrei, furios, a exclamat :

— E la *Ta* ! Sau poate continui să susţii că *Ta* e străin de toate acestea ?

— Am văzut două *caaruri* libere. Luăm unul şi...

— După primii metri te vei poticni ! Nu am văzut nici un vehicul „gol" părăsind grota.

— Atunci ? !

— Traiane... De aici putem ieşi doar într-un singur mod... O singură şansă, mai subţire ca un fir de păr... Trebuie să distrugem toate navele şi toate instalaţiile...

— Ai înnebunit ? !

— Eram sigur că vei reacţiona aşa... Dar, gîndeşte-te bine... Dacă-i lăsăm să termine, viaţa noastră nu va mai valora pentru ei nimic. Nu vor mai avea nevoie nici de Ana, de la care, sînt sigur, acum storc toate informaţiile despre conducerea navelor, despre bazele de aterizare de pe Pămînt, despre Centura de Apărare...

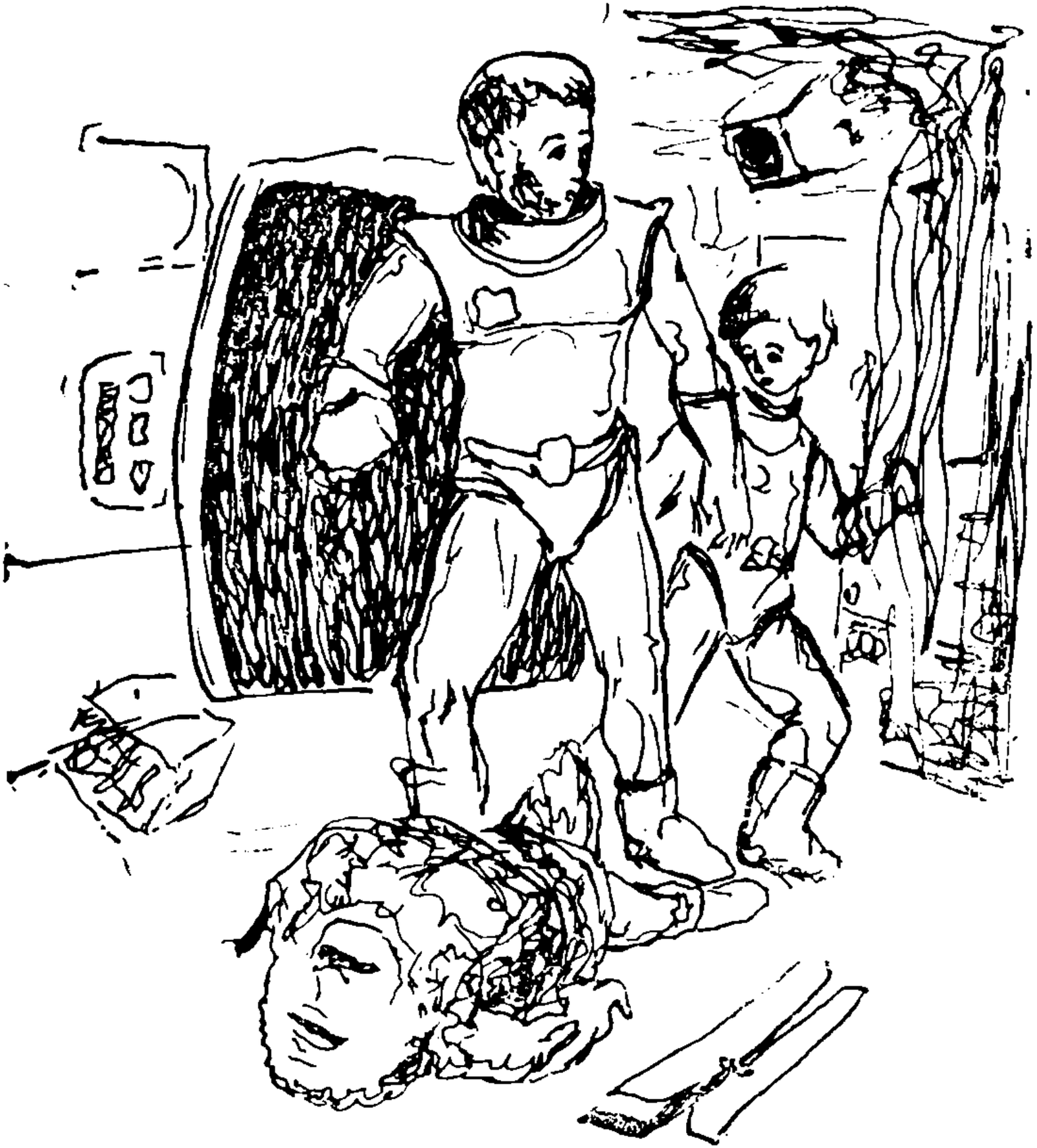

— De acord, îl întrerupse nerăbdător Traian. Cum facem ?

— Deja am un plan... Nu am făcut niciodată așa ceva, dar la *cinematon*...

Zgomotul din uriașa grotă a încetat brusc și cei doi, speriați de liniștea cumplită care năvălise peste ei, au dat drumul la *traductoare*, ghemuindu-se după soclul de metal al unui reflector. O voce anunță răspicat :

— *Xiboni*, am fost trădați. Cineva a marcat drumul spre voi, folosind culoarea interzisă. Nu știm dacă cei doi pământeni nu se află acum printre navele noastre. Trebuie să-i găsim și să-i distrugem. Întrerupeți orice altă activitate. Vă voi trimite echipe speciale și detectoare pentru culoarea interzisă. Bănuim că au folosit această culoare ca să devină invizibili pentru noi. Căutați-i și distrugeți-i !

— Nu e vocea lui *Ta*, constată Traian, de parcă în acel moment acesta era singurul lucru important.

— Traiane ! îi strigă Andrei, deconectînd *traductoarele*. Mai avem doar cîteva minute ! Vezi *patrula* aceea ? Pare a fi fost terminată. Dacă au executat o copie fidelă, și cred că au executat-o, e singura noastră salvare. Trebuie să ajungem la ea !

Cîțiva *xiboni*, alertați de imprudentul Traian care vorbise lăsînd *traductorul* în funcțiune, se apropiau amenințători.

Strecurîndu-se cu chiu cu vai prin rețeaua instalațiilor, ferindu-se să intre în raza de acțiune a periculoaselor *lame*, Andrei și Traian au reușit să ajungă lîngă *patrulă*. Atent, gata de atac, un *xibon* păzea trapa de acces. Înțelegîndu-se din priviri, urmăriții s-au despărțit și, în momentul în care Andrei a atras atenția paznicului, răsturnînd cîteva piese clădite din stînga lui, Traian s-a repezit, făcîndu-l inofensiv în mai puțin de o secundă.

Au sărit apoi în navă, comandînd imediat blocarea trapei.

În timp ce Traian verifica dacă armamentul de la bord este în stare de funcționare, Andrei a declanșat sfera de protecție. Pe ecranul de pe pupitrul de comandă au putut vedea cum primii *xiboni,* încercînd să treacă prin sferă, sînt dezintegrați, ceilalți mulțumindu-se să agite furioși *lamele,* fără să îndrăznească să se apropie.

— Nu ar fi trebuit să „copie" și sferele de protecție, spuse Andrei, înfiorat de imaginile de pe ecran. Probabil nu au apucat să afle de la Ana că aceste sfere sînt potrivnice oricăror ființe, în afara oamenilor...

— Am activat armamentul. Funcționează. Ce facem ? Ne vor ataca ei, cu armele de pe celelalte *patrule !*

— Așteaptă doar o clipă.

Conectînd *traductorul* la emițătorul navei, Andrei a spus :

— *„Xiboni,* aveți la dispoziție trei secunde pentru a părăsi grota. Apoi, vom deschide focul asupra tuturor instalațiilor de aici. Trei secunde !"

— Și... Ana ? !

— Nu se vor atinge de ea. Este un ostatec foarte prețios. Poate oricînd să le furnizeze alte planuri și, de ce nu, poate fi „negociată" în cazul unui conflict cu Pămîntul... Traiane, *xibonii* s-au retras spre poartă. Deschide focul !

De la primele explozii, *xibonii* s-au aruncat în *caaruri,* dispărînd în viteză prin uriașa poartă de metal.

Apoi, s-a declanșat infernul ; rezervele de energie pregătite pentru decolare s-au activat, imensa grotă devenind un vulcan în plină erupție. Calota de piatră s-a sfărîmat, lăsînd să zboare spre steaua

Anta sau să se rostogolească în cenușa planetei tot ceea ce *xibonii* adunaseră acolo.

Apărată de sferă, nava în care se adăpostiseră Andrei și Traian a fost aruncată împreună cu milioanele de fragmente lichefiate și s-a rostogolit prin vîrtejurile de cenușă, purtînd cele două trupuri inerte, în care viața abia mai pîlpîia...

Renunță să mai fii pilot

Andrei și-a revenit cu greu. Tot corpul îl durea înfiorător, ceața lăptoasă în care se cufundase nu voia cu nici un chip să dispară, iar urechile refuzau să capteze vreun sunet. „Sfera de protecție ne-a apărat — gîndi el, — dar cine știe unde am fost aruncați ? Oare ce face Traian ? Dacă aș putea să mă mișc, dacă aș putea să văd ! În orice caz, am impresia că motoarele *patrulei* funcționează... Am fost oare plasați pe vreo orbită în jurul lui *Xibon ?* Încă ar fi bine... Cred că am făcut o mare prostie provocînd explozia... Aveam altă soluție ?... Oare de ce nu pot să mă mișc ? !"

Brusc, prin ceață, s-a apropiat de el un chip, apoi altul.

— Ana ?... Traian ? reuși să îngaime, bucuros și speriat în același timp. Am halucinații ? Aruncați de pe mine ceața asta nesuferită !

— În sfîrșit, se auzi de foarte departe vocea atît de cunoscută a lui Traian. „Țîncul" a prins viață...

— Ce se întîmplă ? Unde sîntem ? Ce-i cu mine ?

— Dacă pui întrebări, e bine, răsună mai aproape vocea fetei. Numai să nu încerci să te miști. Te-am legat zdravăn.

— Legat ? !

— Erai cam „deteriorat" și a trebuit să te reparăm, cum ne-am priceput și noi...

— Grasule ! Unde sîntem ?

— În *patrula* noastră... Stai cuminte... Încercăm să alungăm... ceața.

Încet, încet, au prins contur trupurile prietenilor săi, apoi interiorul cabinei de comandă.

— Parcă ești o mumie egipteană, dintre acelea pe care le-am văzut la *cinematon !* exclamă Andrei, văzîndu-l pe Traian plin de bandaje.

— Dacă te-ai vedea pe tine, istețule, ce-ai mai zice ? !

— Hai, băieți, sînteți în convalescență ! îi apostrofă fata. Nu aveți voie să purtați discuții în contradictoriu.

— Ana, arăt chiar atît de îngrozitor ? o întrebă Andrei. Ce s-a întîmplat de fapt ?

— V-am culeș, după cum se observă și, bineînțeles, vă duc acasă.

— Ce s-a întîmplat pe *Xibon ?*

— Nu-i spune, că nu o să te creadă, interveni uriașul.

— Nu ai auzit că sînt bolnav și nu am voie să mă enervez ? ! Spune, Ana !

— Așteptam sfîrșitul meciului pe care, de altfel, l-am urmărit și eu, din *patrulă*... *Xibonul* cu care a luptat Traian a adus înregistrarea... Apoi, a încercat să mă oblige să duc nava, doar pentru cîteva ore... undeva. L-am refuzat. Am defectat sistemul de comandă și... întuneric.

— Așa cum am presupus eu ! exclamă Andrei. Somn hipnotic... Pe urmă ?

— Nimic ! Cînd mi-am revenit, *Ta* mă implora să pun în funcțiune *patrula*, ca să vă găsim pe voi doi...

— *Ta* ? !

— Exact. Se pare că asta nu ai mai „presupus", ba dimpotrivă !

— Grasule ! Vrei să spui că *Ta*...

— Da, Andrei, interveni Ana, mîngîindu-i fruntea fierbinte. Acel DINCOLO a existat fără știința lui *Ta*... A fost mereu convins că DINCOLO se află undeva, la celălalt pol al planetei, fără să bănuiască nici o secundă că trădarea era chiar acolo, în „oază". *Ma* programase totul, cu foarte multă vreme în urmă, își alesese cîțiva colaboratori și, după ce invazia asupra Pămîntului avea să se producă...

— Și asta am presupus, se frămîntă Andrei. Crezi că au renunțat ?

— Cît timp *Ta* va fi conducătorul *xibonilor*, da, sînt convinsă.

— Și pe urmă ?

— Andrei, problema este foarte complicată... Nu o puteam rezolva noi, aici Ar trebui să mănînci ceva

— Cu o condiție Renunță să mai fii pilot ! Te rog...

— De ce ? se miră Ana, încercînd să înțeleagă strălucirea șăgalnică din ochii pacientului.

— Cum de ce ? Cred că și Traian este de aceeași părere. Nu-i așa, grasule ? Două misiuni de patrulare, două întîmplări nu prea plăcute ! Întîi piratii *Spaar*, acum *xibonii* ! Ana, renunță să mai fii pilot... Uite, închid ochii și îmi astup urechile, să nu-l aud pe Traian, așa mare și roșu ca un rac cum este rugîndu-te... același lucru ! Hai, grasule, dă-i drumul !